

NEW IDEA

ပြည်သူ့အာရုံစိုက်ရေး

နုလုံးမလှစုန်းမ

ချီဟထိပ်တင်တေ

BURMESE CLASSIC .COM

ဒို့တာဝန်စာရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုဖျက်ရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖျက်ရေး ဒို့အရေး
- အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သရဏာအား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ဗျက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့်ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

ဦးပွားစာရေးဦးတည်ဗျက် (၄) ရပ်

- ခိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားဦးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်ဦးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ ဦးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်ဦးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုရွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ဗျက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစုစိတ်ဓာတ် ရင်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၃၁၄၀၈
အမှတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၃၀၆၀၀

☐
စီစဉ်သူ ☐ ကိုတင်ထွန်း

☐
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ☐ ၂၀၀၈၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု ☐ ၅၀၀
မျက်နှာပိုး ☐ မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာပီ ☐ Welfare
အတွင်းဖလင် ☐ Quality

☐
ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းဆော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၁၂၈၀၁)
အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☐
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☐
တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

အခန်းစဉ်

အပိုင်း(၁)

- (၁) ရင်တုန်စရာပညာ ခင်ပွဲမာယာ
- (၂) တန်ပြန်ရိုက်ချက် အာဏာစက် ဘယ်သူမျက်နှိပ်မလဲ
- (၃) ဗိုက်ထဲကအလုံး ဆံပင်ခြည်တွေနှင့် ဇာတ်လမ်း

အပိုင်း(၂)

- (၄) ရည်းစားစကားပြောမိ၍ ဒုက္ခများရသူများ
- (၅) အကြွေးငါးကျပ်နှင့် ဇီဝိန်ပြတ်အောင်လုပ်သတဲ့
- (၆) စုံန်းမလေးကို ချစ်ခွင့်ပန်မိခြင်း

အပိုင်း(၃)

- (၇) စုန်းမလေးမှာလည်း အသည်းနှင့်ပါ
- (၈) ကောင်းကင်ပြိုခြင်း၊ သမုဒ္ဒရာရေခန်းခြင်း
- (၉) မြေအနိမ့်မှာ စိုက်သောလှုံ၊ ကံအနိမ့်မှာ ဖိသောကြမ္မာ

အပိုင်း(၄)

- (၁၀) နှလုံးသားပြုစားခံရသည့်သူများ
- (၁၁) ဘယ်သူက စုန်းမလဲ
- (၁၂) သံသရာဘီး တစ်ပတ်အလည်

အပိုင်း(၅)

- (၁၃) ကာမဘီလူးနှင့် သူနိုင် ငါနိုင်
- (၁၄) သံယောဇဉ်၏ အရစ်အနှောင်
- (၁၅) မေတ္တာတရား၏ အလျှော့အတင်း
- (၁၆) စုန်းမလေးဇာတ်သိမ်း

အပိုင်း(၅)

၁။ ရင်တုန်စရာပညာ ခင်ပွဲမာယာ

ပြဿနာက မုန့်ဆိုင်က စခြင်းဖြစ်သည်။

'ခင်ပွဲ' နှင့် စကတည်းက ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့သည်။
ဝေးဝေးနေခဲ့သည်။ တတ်နိုင်သမျှ ဖတ်သက်အောင် နေခဲ့သည်သာ
ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုနေ့က ပတ်သက်လာခဲ့ရသည်။ ပတ်သက်သည်
ကလည်း ပြဿတာက ပတ်သက်ခြင်းမဟုတ်။ ခင်ပွဲက ပတ်သက်လာ
ခြင်းသာ။

နေ့လယ်ပုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုသည်က မုန့်ဆိုင်တန်းမှာ လူက
စည်ကားပြေ။ ကျောင်းဆင်းချိန်ကလေးအတွင်း အလှအယက်တိုးပွေ့ကာ
ဝယ်ယူစားသောက်ကြရသည်မို့ မုန့်ဆိုင်အနီးမှာ ဆူညံ၍နေသည်။

အဆင်သင့်လုပ်ရောင်းသော မုန့်ပွားကိုယ်လျှင် ပိုက်ဆံပေး။
မုန့်ယူ ဖြစ်၍ အပြန်ရတတ်သော်လည်း မုန့်ဟင်းခါး။ အသုပ် စသောဆိုင်
များမှာမူ ပြင်ဆင်ပေးရ ပန်းကန်အလှည့်စော့ရခွင့်မို့ ကြာတတ်ပြီ။

ခါတိုင်း အိမ်က စားစရာမုန့်များ ထည့်ယူလာတတ်သော

ပြဿတာသည် မုန့်ဆိုင်တန်း ကျောင်းသားအုပ်များကြား၌ တိုးဝေယူမစား
တတ်။ ပြီးတော့ တော်ရုံတန်ခုံလက်လုပ်ပုန့်များကိုလည်း ပြဿတာက
မကြိုက်။ မိဘကလည်း ငွေကြေးကြယ်ဝသို့မို့ အိမ်တွင် အလှူပယ်ရှိသော
အကောင်းစားမုန့်နှင့် သွားရည်စာများက ပြဿတာကျောင်းသွားလျှင်
ကြိုက်ရာရွေးယူ၍ ရသည်ပင်။

ထိုနေ့ကတော့ အတန်းထဲရှိ ပွန်မွန်အဆွယ်ကောင်း၊ အညွန့်
ကောင်း၍ မုန့်ဆိုင်တန်းက ခေါ်ညွှပ်ကြီးလက်သုပ်စားဖို့ ပြဿတာပါသွား
ရသည်။

အသုပ်ဆိုင်ရှေ့မှာက ကြိတ်ကြိတ်တိုးဖြစ်နေ၏။ အသုပ်မှာသူ၊
စားသူ၊ တိုးဝေရောက်လာသူများနှင့် အလှအယက်လည်း ဖြစ်နေ၏။
“ခေါ်ကြီးညွှပ်... ကျွန်မတို့ဖို့ နှစ်ပွဲပေးပါ။ အစုံသုပ်နော်”
ပွန်မွန်က လူအုပ်ကြားထဲ ဝင်တိုးကာ လှမ်းအော်၍မှာသည်။
ပြဿတာကတော့ နောက်ဘက်ကျကျမှာ ရပ်စောင့်နေခဲ့၏။

“ကျွန်မလည်း ပေးပါ။ မှာထားတာ ကြာနေပြီ”

“ငါက နင့်အရင်ဟာ”

“ကျွန်တော့်ကို အရင်ပေးပါ”

အသံတွေ ဆူညံ၍နေသည်။
ထိုအုပ်စုကြားမှာ ခင်ပွဲကို မြင်လိုက်ရ၏။ ခင်ပွဲကလည်း

အသုပ်မှာထားပြီး စောင့်နေပုံရသည်။

ရှုပ်ထွေးကလေးက မြဲဖြူချောချောလေးပေမယ့် ခင်ပွဲကို ပြဿ
တာ ရှုံ့ကြောက်သည်။ ခင်ပွဲအပေက စုန်းမကြီးဟု လူပြောများသည်။
မြဲစားတတ်သည်ဟုလည်းဆိုကြ၏။ ခင်ပွဲမှာလည်း သူ့မိခင်ထံမှ စုန်း
အတတ်များ အမွေရထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အတန်းထဲမှာ ခင်ပွဲကို မည်သူမျှ မပေါင်းကြ။

ဖြစ်ရင်တော့ အသုပ်သည်အခေါ်ကြီး ခေါ်ကြီးညွှပ်က

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပန်းကန်ကို လှမ်းပေးရာတွင် မွန်မွန်နှင့်ခင်ပွဲ ပြိုင်တူလက်လှမ်းမီပြီးသား ဖြစ်သွားကြ၏။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာမူ ဒေါ်ကြီးညွှပ်က ခင်ပွဲကိုပေးသည်ပဲ ထင်ပါ၏။ ယဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မုန့်ပန်းကန်က တစ်ပန်းကန်တည်းဖြစ်ပြီး ခင်ပွဲကလည်း မြသီတာကိုထက်စောစွာရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြသီတာ တို့ကိုပေးလျှင် အသုပ်နှစ်ပန်းကန် ဖြစ်ရမည်လေ။

လက်ပြန်သော မွန်မွန်က အသုပ်ပန်းကန်ကို ဦးစွာဆွဲယူမိ သွား၏။

ခင်ပွဲက..

“ငါ့ကိုပေးတာဟ”

ဟု မွန်မွန်ကို လှမ်းပြောသည်။ ငြူငြူစုစု မကျေမနပ်တော့ မဟုတ်။

စွာတေးမ မွန်မွန်ကလည်း အလျော့ပေးတတ်သူမို့..

“ငါတို့ကိုပေးတာ။ ငါတို့က နှစ်ပွဲမှာထားတာ ကြာပြီ”

ဟု ပြန်ပက်သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်ကြီးညွှပ်က နောက်တစ်ပွဲလှမ်းပေးရာ ခင်ပွဲက လက်လှမ်းသည်။

“ဟဲ့.. အဲဒါ ငါတို့အတွက် နောက်တစ်ပွဲပေးတာဟ”

ဟု မွန်မွန်က ခင်ပွဲကို လှမ်း၍ဟန်သည်။ ခင်ပွဲက အသုပ် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူမိပြီးသားဖြစ်သွားရာမှ လှည့်ကြည့်ကာ မြသီတာကို တွေ့သွားသည်။

“ဪ.. မြသီတာလည်း ဒါတာကို။ ဟုတ်မှာပါ။ ရော.. ရော..”

အသုပ်ပန်းကန်အား မြသီတာကို လှမ်းပေးသည်။

မြသီတာစိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ရွံခနဲဖြစ်သွား၏။ ခင်ပွဲ..

လက်နှင့် ကိုင်ပြီးသား အသုပ်ပန်းကန်ကို ယူရမှာ စားရမှာ မဝံ့မချိဖြစ် သွားသည်။ မတော် အသုပ်ထဲသို့ မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် တစ်ခုခုထည့်လိုက် လျှင် မလွယ်။

မွန်မွန်က “ယုံလိုက်လေ” ဟု မြသီတာတွန့်ဆုတ်နေသည်ကို အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ပြောကာ ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ခင်ပွဲလက်က ပန်းကန်ကို ဆတ်ဆဲဆဲဆွဲယူကာ မြသီတာကို လှမ်းပေး သည်။

“ဟင့်အင်း”

မြသီတာက ရွံ့ကြောက်စိတ်ဖြင့် ငြင်းသည်။

“ဘာလဲဟ..။ နင်က အားနာနေလို့လား။ ငါတို့က အရင်မှာ လို့ ဒေါ်ကြီးညွှပ်က ငါတို့ကိုအရင်ပေးတာ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

မွန်မွန်က အတင်းထိုးပေးသည်။

“မယူဘူး..။ ငါ မစားဘူး”

ခင်ပွဲက မြသီတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရှေးရောင်သူ ဒေါ်ကြီးညွှပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“သူ့ကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်”

မြသီတာက ခပ်မြတ်မြတ်ပြောချလိုက်၏။

“နင်ကလည်း.. ဘာဖြစ်တာလဲဟ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါနဲ့ဆို” မွန်မွန်က ပန်းကန်ကို ခင်ပွဲကိုပေးတော် မြသီတာကို ငေါက် သည်။

“စားပါ မြသီတာ..။ ငါက နောက်တစ်ပွဲမှ ယူမှာပါ”

ခင်ပွဲက လှည့်၍ ခပ်အေးအေးပြောသည်။ မြသီတာအားနာ၍ ဟု သူထင်ပုံရပါ၏။ မြသီတာကလည်း လက်မခံ။

“ငါမစားတော့ဘူး”

မြသီတာ၏မျက်နှာပျက်ယွင်းနေမှုနှင့် တုန်ခါတင်းပေးနေသော

အသံကို ခင်မုံနားလည်သွားပုံရသည်။ ခင်မုံ့ဖျက်နာ ညှိုးသွားသည်။

“ငါက စေတနာနဲ့ အလျှော့ပေးတာပါ ပြသိတာ။ စားလိုက်ပါ”

ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် ခင်မုံ့ထပ်ပြောသည်။

မာနကြီးသော ပြသိတာရင်ထဲမှာ အလျှော့ပေးတာဟူသော

ကောင်းကို ဘဝင်မကျဖြစ်သွားကာ..

“နင်အလျှော့ပေးတာကို မလိုချင်လို့ဟဲ့”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောပိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြသိတာ”

ခင်မုံ့က ပြန်မေးသည်။ ခင်မုံ့အသံမှာလည်း အနည်းငယ်မျှ

တုန်ခါနေ၏။

“နင်ကို ရွံလို့ နေမှာပေါ့ဟာ”

မွန်မွန်က မဆင်မဖြင့် ဝင်ပြောချသည်။ ခင်မုံ့ဖျက်နာ နိသွား

သည်။

“ရွံလို့..ဟုတ်လား။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နင်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မွန်မွန်ရဲ့။ နူနေလို့လား”

“လုပ်မနေနဲ့။ နင်အကြောင်း အားလုံးသိတယ်။ နူတာထက်

ဆိုးတယ်”

“ဘာ.. မွန်မွန်.. နင်ဘာပြောတယ်”

“စုန်မကြီးရဲ့သမီး စုန်းမလေးလို့ ပြောတာဟဲ့.. ပြောတာ”

ခင်မုံ့ဖျက်နာ နိရာမှ ညှိမှောင်သွားသည်။ မွန်မွန်ကို စူးစူးရဲရဲ

ကြည့်သည်။ နူတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဖျက်လုံးများမှာ

ဖျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပင် ပြည့်အိုင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်

ဟန်ပြင်လိုက်သလိုရှိ၏။ ပြီးမှ နူတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်

ထွက်သွားသည်။

ခင်မုံ့လှည့်အထွက်မှာ မွန်မွန်ကိုငိုထားသော အသုပ်ပန်းကန်ကို တိုက်မိကာ ပြေပေါ်သို့ ပန်းကန်လွတ်ကျသွား၏။

“ဟာ.. ဒီကောင်မ”

မွန်မွန်က ဒေါသတကြီးရေရွတ်လိုက်၏။ ခင်မုံ့ကား အဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

“တော်ပါတော့ဟာ..။ ငါလည်း မစားတော့ဘူး။ ပန်းကန်မကွဲ

လို့ တော်သေးတယ်။ အသုပ်မီး ငါပေးလိုက်ပါယ်”

ပြသိတာက တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

အတန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ ပြသိတာ ရင်တုန်မပျောက်

သေး။ ခင်မုံ့ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခုံပေါ်ဖျက်နာအပ်လျက် မှောက်မိုနေ

သည်။ “မွန်မွန်.. နင် သူ့အကြောင်းသိသားနဲ့။ သွားပြီးပြဿနာလုပ်

တယ်။ နင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲ”

ပြသိတာက မွန်မွန်ကို စိုးရိမ်စွာပြောမိ၏။

“အေးဟ..။ စောစောကတော့ ငါလည်း ဒေါသနဲ့ ပြောပစ်

လိုက်တာ။ ငါ့ကိုပြုစားလိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ယခုမှ မွန်မွန်လည်း ကတုန်ကယင်း ဖျက်နာအပျက်ဖျက်ဖြစ်

နေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မွန်မွန်တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းနားတစ်စိုက်တွင် အနာပုကလေးများ ပေါ်လာ၏။ မွန်မွန် သူ့ကိုယ်သူ လန့်နေသလို ပြသီတာလည်း ကြောက်နေလေပြီ။ ပြသီတာ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူ မကြာခဏ ပြန်စမ်းကြည့်နေမိ၏။ မွန်မွန်လိုများ ဖြစ်လာလေမလော။

ပြသီတာမှာတော့ ဖြစ်ပလာပါ။

မွန်မွန်မှာပဲ အခြေအရာ သို့လား၏။ နှုတ်ခမ်းနားတစ်စိုက်မှနေ၍ ဖျက်နာကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မွန်မွန် နောက်ရက်တွင် ကျောင်းပင်ပတက်ရတော့။

ခင်ပွန်းတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ယခင်ကအတိုင်း ထူခြေမပျက် ကျောင်းတက်နေသည်။ ခင်ပွန်းကိုကြည့်၍ ပြသီတာ မွန်မွန်အတွက် မခံချင်ဖြစ်နေမိ၏။ သို့သော် ခင်ပွန်းကို ရန်လည်းမတွေ့ရဲ။ ရွံလည်းရွံ့ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိသည်။

မွန်မွန်အိမ်သို့ ကျောင်းအဆင်းတွင် ပြသီတာရောက်သွားပြီး သတင်းပေး၏။

“ငါဆေးခန်းသွားတာပဲ။ မသက်သာဘူးဟ”

မွန်မွန်က ပြောသည်။ မွန်မွန်က သူ့ဖျက်နာကို လူ့ပြင်မှာ ငိုးနေ၏။ အနာဖုများက မြင်မကောင်း။

“ငါ့အထင် နင် ခင်ပွန်း ပြသီတာဖြစ်တာကြောင့်များလား” ပြသီတာက သူမ၏အထင်ကို မပုံမရဲပြောကြည့်၏။

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ထင်နေတယ်”

“နှင့်အပေ အဲဒီအကြောင်းကို သိလား”

ခင်ပွန်း ပြသီတာတတ်တာကိုလား။ ငါမပြောပြဘူး”

“ပြောကြည့်ဟာ။ နင့်အပေ ဘာပြောမလဲ ကြည့်ရအောင်”

မွန်မွန်က ပြသီတာ၏တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် သူမ၏ခင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ မွန်မွန်မိခင် ဖျက်လုံးပြီးသွားသည်။

“အပလေးတော်. . . ခုကွပါပဲ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟဲ့။ သူ့အပေက ရုန်းတတ်တယ်. . . ဟုတ်လား။ သေချာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် နင့်အနာက ဆေးကုလို့ မပျောက်တာ”

မွန်မွန်မိခင် ပြောပိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ မွန်မွန်နှင့် ပြသီတာတို့ ပိုကြောက်သွားကြသည်။

“အနာတွေ ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပြသီတာက စိုးရိမ်တကြီးပြောမိသလို မွန်မွန်က ငိုကြွေးချက်မနှင့်. . .

“ငါ့ဖျက်နာတစ်ခုလုံး အနာတွေတိုးလာပြီး နူးများသွားမလား မသိဘူး။ ငါက သူ့ကို နုတ်ထက်ဆိုးတယ်လို့ ပြောမိတာလေ။ ပြသီတာ. . . ငါ့ကို ကယ်ပါဦးဟာ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု ပြသီတာကိုဖက်၍ တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူး သမီး. . . အဲဒီကောင်မလေးကို သွားပြီးတောင်းပန်လိုက်”

မွန်မွန်မိခင်က အကြံပြုသည်။

“သွားပြီးတောင်းပန်ရမယ်. . . ဟုတ်လား”

မွန်မွန်က ဗာဒဖြင့် တောင်းပန်ချင်ပုံပေ။

“ဟုတ်တယ်. . . သူတို့လုပ်ထားတာဆိုရင် သူတို့ ပြန်ကုပေးမှ ရမှာ”

“မွန်မွန်. . . နင့်အပေပြောတာ ဟုတ်တယ်။ နင် ခင်ပွန်းကို တောင်းပန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ငါ မတောင်းပန်လို့ မရဘူးလား”

“တော်ကြာ အနာတွေပိုဆိုးလာရင် နင် လူကြားတိုးပေးပေးပေး ဖြစ်သွားမှာဟာ။ တောင်းပန်တာပဲဟာ။ ဘာမှ ပွဲပါသွားတာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ကျောင်းမှာ လူတွေအများကြီးကြားထဲ ငါ သူတို့ တောင်းပန်

ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဟာ။ မနက်ဖြန်ကျောင်းအဆင်း ခင်ပွဲ သူ့ရွာ ကိုပြန်တဲ့လမ်းကနေ နှင်ခဲ့ငါ စောင့်ပြီးတောင်းပန်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒါ ကောင်းထယ် သမီး။ လုပ်. . လုပ်. . ပြန်ပြန်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

မွန်မွန်မိခင်က ဝင်၍အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။
သိမြင့်. .

၁၁

“သူ့ကို တောင်းပန်ရင် စကားမပျားခဲ့နော်။ စုန်းမတို့ဘာတို့ ပြောမိတာဆိုတာလည်း ထည့်မပြောနဲ့။ ပိုပြီးစိတ်ခုနေမယ်”

“အေးပါဟာ”

“အခုအကြောင်းလည်း ဘာမှမပြောနဲ့။ ပြောလိုက်လို့ အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ အခွဲတိုက်နေဦးမယ်။ စကားပျားမိတာကိုပဲ မသိကျိုးကျွံနဲ့ တောင်းပန်. . ကြားလား”

“အင်းပါ”

ခင်ပွဲ ကျောင်းပျံ့ပြန့်အလာကို မြသီတာနှင့် မွန်မွန်တို့ စောင့် နေကြရင်း မြသီတာက စိုးရိမ်စွာမှာနေမိ၏။ ခင်ပွဲကို ကျောင်းမှအပြန် စောင့်ရန်အတွက် မြသီတာပါ ယနေ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်။ မွန်မွန်နှင့် အတူ အဖော်လိုက်ပေးရန်ဖြစ်၏။

“ဟော. . လာပြီ”

မွန်မွန်သည်. . . အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်း ခင်ပွဲပြန်လာ နေပါပြီ။ လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်လျက်။ အေးဆေးစွာ. . .

မွန်မွန်နှင့် မြသီတာ စောင့်နေသောနေရာက မြို့ပြင်လမ်းတစ် နေရာမှာဖြစ်သည်။ ခင်ပွဲတို့က မြသီတာတို့လို မြို့ပေါ်ကမဟုတ်။ မြို့နှင့် ကပ်နေသော စစ်ပင်ကုန်းရွာကဖြစ်၏။ ခင်ပွဲက ရွာမှနေ၍ မြို့ရှိ အထက်တန်းကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်၍ ကျောင်းတက်သည်။ ခင်ပွဲတို့ စစ်ပင်ကုန်းရွာက မြို့နှင့်တစ်မိုင်ခန့်သာဝေးသည်မို့ ခင်ပွဲအဖို့ အပန်းကြီး ဟန် မတူ။

လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ကာ ပြေးလမ်းအတိုင်း ခင်ပွဲလာနေသည်ကို ကြည့်ပြီး မြသီတာနှင့် မွန်မွန် ရင်တွေတုန်နေ၏။

“ဟင်. . မြသီတာနဲ့ မွန်မွန်ပါလား။ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”
ခင်ပွဲကပင် ဦးစွာ တခုတည်းနှုတ်ထက်သည်။ အပြေးကလေး နှင်ပါပဲ။

“ဪ. . ဟိုလေ. . .”

ရုတ်တရက် မွန်မွန် စကားတွေအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ သည်။ နှုတ်သွက်လူသူကို မွန်မွန်တစ်ယောက် ယခုတော့ အိုးခင်းခွက် နှင်းဖြစ်နေသည်။

“ဒီနေ့ မြသီတာရော၊ မွန်မွန်ရော ကျောင်းမတက်ကြဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီနေ့ လပတ်စာမေးပွဲအတွက် ကျက်ရမယ့်စာတွေ ပေးတယ်။ ပြန်ကူးထားကြနော်။

ကြည့်စမ်း. . . သူလုပ်ထားသည်ကို သူ့ဘာမှမသိသလိုပုံစံနဲ့ နေပြသည်။ အာက ခင်ပွဲ. . .

“မွန်မွန်နေမကောင်းလို့ပါ။ ခင်ပွဲ. . အဲဒါ. . .”
မြသီတာက အဆင်ပြေမည့်စကားကို ရွေးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်ပွဲက မွန်မွန်ကိုကြည့်ပြီး .

“အိုး.. ဟုတ်ပါရဲ့။ မျက်နှာမှာ အနာပူတွေနဲ့။ ဆေးမသောက်ဘူးလား”

မေးသည်။ မေးဟန်၊ ပြောဟန်နှင့် မျက်နှာကတော့ ရိုးရိုးစင်းစင်းပါပဲဟု ပြသိတာတွေ့သည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်တာဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။

“အဲဒါ ထားပါဟာ။ ခုဟာက ငါ ခုင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”
မွန်မွန်က ပြသိတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စကားစသည်။

“ဟင်.. ဘာအတွက်လဲ”

ခင်ပွဲက မသိနားမလည်ဟန် မျက်နှာပေးနှင့်။

“ဟိုနေ့က နှင်နဲ့ငါတို့ မုန့်စားတန်းမှာ အသုပ်ဝယ်ရင်း စကားများကြတာလေ။ အဲဒါ ငါတို့ ပြန်စဉ်းစားပြီး နှင်ကိုပြောမိတာ လွန်သွားတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် နှင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်တာ”

မွန်မွန်က စကားပြောတတ်သူရှိ ပြောပြခြင်းပြစ်၊ ချောချောပွေ့ပွေ့၊ စိကပတ်ကုံးပြောပြသည်ကို ပြသိတာက အိုးကျူးလိုက်မိသေး၏။

“ဪ... ဒါလား။ ဒါများဟာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဝမ်းနည်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မပုလိက်ပါပြီ။ တောင်းပန်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ နှင်တို့နဲ့ ငါက တစ်တန်းတည်းသားတွေပဲဟာ”

ခင်ပွဲကလည်း စကားပြောမဆိုပါ။ ဝေလည်ချောင်ခွာ ပြန်ပြော၏။ ယခုလိုပြောပုံကတော့လည်း ရိုးသားဖြူစင်သော တောသူမလေး၏ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပုံစံ။ စိတ်ထဲကတစ်မျိုး။ အပြင်ကတစ်မျိုးဟု ပြသိတာ မလိုလားခွာ ထင်မိပြန်၏။

“ဒါဆို နှင်ခွင့်လွတ်တယ်ပေါ့နော်”

မွန်မွန်က သေချာအောင် မေးသည်။

“အေးပါဟာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှအငြိုးအတေးမရှိပါဘူးဆို”

ဟော.. ကြည့်။ သူမကပဲ သူတော်ကောင်းမလေး ဖြစ်နေပြန်ပြီ။
“ကဲ.. နှင်လည်း ရွာပြန်ရမှာ။ ငါတို့လည်း ပြန်တော့မယ်

ခင်ပွဲ”

ပြသိတာက ဝင်၍စကားဖြတ်သည်။ မွန်မွန်လက်ကို ဆွဲသည်။
ခင်ပွဲက ထွက်မသွားသေးဘဲ..

“နှင်မျက်နှာက အနာပူတွေကို ဂရုစိုက် မွန်မွန်”

ဟု မွန်မွန်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မှာနေပြန်သဖြင့်..

“ဆေးခန်းတော့ ပြတာပဲဟာ”

ဟု မွန်မွန်က ပြန်ပြောရင်း ပြသိတာကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်သည်။

ပြသိတာက ဝင်၍..

“နှင်ရော ဆေးမကုတတ်ဘူးလား ခင်ပွဲ။ ကုတတ်ရင် မွန်မွန်အနာတွေ ပျောက်အောင်ကုပေးလိုက်ပါဟာ”

ဟု တိုးလှီးစကား ဆိုလိုက်၏။

“ဟယ်.. ငါက ဆေးဆရာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်လိုကုတတ်မှာလဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟာ။ နှင်တို့ အချိန်ရရင် ငါ့နဲ့လိုက်ခဲ့လေ။ အမေ့ကို ပြကြည့်ပေးမယ်။ အမေကတော့ ကုတတ်တယ်”

— ပြသိတာနှင့် မွန်မွန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

၁၅ ○ သံပတိတ်စာ

အိမ်ထဲကထွက်လာသော ခင်ပွဲမိခင်ဒေါ်အိုဇာကို တွေ့သည် နှင့် ပြသိတာ ရင်တွေပန်းတွေတုန်ကာ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက် သွားသည် ထင်မိ၏။ မွန်မွန်ကို လှမ်းကြည့်တော့ မွန်မွန်လည်း မျက်နှာ ပျက်နေပြီ။

ကြောက်စိတ်နှင့် ရွံစိတ်တို့က ပြသိတာ၏ရင်မှာ အတိုင်းအဆ မသိအောင် ဖိစီးလာသည်။

“ကြည့်ပါဦး.. .”

ဆံပင်ဖြူတွေ ဖွာလန်ကဲ့နှင့် ခါးကိုင်းကိုင်းဒေါ်အိုဇာမှာ ပြသိတာ တို့ကြားဖူးနေကျ စုန်းပကြီးပုံစံနှင့် တစ်ထပ်တည်းပင်။ အခပ်က ရှည် ရှည်တွင် ခါးကကုန်းကုန်း ဖြစ်နေပုံမက ပီနီလိုခြောက်ကပ်ပြီး အခန်း ခြောက်ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လက်ဖျားက ပီးလောင်သစ်ပင်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များပမာ။

အဆိုးဆုံးမှာ မျက်နှာဖြစ်၏။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေပုံမက မျက်နှာတွင် အဖြူကွက်၊ အနီကွက်၊ အညိုကွက်များဖြင့် ဖြင့်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေ၏။ ပါးက ရွဲနေပြီး သွားကျဲကျဲမှာမှ ထိုထွက်နေသော သွားစွယ်တစ်ခုက ဘီလူး ရှုပ်ဖျားမှ အစွယ်နှင့် တူနေသည်။ ညအချိန်များမှာသာ ဒေါ်အိုဇာကို မြင်ရလျှင် သရဲ တစ္ဆေဟုပင် ထင်ရမည်မှာ မလွဲပေ။

ယခုလို နေအခါ၌ပင် ဒေါ်အိုဇာ၏ရုပ်က ပြသိတာတို့အဖို့ အသည်းတုန်း အူတုန်း ဖြစ်နေစေတော့၏။

“အဖေ.. သူတို့က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေး။ မျက်နှာမှာ အနာဖုတွေပေါ်နေလို့ အပေးဆေးကုပေးဖို့ ခေါ်လာတာ”

ခင်ပွဲက လွယ်အိတ်ကိုချု ပြသိတာနှင့် မွန်မွန်ကို ဖျာခင်းပေး ကာ ထိုင်စေပြီး သူမ၏မိခင်ကို ပြောသည်။

ဒေါ်အိုဇာက တုန်တုန်ချည်ချည် အနားကပ်လာကာ..

“ပြစ်စားပါဦး.. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးသည်။

မွန်မွန်က ကြောက်နေ၍ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ဒေါ်အိုဇာကသာ မွန်မွန်ကိုမျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်နေသည်။ အနီးကပ်နေသဖြင့် ဒေါ်အိုဇာထံမှ ဆိုးရွားသော အနံ့တစ်ခုကို ရသည်ဟု ပြသိတာထင်သည်။ မွန်မွန်က တုန်နေသော သူမ၏လက်ဖြင့် ပြသိတာ၏လက်အား လာ၍ ဆုပ်ထားသည်။ မွန်မွန်လက်တွေ အေးစက်နေ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းသွားမှာပါ.. . အပေးကုပေး လိုက်မယ်”

ဒေါ်အိုဇာက ပြောပြီးနောက် မျက်လုံးမိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ကို အာရုံပြုနေသလို လုပ်နေသည်။ ပြီးလျှင် မွန်မွန်၏ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ပါးမြင်တွန့်တွန့်ရှုံ့ရှုံ့ကြီးဖြင့် အုပ်ကိုင်းကာ နှုတ်မှ တာတွတ်တွတ် ရွတ်နေပါတော့သည်။ အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံရွတ်နေသဖြင့် ဘာရွတ်နေသည်ဆိုသည်ကို ပြသိတာတို့ မသိ။

“ကဲ.. တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ကောင်းသွားမှာပါ။ လောလော ဆယ် ဆယ်ပြောနေရ မထိစေခွင့်”

ဒေါ်အိုဇာက ပြောသည်။

“ကျေး.. ကျေးစုတင်ပါတယ်”

မွန်မွန်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့.. သမီးဇေ။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေအတွက် ဘာစားစရာ ရှိလဲ။ ထန်းလျက်ပေါက်ပေါက်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ချွေးကူးလိုက်လေ” အခန်းထဲဝင်၍ အဝတ်လဲနေသော ခင်ပွဲကို ဒေါ်အိုဇာက လှမ်း ပြောသည်။

“ဟာ.. နေပါစေ.. နေပါစေ.. . မစားတော့ပါဘူး။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၀။ ပြန်ပြန်ရတော့မှာပဲ အချိန်မရတော့လို့ပါ။ ကဲ.. ကျွန်မတို့ ပြန်ပါ
ပုံပဲ။ ခင်မို့ရေ.. တို့ပြန်ပြီဟေ့”

ပြသီတာနှင့် မွန်မွန်က အချင်းချင်းလက်တို့ကာ ချက်ချင်း
တိုင်ရာမှ ထကြသည်။ ဤအိမ်မှာ ကြာကြာလည်း မနေချင်။ ဤအိမ်က
ကျွေးသည်ကိုလည်း မစားခဲ့ဖူးပါ။

“နေပါဦးလားဟဲ့..။ ထန်းလျက်ပေါက်ပေါက်လေး စားသွား
ပါဦး။ အပြန် ငါလိုက်ဖို့မှာပေါ့”

အခန်းထဲမှ ခင်မို့အသံ ထွက်လာသည်။
“မစားတော့ဘူး..။ လိုက်လည်း မပို့နဲ့။ ငါတို့ ပြန်ပြီ”
ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပြသီတာနှင့်မွန်မွန် အိမ်ပေါ်မှ ကသုတ်
ကယက်ဆင်းချလာခဲ့ကြသည်။

တဲအိမ်ကပ်ကပ်ကလေးနှင့် အုပ်ဆိုင်းမိုင်းမှောင်နေသော ခင်မို့
တို့ပြီနှင့် ဝေးရာရောက်မှ ပြသီတာတို့ သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

“အခုမှပဲ ငါ့ရင်ထဲ ပေါသွားတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာတုန်းက
တင်းဟင်းကျပ်ကျပ် နှစ်နှစ်ကြီး ဖြစ်နေတာ”

ပြသီတာ၏အပြောကို..
“ဟုတ်တယ် ပြသီတာ။ နင်တော့ မသိဘူး။ ငါတော့ ခင်မို့
အမေကိုပြင်တော့ လိပ်ပြာလွင့်သွားမလား မှတ်ရတယ်”

ဟု မွန်မွန်က ထောက်ခံစကားဆိုသည်။ ပြီးမှ..
“ပြသီတာ..”

မွန်မွန် ပြသီတာ၏လက်ကို လာ၍ဆုပ်ပြန်သည်။ ယခုတိုင်
မွန်မွန်လက်တွေ ရေခဲလို အေးစက်နေဆဲ။

“ဟင်.. ဘာလဲ”
“ငါ့အနာတွေ ပြန်ကောင်းသွားမှာပေါ့နော်”
“အေးပါဟ..။ သူတို့လုပ်ထားတာ သူတို့ပြန်ပြီးယူလိုက်ရင်

ပြီးတာပါပဲ။ ကြည့်ပါလား..။ အဘွားကြီးက နှုတ်ကနေ ရွတ်နေတာ။
အဲဒါ သူပြုစားထားတာ သူပြန်ပြီးနုတ်ယူနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူတို့ကျွေးတဲ့ ပေါက်ပေါက်များ စားမိရင် ဘာဖြစ်ဦးမလဲ
မသိဘူးနော်”

“မစားခဲ့တာ ကောင်းတယ်”
“ညကျရင် အိပ်ပျော်ပါမလား မသိဘူး။ အဘွားကြီးကို
ပျက်စိတ်မှာ မြင်နေပြီး တစ်ညလုံး ငါလွန်နေမှာ သေချာတယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲဟာ”
“ကဲ.. လာ.. သုတ်သုတ်ပြန်ကြစို့။ မှောင်နေလို့ အိမ်က
စိတ်ပူနေမယ်”

ရွာရွာရှိ ခင်မို့တို့၏ခြင်းကြီးနှင့် အိမ်ကလေးက နောက်တွင်
ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ မကောင်းဆိုးဝါးလက်မှ လွတ်လာသလို ပြသီတာနှင့်
မွန်မွန် တို့ စိတ်တွေပေါ့ပါးကာ ခြေလှမ်းတွေသွက်နေကြလေသည်။

မွန်မွန်ကျောင်းတက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ပြသီတာတို့ပြု
သွားသည်။ သနပ်ခါးရေကဲ့လူးထားသော မွန်မွန်ပျက်နာက အနာပုများ
ယိုသလောက် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။

“ဒီမနက် အနာပုတွေက အရှေ့တွင် ကွာကျတယ်။ မနက်ဖြန်
ယန်ဘက်ခါဆို လုံးဝကောင်းသွားတော့မှာ”

မွန်မွန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။

မှန်ပါသည်...။ နှစ်ခုကလေးရက်အကြာတွင် အနာပေးက ကုန်

စင်စွာ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၏။

မွန်မွန်၏မိခင်က . .

“တွေ့လား...။ အဲဒါ ဂုန်းပညာပဲ။ ဇနောင်ဆို ညည်းတို့

သူ့ကို ကြပ်ကြပ်သတိထားပေးတော့”

ဟု သတိပေးသည်။

ကျောင်းတွင် ခင်ပွဲက . .

“အနာပေးတွေ ပျောက်သွားပြီလား၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ဆိုသည်။

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်”

ပြောသာ ပြောရင်း။ ထိုကတည်းက ခင်မုံကို ခြံသီတာတို့၊

မွန်မွန်တို့ မသိမသာ ပို၍ရှောင်ကြဉ်ကြရလေတော့သည်။ ပြသီတာတို့ သာမက ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများကိုလည်း တိုးတိုးထိတ်ထိတ်ဟု ထားရတော့သည်။

“ခင်မုံကိုတော့ သွားမထိနဲ့အော်”

၂။ တန်ပြန်ရက်သို့ရောက် အာဏာစက် ဘယ်သူမျှန်နိုင်မလဲ

ခင်မုံကို သွား၍ထိမိသော ဆရာမအေးဖိုးဖိုးအဖြစ်က တစ်မျိုး။

အေးဖိုးဖိုးက ကျောင်းသို့ပြောင်းလာသော ဆရာမအသစ်ဖြစ် သည်။ သင်္ချာသင်သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အမျိုးကြီးဖြစ်သည်။ အရင်းအမောင်းကောင်း၍ မျက်နှာက တည်သည်။ စာသင်ရာ၌ စိတ်ပါ လက်ပါ ထက်ကြွစွာ အမောခံ၍ သင်သည်။ စေတနာကို သူမ၏မျက်နှာ နှင့် သူမ၏စာသင်ကြားမှုမှာ အခွင်းသားမြင်ရသည်။

ဆရာမက စာသင်ကောင်းသလို စည်းကမ်းလည်းကြီးသည်။ သူမစာသင်နေလျှင် သေချာစွာနားထောင်မှတ်သားမှ ကြိုက်၏။ သူမ လေးလိုက်သောအိမ်စာများ ဂရုတစိုက်လုပ်ခဲ့ပါမှ ကြိုက်၏။ စာသင်ရာ၌ မှားမထောင်လျှင် အိမ်စာမလုပ်ခဲ့လျှင်တော့ ဆရာမက အပြစ်ပေးသည်။

ကြိမ်လုံးနှင့် ချိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဆရာမအေးဖိုးဖိုး၏လက်ထဲတွင် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို ထာဝစဉ် ပစ္စည်းသောကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများက ဆရာမမသိအောင် ပြုမည်အမျိုးမျိုးပေးကြသည်။ ‘ကြိမ်လုံးဆရာမ... တဲ့။’ ဆရာမအေး

၂၀ ဝါဟထိတ်တင်စော

ဝတ်...တဲ့။

အားလုံးက ချစ်ကြောက်နို့သေရသော ဆရာမဖြစ်သော ဒေါ်
မိုးမိုးတစ်ယောက် ခင်ပွဲအကြောင်းကို မသိခဲ့သည်မှာ သနားဖွယ်ဖြစ်
တော့၏။

တစ်နေ့..

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး သင်္ချာချိန်..။

“ကဲ...မနေ့ကပေးလိုက်တဲ့ သင်္ချာတွေ တွက်ခဲ့ကြလား”

“တွက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာမ”

“စာအုပ်တွေ လာတင်ကြ။ ဆရာမ စစ်ပေးမယ်”

ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံး ဆရာမစာမူပေါ်သို့ သင်္ချာ
စာအုပ်များ အသီးသီးသွားရှေ့ထပ်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ကျန်
နေ၏။ ထိုသူမှာ ခင်ပွဲဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ခင်ပွဲသည် စာသိပ်ပတ်လှသော်လည်း စာကိုကြိုးစား
သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျောင်းထက်လည်း မုန့်သည်။ ဆရာမ ဆရာမ
များ စကားကိုလည်း နားထောင်သည်။ အိမ်စာများကိုလည်း မုန့်မုန့်
လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကမူ ခင်ပွဲ သင်္ချာများ တွက်မလားခဲ့။

ဒါကို ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး သိရှိသွားသည်။

“ခင်ပွဲ..မင်း သာဖြစ်လို့ သင်္ချာတွက်မလာတာလဲ”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက ခင်ပွဲကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းပြီး ပေးသည်။
ဆရာမ၏မျက်နှာမှာ ထင်းမာနေသည်။

ဆရာမက ခင်ပွဲကို ရိုက်တော့မည်ကို သိနေသော အတန်း၊
သားအားလုံး။ အထူးသဖြင့် ပြည်တားတို့ ဖွန်ဖွန်တို့ ရိုအိမ်သွားသည်။
ခင်ပွဲကိုရိုက်လျှင် ဆရာမတစ်ဆူဖြစ်တော့မည်။

ခက်သည်က ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက ခင်ပွဲအကြောင်းကို မသိ

သလို ကျောင်းသားများကလည်း ဆရာမကို မည်သို့ပြောရမည်မသိ။
ပြောလည်း မပြောရဲ။

“အပေ နေမကောင်းတာနဲ့ သမီးမေ့သွားလို့ပါ”

ခင်ပွဲက ခေါင်းငုံ့လျက် ပြောသည်။

“ဆရာမက အဲဒီလို စာကိုမလေးစားတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ
ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ လာခဲ့..”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးအပ်နှံသံ ထွက်လာသည်။ ခင်ပွဲက နေရာမှ
ထွက်လာကာ ဆရာမရှေ့တွင် လက်ပိုက်၍ ခပ်ယိုယိုခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်
သည်။

“လက်ဖြန့်..”

ပြည်တားတို့ ရင်တွေမောကာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်သွားသည်။
ခင်ပွဲက လက်ဖြန့်ပေးသည်။ ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး၏ကြိမ်ချက်က
ခင်ပွဲ၏လက်ဝါးပေါ် ဆက်တိုက်ကျသွား၏။

“ဖြန့်.. ဖြန့်.. ဖြန့်..”

ခင်ပွဲလက်ဝါးပြင်ပေါ်သို့ ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး၏ ကြိမ်ရိုက်ချက်
ကျသံများနှင့်အတူ ပြည်တားတို့ ဖွန်ဖွန်တို့မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလိုဖြစ်
သွားသည်။ တစ်တန်းလုံးလည်း အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် ငြိမ်
သက်သွား၏။

သွားပြီး..။ ဒုက္ခတော့ ရောက်တော့မည်။

“ကဲ...သွား... မနက်ဖြန်ကျရင် အခုပထက်ခွဲတဲ့ သင်္ချာ
ဗျာတွေရော ဒီနေ့ထပ်ပေးမှာတွေကိုပါ ပြီးအောင်တွက်ခဲ့။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“မတွက်လာရင် ဒီနေ့ထက် နာယယ်မှတ်”

ခင်ပွဲ သူမနေရာသို့ ပြန်သွားကာ အသာအယာပြန်တိုင်သွားရာ
မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် စာအုပ်ကိုဖွင့်သည်။

ဆရာမက သင်ခန်းစာအသစ်ကို စတင်ပြီးရှင်းပြသဖြင့် အတန်းသားအားလုံး၏အာရုံက စာသင်ခြင်းဆီ ရောက်သွားကြသည်။ သို့သော် အားလုံး၏နည်းသား၌ ဆရာမအေါ်မိုးမိုးထံ ရောက်ရှိလာမည့် တန်ပြန်ရိုက်ချက်ကို တွေးမိကာ လေးလံကြောင်းကြားတွေ တစ်ခိုက်ခိုက်လုံး လျက်ရှိသည်။

ဆရာများနားနေခန်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ဆရာမအေါ်မိုးမိုး ခင်ပွဲကိုရိုက်သည့်အကြောင်း ကြားလိုက်သော ဗြူခံဆရာမ အေါ်သိန်း သိန်းဆင့် ဖျာယီဖျာယာ အနားသို့ရောက်လာသည်။ မျက်နှာအပျက် မျက်နှာငှင့်...။

“မိုး.. ဟိုအတန်းက ခင်ပွဲကို ရိုက်လိုက်တယ်ဆို”

မျက်လုံးပိုင်းကြီးနှင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မရဲ့။ အိမ်စာတွက်မလာလို့”

“ဟယ်.. ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

အေါ်သိန်းသိန်းဆင့် ရင်ကိုမိ၍ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အေါ် မိုးမိုးက နားမလည်စွာကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။

ပြောသည်။ မပြောသင့် ဝဏ္ဏဗျဉ်းစားပြီးမှ အေါ်သိန်းသိန်းဆင့်

က အနားတွင်ကပ်ထိုင်ချလိုက်ကာ..

“မိုးကို အစ်မက ကြိုမပြောထားခဲ့မိတာ မှားတာပဲ။ မိုး အဲဒီ ကောင်မလေးအကြောင်း မသိဘူးနော်”

ဟု စတင်ပြောသည်။

“ခင်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလို မိုးရဲ့..။ အများကတော့ ခင်ပွဲအကြောင်း သိနေလို့ ခင်ပွဲကို သတိထားဆက်ဆံကြတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း ခင်ပွဲကို မရိုက်ရဲ၊ မဆွဲရဲဘူး။ ကလေးတွေအချင်းချင်းကလည်း ကြောက် ကြတယ်”

ဆရာမအေါ်မိုးမိုး ခေါင်းတွေပိုရှုပ်သွားသည်။

“အစ်မပြောတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

အေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က ဘေးဘယ်ညာကို မျက်စိကစားပြီးမှ..

“ခင်ပွဲအမေက စုန်းမတဲ့။ ခင်ပွဲကလည်း တတ်တယ်တဲ့”

ဟု ပြောသည်။

“ရှင်..”

အေါ်မိုးမိုး မျက်လုံးတွေပြူးသွားသည်။

“ခင်ပွဲနဲ့ ရန်ဖြစ်မှတဲ့ ကလေးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်တတ်တယ်။

ခင်ပွဲကို ရိုက်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ တစ်ခုခုဖြစ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်မရယ်..။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ စုန်းဆိုတာ..”

“မယုံမရှိနဲ့ အားလုံးသိတယ်။ ခင်ပွဲတို့က စစ်ပင်ကုန်းရွာမှာနေ

တာ။ ရွာရွာမှာ နေကြရတယ်။ ရွာထဲက သူတို့ကို ဘယ်သူမှ အဖော်

မလုပ် အခေါ်အပြော မလုပ်ကြဘူး။ မတတ်သာလို့ ဆက်ဆံရရင်လည်း

ပြောကြားကြောက်နဲ့ပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံရတယ်။ သူတို့ စိတ်ဖြူငြင်းသွားလို့

တော့ မလွယ်ဘူး”

အေါ်မိုးမိုးမျက်နှာက သိပ်ပြီးယုံကြည်လက်ခံလိုပုံ မရ။

“ခင်ပွဲအမေ အေါ်အိုဇာကို တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေကတော့ ကလေး

၇ ဝ သီဟထိပ်တင်စာ

ကျောက်စရာရုပ်ကြီးလို့ ပြောကြတယ်။ လပြည့်တွေ့ဘာတွေဆိုရင် လူဝတ်ပြင်ကနေ မီးလုံးတွေ ကောင်းကင်ပေါ်တက်လာတာ ရွာသားတွေ က တွေ့ဖူးတယ်။ စုန်းကစားတယ်ခေါ်တာပေါ့ မိုးရယ်”

ဒေါ်မိုးမိုး နည်းနည်းဖြိုပြလာသည်။

“ရွာထဲမှာ ကွဲပျောက်ခွားပျောက်ရုံရင် ဒေါ်အိုဇာထိကိုသွားပြီး မေးကြရတယ်။ ပုဇွန်ကန်တော့နေခဲ့ဖူးပါ။ အဲဒါဆိုရင် ဒေါ်အိုဇာက ဘယ်မှာရှိတယ် သွားရှာလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒေါ်အိုဇာပြောတဲ့စရာမှာ သွားရှာရင် ပျောက်နေတဲ့ ကွဲတွေ ခွားတွေကို တန်းပြီးပြန်တွေ့တာပဲတဲ့”

“အဲဒါက ဗေဒင်ဟောတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟဲ့.. မိုးမိုးရဲ့။ အဲဒါက စုန်းပညာဟဲ့။ သူ့ဗာသာ ကွဲခွား ပျောက်အောင် မျက်စိပျောက်အောင် လုပ်ထားပြီး သူ့ဗာသာ ပြန်ဟော တာ။ လူတွေထိက လာဘ်လာဘလိုချင်လို့ လုပ်တာပေါ့ မိုးရယ်”

“အစ်မဟာက ပုံပြင်တွေလို့ပဲ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က ပြောရခက်လိုက်တာဟူသောအကြည် ဖြင့် ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးကို ကြည့်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဒီကျောင်းက ကျောင်းသားတွေပဲ ခင်ပွဲတို့ စစ်ပင်ကုန်းဘက်ကိုသွားရင်း ခင်ပွဲတို့ခြံထဲက မာလကာသီးတွေကို ဝင်ဆိုးကားကြတယ်။ ကလေးတွေဝင်ဆိုးမှန်းသိတော့ ဒေါ်အိုဇာက ထွက် အော်တယ်။ လိုက်တယ်..။ ကလေးတွေလည်း မာလကာသီးတွေမှ ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါ မာလကာသီးစားတဲ့ကောင်တွေအားလုံး နောက်နေမှာ ချောင်းဆိုးကုန်ကြတာပဲ။ နောက်မှ ခင်ပွဲက သူ့အဖေထိ ကနေ ဆေးယူလာပြီး တိုက်မှ ပျောက်သွားတယ်”

“အစ်မကလည်း..။ မာလကာသီးက မပွသေးဘဲ နုနုလေး တွေမို့ ချောင်းဆိုးတာ နေမှာပါ”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက တွေးတွေးဆဆ ပြန်ပြောသည်။

“မိုးရယ်.. အစ်မပြောတာကို ယုံစမ်းပါ။ မယုံရင် ကလေးတွေ ကိုလည်း မေးကြည့်။ မွန်မွန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆိုရင် ခင်ပွဲခွဲစကား များပြီး အနှုလို့ပြောပီတာ နောက်နေမှာ ပါးစပ်ကစပြီး အနာပုတွေ ပေါက်တာတဲ့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှင်ပျက်ဆင်းပျက် မြစ်လာတာတဲ့။ နောက်မှ ခင်ပွဲကို သွားတောင်းပန်တော့ သူ့အဖေကြီးက ပြန်လုပ်ပေး လိုက်တော့မှ ကောင်းသွားတာတဲ့”

“မွန်မွန်ဆိုတာ ခင်ပွဲတို့အတန်းထဲကလား”

“ဟက်တယ်..။ သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား။ မိုး သေသေချာချာ သိရအောင်”

“အစ်မပြောသလိုဆိုရင်တော့ ကြောက်စရာပဲ။ မိုးတောင် မယုံချင်ပေမယ့် လန့်လာပြီ”

“အစ်မလည်း မိုးအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ ဘုရား သိကြားမလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေခွဲလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”
ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် တွေ့တွေ့လေးဖြစ်သွား သည်။

ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က ‘ဘာမှမဖြစ်ပါစေခွဲလို့ ဆုတောင်း ရမှာပဲ’ ဟု ပြောခဲ့သလို ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးကလည်း ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။
ဆုတောင်းကား မပြည့်ခဲ့..။

www.burmeseclassic.com

ထိုညမှာပင် ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး၏ ကြိမ်ကိုညှာလက်သည်
တပြည်းပြည်းနာလာရာမှ ကိုက်ခဲလာသဖြင့် လိမ်းဆေးများလိမ်းသော်
လည်း သက်သာရုံသာရှိခဲ့ပြီး ပျောက်မသွား။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပို
၍ကိုက်လာသည်။ ထိုလက်က ကြိမ်ကိုလည်း မကိုင်းနိုင်တော့။ ဆွဲခြင်း
လည်း မဆွဲနိုင်တော့။ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသဖြင့် ကျောင်း
လည်းမတက်နိုင်တော့။

ဒေါ်မိုးမိုး လက်ကိုက်၍ ကျောင်းမတက်နိုင်ဟူသောသတင်းက
ကျောင်းတွင် ပျံ့သွားသည်။

ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က. .

“ငါပြောသလို ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု ညည်းသလို ပြသိတာနှင့် မွန်မွန်မှာလည်း. .

“တွေ့လား. . . ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဆရာမကလည်းဟာ. . . ခင်ပွဲကိုမှ သွားရိုက်မိတယ်။ ဘယ်
လိုလုပ်ရမိပဲလဲ”

“ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် ဆရာမအိမ်ကို သတင်းသွားပေး
ရအောင်”

“အင်း. . သွားကြမယ်လေ”

“ခင်ပွဲ တော်တော်ရိုက်ရိုင်းတယ်ဟာ။ ငါတို့ကို လုပ်တယ်ဆို
တာ ထားပါတော့။ ဆရာမကို ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ။ ဆရာမက ဝေတာနာ
နဲ့ ရိုက်တဲ့ဟာကို”

“ဟဲ့. . ရန်းမပါ ဆိုမှဟာ။ ဘာအသိအလိမ္မာရှိမှာလဲ။ အတန်း
ထဲမှာ အရိုက်ခံရတာကို သူ့ကိုအရှက်ခွဲတယ်ဆိုပြီး လုပ်တာနေမှာပေါ့”

“တိုးတိုးပြောပါဟဲ့။ ကြားသွားဦးမယ်။ တော်ကြာ ငါတို့ပါ. . .”

အခြားကျောင်းသူကျောင်းသားများလည်း ထိုအကြောင်းတွေ
တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နှင့်. . .

ခင်ပွဲက ပုံမှန်အတိုင်း။ ပုံမှန်မျက်နှာ။ ပုံမှန်အပူအရာတွေနှင့်. . .

“ဆရာအာခံ အာခေါင်လုံစူးပယ်မိန်းမ”

မွန်မွန်က မခံပရင်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

ညနေကျောင်းဆင်းသောအခါ ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ရော၊
ပြသိတာတို့၊ မွန်မွန်တို့ရော ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးအိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။
အခြားကျောင်းသားအချို့လည်း ရောက်နေ၏။

“နေ့လယ်ကတော့ ဆေးခန်းသွားပြီး ဆေးထိုးတယ်။ ဆရာဝန်
ပေးတဲ့ သောက်ဆေးတွေလည်း သောက်တယ်”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက ပြောပြသည်။

“သက်သာလား”

ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်အဖေ. . .

“မသက်သာပါဘူး အစ်မရယ်”

“မြန်ဟုဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ပြကြည့်ပါလား။ မယောက်ကုတဲ့
ဆရာနဲ့ဆို ပိုကောင်းတယ်”

ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က အကြံပေးသည်။

“အစ်မက ခင်ပွဲကြောင့်လို့ပဲ ထင်လို့လား”

ဒေါ်မိုးမိုးက မေးခွန်းထုတ်၏။

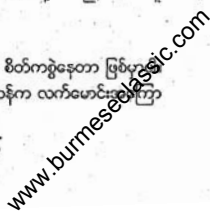
“အေးလေ. . . သူတို့လက်ချက်မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။

မိုးက ဒီလိုပဲ တခြားကျောင်းသားတွေရိုက်တုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။
ခင်ပွဲကိုရိုက်တော့မှ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ရှင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ. . . သမီးတို့က မနေ့ကတည်းက စိတ်ပူ
နေတာ”

ပြသိတာက ဝင်ဖြေသည်။

“ဥပါဒ်ခံကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်. . . စိတ်ကစွဲနေတာ ဖြစ်မှာ
ပိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပါ။ ဆရာဝန်က လက်မောင်းခွဲကြာ

ညှပ်သွားပုံရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အကြောညှပ်တာ ချက်ချင်းတော့ မပျောက်နိုင်ဘူး။ ကြာတတ်တယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက ပြောရင်းသည်။

“ခင်ပွဲကြောင့် သေချာပါတယ် ဆရာမ။ သမီးတုန်းကလည်း သူ့နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်သစ်နေ့ အနာဖုတွေ ထွက်လာတာပဲ။ ခင်ပွဲကို တောင်းပန်ပြီး သူ့အဖေပြန်ကုပေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းပြန်ပျောက်သွားတယ်”

မွန်မွန်က စင်ပြောသည်။

“မိုးမိုးလက်မခံချင်လည်း လက်ခံရမှာပဲ။ ဒါ . . . ဝေချာတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ခင်ပွဲအမေကို သွားတွေ့ပြီး ဆေးကုခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က ထပ်မံအကြံပြုခဲ့သည်။

“ဆရာဝန်နဲ့ ကုနေတာပဲ အစ်မရယ်”

“ဟဲ့ . . . မိုးမိုးချို။ ပယောဂဆိုတာ ဆရာဝန်ကုလို့ မပျောက်ဘူး။ သူ့ကိုခိုင်းတဲ့ ဆရာခွဲကုမှ ရတာ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်က လုပ်ထားတာကို ပြန်နုတ်ယူမှ ရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ခင်ပွဲအမေကို သွားပြုပြီး ကုလိုက်ပါ။ သမီးတို့ ခင်ပွဲအိမ်ကို သိပါတယ်။ လိုက်ဦးမေးမယ်”

မွန်မွန်က စင်ပြောထားကံခံ တိုက်တွန်းသည်။

“တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ။ ဆရာဝန်နဲ့ ဆက်ကုတာ မပျောက်ဘူးဆိုရင်တော့ သွားတာဆို”

ဒေါ်မိုးမိုး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် . . .

‘ဆရာဝန်ကုလို့ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး’ ဟူသော အတွေးဖြင့် ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ရော၊ မြသီတာနှင့် မွန်မွန်ပါ သက်ပြင်းချလိုက်ကြရသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ . . .

ဆရာဝန်နှင့် သုံးရက်ဆက်ပြုသည်။ ဆေးတိုးသည်။ ဆေးသောက်သည်။ သက်သာသယောင်နှင့် မပျောက်။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း မပျောက် . . .

မပျောက်နုံမက ဒေါ်မိုးမိုး၏ ညှာလက်က ကောင်းကောင်းပင် မြောက်၍မရ။ ကိုက်ခဲရုံသက်သက်ပျံ့မဟုတ်ဘဲ လက်ပြန်တုတ်ခြင်း၊ တစ်ခုခုကိုကိုင်ခွဲခြင်း၊ စာရေးခြင်း လုပ်၍မရ။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်တို့ မြသီတာတို့ အကြံပေးချက်အတိုင်း ဒေါ်မိုးမိုးတစ်ယောက် ဒေါ်အိုစာရှေ့မှောက် ရောက်သွားရပါတော့သည်။

ဒေါ်မိုးမိုးက စားစရာများ ယူသွားသည်။ ဒေါ်အိုစာကို ‘အမေ’ ဟုခေါ်ကာ ‘လက်က အနာကို ကုပေးပါ’ ဟုလည်း တောင်းပန်သည်။ ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ကလည်း စင်၍တောင်းပန်သည်။

မြသီတာနှင့် မွန်မွန်ကတော့ ဒေါ်အိုစာကို မတွေ့ရသဖြင့်

အိမ်ကိုသာ ညွှန်ပြပြီး တခြားနေရာမှာ သွားရောင်းနေကြ၏။ ခင်ပွဲက ကျောင်းတက်နေသည်မို့ အိမ်မှာမရှိ။

ဒေါ်အိုစာက ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးလက်ကို သေချာစွာကြည့်ရှုသည်။

“သမီးက တစ်နေ့ကပဲ ပြောတယ်။ သမီးရဲ့ဆရာမ လက်ကိုက်နေလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဖေ ဆေးဝပ်ပေးပါတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက လိမ်းဆေးတောင် ဖော်ပြီးနေပါပြီ။ မနက်ဖြန်ကျမှ ငါ့သမီးနဲ့ ပေးမလိုက်မလို့ပါပဲ”

ဒေါ်အိုစာက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

“အခုပဲကုပေးပါ အမေရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အခုပဲ ကုပေးမှာပါ”

ဒေါ်အိုစာက အခန်းတွင်းဝင်သွားကာ ပုလင်းဆေးတစ်လုံးကို

၃၀ ၀ သံယာဏ်တင်စေ

ယူလှလာသည်။ ထိုနောက် ဆရာမအေးဖိုးဖိုး၏ လက်မောင်းရင်းမှနေ၍ လက်တစ်ချောင်းလုံးကို ဆေးရည်ပျစ်ပျစ်များဖြင့်လိမ်းကာ ဆုပ်နယ်ပေးသည်။ နှိပ်နေသည့်သဘောလည်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်အိုဇာနှိပ်လိုက်တိုင်း ဒေါ်ဖိုးဖိုး၏လက်တစ်လျှောက် ဖျင်းခနဲ ဖျင်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲရှိန်းခနဲ ဖြစ်၍သွားသည်ဟု ဒေါ်ဖိုးဖိုးသိရှိနေသည်။ ဆေးလိမ်းရင်းကပင် ဒေါ်အိုဇာက နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်နေ၏။ ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ကမူ ဘေးမှနေ၍ မျက်တောင်မပတ်ကြည့်နေ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။

ဒေါ်အိုဇာက ဆေးလိမ်းခြင်းကိုရော၊ နှိပ်ခြင်းကိုရော၊ နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုခြင်းကိုရော ရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ... ဒီဆေးကို ဆရာမယူသွားပါ။ တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်လောက် လိမ်းပေးပါ။ ဆရာမကတော့ ကျွန်မလို မနှိပ်ပါနဲ့ အကြောညစ်တာမို့ မနှိပ်တာတင် ပိုဆိုးမှာရှိလို့ပါ”

ဒေါ်အိုဇာက ပြောရင်း ဆေးပုလင်းကို အဖုံးပြန်ပိတ်ကာ ဒေါ်ဖိုးဖိုးကို ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေရယ်။ အမေ့ကျေးဇူးကို မပေ့ပါဘူး”

ဒေါ်ဖိုးဖိုးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြော၏။ ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ကမူ ဒေါ်အိုဇာကို ပုန်းတီးစိတ်ဖြင့်ကြည့်မိသော်လည်း ဒေါ်ဖိုးဖိုးလိုပင် အလိုက်သင့်မြူး၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဝင်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်မို့ မလိုပါဘူး ဆရာမရယ်။ ဆရာမက သမီးရဲ့ ဆရာမ... အနန္တောအနန္တနို့တီးဝင်းပါ။ ခုလို ပြုစုခွင့်ရတာကိုပဲ ကျွန်မက ဝမ်းသာလှပါပြီ။ သမီးအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”

အသံက တုန်၍ ချဉ်းနိုးသော်လည်း ဒေါ်အိုဇာ၏အပြောမှာမူ ခြေမြစ်လှ၏။ အပြောတတ်သည်ဟုလည်း ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိ၏။ ပညာသည်ဆိုတာက အမျိုးမျိုးတတ်တာပဲ ဟုလည်း တွေးသည်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ကွင့်ပြုပါဦး အဖေ၊ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်ဖိုးဖိုးက ခွင့်တောင်းသည်။

“ဆရာမ... ခဏ...”

ဒေါ်အိုဇာက လက်ကာ၍တားကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဒန့်သလွန်သီးတွေ ပါလာသည်။

“သမီးရဲ့ ဆရာမတွေကို သမီးလေးခင်ပွဲက ကန်တော့တဲ့အနေနဲ့ ပေးလိုက်ပါရစေ။ သမီးလေးခင်ပွဲကိုလည်း မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမပေးပါ”

ဒန့်သလွန်သီးကြီးတွေက ကောင်းလှသည်။ ဒန့်သလွန်သီးကို နှိုးကြားဖြင့် နှစ်စီးစည်းကာ ဆရာမအေးဖိုးဖိုးနှင့် ဆရာမအေးသိန်းသိန်းဆင့်ကို ပေးသည်။ တစ်စည်းမှာ ဆယ်တောင်ခန့်ပါသည်။

မယူလိုလှသော်လည်း ငြင်းပြန်လျှင် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်မှာစိုး၍ ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်နှင့် ဒေါ်ဖိုးဖိုး လက်ခံယူလိုက်ရ၏။ မစားဖြစ်မှာတော့ သေချာသည်။ လမ်းတစ်နေရာရာမှာ လွင့်ပစ်ခဲ့ဖူး ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့် တွေးပြီးဖြစ်၏။

ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ဆရာမနှစ်ဦး ဒေါ်အိုဇာ၏အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“မနက်ဖြန် အခြေအနေကြည့်ရမှာပဲ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

၂၂-၂၂-၂၂

အခြေအနေကြည့်စရာ မလို။ ထိုညမှာပင် ဒေါ်မိုးမိုး အကိုက် သက်သာကာ ကောင်းစွာအိပ်စက်နိုင်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆေးဆက် တိုက်လိမ်းလိုက်သောအခါ အကိုက်လည်းပျောက်၊ လက်လည်း ပျောက်၍ ရလာသည်။ ထို့နောက်နေ့တွင်ကား လက်က ယခင်လို ပုံမှန်ပြန်၍ အလုပ်လုပ်နိုင်နေလေပြီ။

“ကဲ.. အစ်မ မပြောလား၊ မိုးမိုး၊ မိုးမိုး ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဆရာမဒေါ်မိုးမိုး လက်ခံလိုက်ရပြီ။

“ဒီလို ပညာသည်တွေရဲ့ ပြုစားချက်က သူတို့အာဏာစက်ကို သူတို့ပယ်ဖျက်ရင် ခဏကလေးပဲ မိုးမိုးရဲ့။ တွေ့လား..။ မိုးမိုးရဲ့အဖြစ် ကိုပဲ ကြည့်..”

ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်ကတော့ သူ့အယူအဆကို အလဲ ထောင်လိုက်လေပြီ။

“အင်း.. ဘယ်သူများ၊ နောက်ထပ် ခင်ပွဲလက်ချက်နဲ့ မိဦး မလဲ မသိဘူး”

၃။ စိုက်ထဲကအလုံး၊ ဆံပင်ခြည်တွေနှင့် ဓာတ်လမ်း

ခင်ပွဲလက်ချက်နှင့် မိပြန်သူက မြဲမြဲဖြစ်သည်။

ပထမအစမ်းစားမေးပွဲအပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း အတန်းများမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ကို အတန်းအရွှေ့အပြောင်းလုပ်သည်။ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ အစဉ်အလိုက် အတော်၊ အလတ်၊ အညံ့များကို ပြန်လည်ခွဲခြားခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တန်းက အမှတ်ကောင်းဖြင့်အောင်သူများ ရှေ့တန်း တက်၊ ရှေ့တန်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကျန်းသူများ နောက်တန်းဆင်း..။ စသည်ဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဖြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်၊ စာပိုမိုကြိုးစား လိုစိတ်ဖြစ်ရန် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်မှာ ခင်ပွဲတို့အတန်းကို မြဲမြဲရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မူလက ခင်ပွဲဘေးတွင် ပညာသည်မိန်းကလေးမျှ မထိုင်ကြ၍ ခင်ပွဲခုံတန်းရှည်မှာ ခင်ပွဲတစ်ယောက်တည်း။

မြဲမြဲရောက်လာတော့ တခြားနေရာချစရာကလည်း မရှိဘဲ သဖြင့် အတန်းပိုင်ဆရာမက မြဲမြဲကို ခင်ပွဲဘေးမှာ နေရာချပေးသည်။

ခင်ပွဲကတော့ အဖော်ရသွားသဖြင့် ပျော်သွားသည်။

သို့သော် တစ်ခန်းလုံးက မြဲမြံအတွက် စိတ်ပူသည်။ ခင်ပွဲက စိတ်ကောင်းဝင်နေလျှင် ပြဿနာမရှိ။ ခင်ပွဲ တစ်ခုခုစိတ်ဖြူငြင်လျှင် မြဲမြံကုန်ရောက်မှာကို စိုးကြသည်။

ခက်သည်က မြဲမြံကလည်း ခင်ပွဲကို ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်း နီးနီးဆက်ဆံနေတော့ ဘေးလူများက ခင်ပွဲအကြောင်း မြဲမြံကို သတိပေးခဲ့ကြ။ စေတနာနှင့် သတိပေးသည်ကို မြဲမြံကများ ခင်ပွဲကိုပြန် ပြောပြလိုက်လျှင် ထိုစေတနာဖြင့်သတိပေးသူမှာ ဝေဒနာတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မြဲမြံ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမဘာသာ ခင်ပွဲအကြောင်းသိလာလိမ့်မည်ဟူ၍ ဘေးက စိုးရိမ်စွာပင် အသာကြည့်နေခဲ့ကြရ၏။

ခင်ပွဲနှင့်မြဲမြံက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခင်ခင်မင်မင်...။ ရယ်လိုက်မောလိုက်၊ စာအတူကျက်၊ မုန့်ဆိုင်အတူသွား...။ ရက်အတန်ကြာ ဘာမျှ ပြဿနာမရှိ။

ဖြစ်ချင်တော့ အမျိုးသားနေ့စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာ မြို့နယ်အဆင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လူရွေးကြသောအခါ ခင်ပွဲနှင့်မြဲမြံ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားသည်။ အတန်းထဲမှာက အခြားသူများမှာ စာစီစာကုံး လက်ရည်ပကောင်းကြ။ မူလ မြဲမြံပရောက်မီက စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲဆိုလျှင် ခင်ပွဲရည်းသား ထိပ်ဆုံး။

ယခု မြဲမြံရောက်လာပြီး အမျိုးသားနေ့စာစီစာကုံးပြိုင်တော့ မြဲမြံက ခင်ပွဲကိုဖြတ်ကာ ထိပ်ဆုံးရောက်သွားသည်။ မြဲမြံ ပထမ...။ ခင်ပွဲက ဒုတိယပဲရသည်။ မြို့နယ်အဆင့်ပြိုင်ပွဲအတွက် မပါဝင်နိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့ရ၏။

“နှင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်”

ခင်ပွဲက မြဲမြံကို ဤသို့ အပြုံးနှင့်ပင်ပြောခဲ့သော်ငြား တစ်တန်း

လုံးကတော့ မြဲမြံအတွက် စိတ်ပူသွားကြသည်။ ခင်ပွဲ မြဲမြံကို မည်သို့ ယူဆပြမည်နည်း။

နောက်တစ်နေ့မှာ မြို့နယ်ပြိုင်ပွဲအတွက် မြဲမြံမသွားရသေးမီ ကျောင်းတွင်း စာပြန်ဖတ်နေခိုက် ခင်ပွဲက..

“မြဲမြံ.. နှင် မြို့နယ်မှာ သွားပြိုင်ရမှာက ထမင်းစားချိန် ကန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်။ ထမင်းဘူးယူသွား”

ဟု ပြောသည်။

မြဲမြံက..

“ငါ ဒီနေ့ ထမင်းဘူးယူမလာဘူးဟဲ့၊ မြို့နယ်ပြိုင်ပွဲသွားရမှာမို့ ပထည့်ခဲ့တာ။ ဟိုကျမှ တစ်ခုခုဝယ်စားမယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့။ ထမင်းဆာနေရင် နှင် စာရေးလို့ ဘယ်ကောင်းကောင်းရမလဲ။ ရော့.. ငါ့ထမင်းဘူး နှင်စားသွား”

“ဟာ.. နှင်ဘာသာ စားပါဟာ။ ငါ နှင်ထမင်းဘူးစားသွားရင် နှင်ဘာသွားစားမလဲ”

“ရတယ်..။ ငါက ပြဿနာမရှိဘူး။ အသုပ်ဝယ်စားလိုက်ပယ်။ နှင်က ဟိုရောက်ရင် ဘယ်မှာ ဘာဆိုင်ရှိမှန်းမသိ။ ဘာမသိနဲ့။ သွားဝယ်စားချိန်မရရင် ခက်မယ်။ စားသွား”

ခင်ပွဲအတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် မြဲမြံက အားနာနာနှင့် ခင်ပွဲထမင်းဘူးကို စားသွားသည်။ ဟင်းကတော့ မကောင်းပါ။ လက်ဖက်သုပ်သာဖြစ်၏။

မြို့နယ်စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲခန်းမ၌ မြဲမြံစာစီစာကုံးရေးကောင်းနေမိ ဝိုက်က အောင်လာ၏။ ပထမတော့ ဝိုက်အောင်သည်ကို တင်းခံကာ စာစီစာကုံးကို ပြီးအောင်ရေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရတော့ ဝိုက်က မခံနိုင်အောင် ထိုးအောင်လာသဖြင့် ချွေးစေတော့ပြန်။

အင်တော့နဲ့ချဉ်ကာ စာစီစာကုံးတစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့်ရင်ပြီး အခန်းစောင့် ဆရာမကို ပြောပြရတော့၏။

အခန်းစောင့်ဆရာမက မြူပေးရာ မသက်သာသဖြင့် ဆေးခန်းသို့ မြဲမြဲကို လိုက်ဖို့သည်။

ဆရာဝန်က လက်ဖက်စားသဖြင့် လေချုပ်ကာ ဝိုက်အောင် ခြင်းဖြစ်မည်ဟူ၍ မြဲမြဲကုသပေးလိုက်သည်။ မြဲမြဲကိုလည်း ဆရာမတစ်ဦးက အိမ်ပြန်ဖို့လိုက်သည်။

သည်သတင်း ကျောင်းကိုပြန်ရောက်လာတော့ အခန်းထဲမှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်၏။

“တွေ့လား..။ ခင်ပွဲလက်ချက် ပိသွားပြီ”

“ဟုတ်မယ်..။ ဦးနယ်အဆင့် ဝင်ရဖို့ သူတို့နှစ်ယောက်က အပြိုင်လေ။ မြဲမြဲက ရသွားတော့ ခင်ပွဲဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် မြဲမြဲ ဟိုမှာဖြေလို့မရအောင် လုပ်လိုက်တာ”

“ကြည့်ပါလား..။ မြဲမြဲ ဟိုသွားခင် ခင်ပွဲက သူ့ထမင်းဘူးကို အတင်းကျွေးနေတာ။ ထမင်းနဲ့ လက်ဖက်တဲ့..။ လက်ဖက်ထဲမှာ ဘာတွေထည့်လိုက်သလဲမှ မသိတာ”

“တစ်ခုခုတော့ သူ့ပညာနဲ့ ထည့်လိုက်တာ အသေအချာပဲ။ ဒါကြောင့် မြဲမြဲခိုက်အောင်တာပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ..။ ဘယ်လိုများဆက်ဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

“ခင်ပွဲ တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”

“ဟဲ့..။ ယုတ်မာတာ မပြောနဲ့လေ။ စုန်းဟဲ့..။ နှလုံးမလှတဲ့ စုန်းမ”

နောက်တစ်နေ့မှာ မြဲမြဲခိုက်အောင်သက်သာသွားကာ ကျောင်းတက်လာသဖြင့် မြသီတာတို့ မွန်မွန်တို့ အတန်းသားများ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ဒါဆို ခင်ပွဲလုပ်တာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူ့ဘာသာ ဂိုဏ်းအောင်တာ နေမှာပဲ”

သည်လိုပြောသူက ပြောလာ၏။

မြသီတာတို့ မနေနိုင်။

ခင်ပွဲရှေ့မှာ ဟန်မပျက်နေကာ ယမန်နေ့က စာစီစာကုံးဖြေခြင်းအကြောင်းများကို ပြန်ပြောနေသော မြဲမြဲအား လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မှာ ဒွါလာတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“ခင်ပွဲကျွေးတာကို စားတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့”

မွန်မွန်ဖြစ်ခဲ့တာ တိုက်ဆိုင်မှုများလား..

‘ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးအဖြစ်ကရော..’

‘ခင်ပွဲကို ငါတို့ အထင်လွှဲမိနေတာများလား..’

‘မရှိမိုးနိုး၊ မလှစုန်းချိုး..။ ဟဲ့။ သူ့အမေကြီး ကြောက်စရာ

မကောင်းလောက်အောင် အရှုပ်ဆိုးလို့ ဘေးကနေ အားမနာပ ပြောနေကြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ..’

စသည်.. စသည်..။

နေ့လယ်မှန်စားဆင်းချိန်မှာတော့ မြဲမြဲ ခါတိုင်းလို ခင်ပွဲနှင့် ပျော်စားမဆင်းဘဲ အတန်းထဲမှာ နေရစ်သည်။ ဒါကိုမြင်တော့ မြသီတာတို့မွန်မွန်တို့နှစ်ဦး မြဲမြဲကို ပြေးကပ်ကြ၏။

“မြဲမြဲ.. နင် တကယ် ခိုက်အောင်ပျောက်သွားပြီလား”

မြသီတာအမေ..။

“ငါတို့ မနေ့က နင့်သတင်းကြားပြီး စိတ်ပူနေတာ”

မွန်မွန်အပြော..။

၃၈ ○ သီဟလိပ်တင်စော

“မနေ့ကတော့ တော်တော်အောင့်တာ။ စာစိစာကုံးဆက်မပြေ နိုင်ဘဲ ဆေးခန်းပြေး။ ဆေးခန်းကနေ အိမ်ကိုတန်းပြန်ရတယ်။ အိမ်ကို ဆရာမအော်သိန်းသိန်းဆင့်က လိုက်ပို့တယ်”

မြမြက မျက်နှာညှိုးညှိုးကလေးဖြင့် မြေသည်။

“နင့်ကို ဆရာမအော်သိန်းသိန်းဆင့်က ခင်ပွဲအကြောင်း ပြော ပြောဘူးလား”

မြသိတာက သီချင်စေ့ကြီးစွာ ဝင်ပေး၏။ မြမြ ခေါင်းညှိတ်၏။

“ပြောတယ်..”

“ဒါဆို နှင် ခင်ပွဲအကြောင်း သိပြီပေါ့။ အရင်က နှင်တာမှ မသိဘူးလား”

“ငါ ဟိုဘက်တန်းမှာတုန်းက သူများတွေပြောတာ သုံးသုံးကြား ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ပွဲကို ငါမှ သံသယမရှိတာ။ ပေါင်းရသင်းရတာ ကောင်းတယ်လေ”

“အခုရော..”

“ဆရာမအော်သိန်းသိန်းဆင့်ပြောတဲ့ ဆရာမအော်ဖိုးဖိုးအကြောင်း မွန်မွန်အကြောင်းနဲ့ တခြားအကြောင်းတွေကိုကြားတော့ ငါမယုံလို့မှ မရတာ။ ငါလည်း မနေ့က သူ့ကျော့တာစားပြီး ခံလိုက်ရတာပဲလေ”

“အဲဒါ ငါတို့က အစောကြီးကတည်းက သတိပေးမလို့ဟ။ နှင်က သူ့ကိုပြန်ပြောမှာ ကြောက်တာနဲ့ မပြောရဲခဲ့တာ”

မြသိတာအပြောနှင့် ဆက်၍ မွန်မွန်က..

“နှင် အခု ဝိုက်အောင့်လုံးပျောက်သွားတာ သေချာတယ် နော်။ အဲဒါတော့ ဆန်းတာပဲ”

ဟု ထင်ကြားနှင့် မှန်းဆသောမခွန်းကို မေးပြန်သည်။

မြမြ သက်ပြင်းချသည်။ မျက်ရည်တွေ ဂုတ်ချည်းရစ်ပိုင်း လာသည်။

“တကယ်တော့ ငါ ဝိုက်အောင့် လုံးဝ ရှင်းရှင်း မပျောက်သေး ဘူးဟ။ သက်သာသွားတာပဲ ရှိတာပေါ့။ တစ်ချက်တစ်ချက် နာသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာလားတော့ မသိဘူး။ ဝိုက်ထဲမှာ အလုံတစ်လုံး စမ်းမိသလိုပဲ။ အဲဒီအလုံးက ဝိုက်ထဲမှာ ဟိုရွေ့သည်ရွေ့ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်..”

“ဟယ်..”

မြသိတာရော၊ မွန်မွန်ပါ မျက်လုံးတွေပြူး။ ပါးစပ်တွေ ဟပြ သွားကြသည်။ ရင်တွေလည်း ခုန်သွားကြသည်။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ ပင် အေးစက်သွားကြသည်။

“ဟာ.. အဲဒါဆို သေချာပြီ မြမြ။ မနေ့က နှင်စားတဲ့လက်ဖက် ထဲမှာ တစ်ခုခုပါသွားပြီ”

မွန်မွန်ဝေဖန်ချက် သေချာလျှင်စွာထွက်လာ၏။

“ဗညာနဲ့ ပြုစားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ အပင်းသွင်းလိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့”

မြသိတာကလည်း ဒေသံတုန်တုန်ဖြင့် ဆိုရှာသည်။

မြမြ မျက်နှာပိုပယ်သွားကာ..

“ခင်ပွဲရွှေမှာ ငါမေးပြာရဲ့လို ဟန်ဆောင်နေရတယ်။ ငါ တော် တော်ကြောက်နေတယ်။ ညနေကလည်း ဆရာဝန်ဆီသွားပြီး ထပ်ပြမယ်”

“ဒီမှာ မြမြ..”

မြသိတာနှင့်မွန်မွန် မြမြနှာသို့ ပိုပိုတိုးကပ်ကာ လေသံပိုင်၍..

“ဒါမျိုးက ဆရာဝန်နဲ့ကုလို့ မပျောက်ဘူးဟ။ ပပေဟာဆရာ ကောင်းကောင်းနဲ့ ကုရတာ။ ဆရာကလည်း ကောင်းမှုနော်။ အဆင့်ပိုင်း တဲ့ ဆရာနဲ့ဆိုရင် မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်..။ ငါ့တုန်းက ကြည့်ပါလား..။ သူ့အားနဲ့”

ပြတာပဲ။ မသက်သာဘူး... ခင်ပွဲကို တောင်းပန်ပြီး သူ့အမေကြီး ကုပေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းပျောက်သွားတယ်။”

အကြံပေးကြသည်။ အကြံပေးချက်မှာ သာသာထိုးထိုးတွေ ပါသဖြင့် မြမြအဖို့ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ယုံလည်းယုံ ဖြစ်ရ၏။

“ငါ့ကို ဆရာမအော်သိန်းသိန်းဆင့်ကလည်း အဲဒီလိုအကြံပေးတယ်။ ငါလည်း နင်တို့လိုပါပဲ။ ခင်ပွဲအမေကြီးကို သွားပြချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက လက်မခံဘူးဟာ။ ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေမရှိဘူးတဲ့။ ခေတ်နောက်ပြန်တဲ့တာတွေ ဖယုန်တဲ့။ သိပ္ပံနည်းကျကျ စဉ်းစားတဲ့။ အစားအစာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အနေအထားနဲ့ မသင့်လို့ ခိုက်အောင်တာတဲ့။ မေမေကလည်း ဖေဖေနဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲ။”

မြမြက ခေလည်ရွာ ပြန်ရှင်းပြသည်။

“ဟာ... အဲဒါဆို ဒုက္ခပါပဲ”

မြသီတာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ ညနေကျရင် နင့်အိမ်ကို လိုက်လာပြီးငါဖြစ်ခဲ့တုန်းက ကာကို ပြောပြမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား။”

မွန်မွန်က အလျှော့မပေးသေး။

“ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ဆရာမအော်သိန်းသိန်းဆင့်ပြောတာ တောင်မှ ဖေဖေတို့က လက်မခံတာ။ နင်တို့ပြောလို့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ဖေဖေက သိပ်ပြီး တစ်ယူသန်တာဟာ။ ပြီးတော့ တကယ့်လက်တွေ့ သဟား...”

မြသီတာနှင့် မွန်မွန် သက်ပြင်းချွန်မှလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ထိုစဉ် ကော်ရစ်ဒါမှာ ခင်ပွဲကို နိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် မြသီတာနှင့် မွန်မွန်တို့ ခင်ပွဲအပါးမှ လှစ်ခနဲထပြန်လာခဲ့ရ၏။ ခင်ပွဲပျက်နာမှာတော့ အပြုံးကလေးနှင့်ပင်...။

၀ ၀ ၀

“မနေ့ညနေက ဆရာဝန်နဲ့သွားပြတော့ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး အလုံးတစ်လုံးရှိနေကြောင်း အတည်ပြုတယ်ဟာ။ ငါတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီထင်တယ်။”

မြမြက မြသီတာနှင့်မွန်မွန်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ အသံတွေ တုန်နေသည်က မြမြ၏ စိတ်လှုပ်ရှားသောကကို အဓိပ္ပာယ်ခွင့်ပြုနေသံပေမည်။

“အဲဒါဆို အပင်းလုံး သေချာပြီပေါ့။ ပြုစားထားတာ သေချာပြီပေါ့။”

မွန်မွန်က ထပ်ဆင့်အတည်ပြုပြန်၏။

“နင် ဘယ်လိုထက်လုပ်မလဲ”

မြသီတာက စူးစမ်းသည်။

“မနေ့က ဆရာဝန်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း တတ်မှန်ရော၊ အာထရာဆောင်းရော ခိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မှ အမြေသိရမယ်။ ဖေဖေကတော့ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး စဉ်းစားမယ် ပြောတာပဲ”

တစ်ရက်ကြာသွားပြန်သည်။

“လုံးဝသေချာတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။ အလုံးက သုံးလက်မကျော်ကျော်လောက် ရှိတယ်တဲ့။ သားဥအိမ်နဲ့ ကပ်နေတယ်တဲ့”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

မြမြထံမှ သတင်းကို ကြားရတော့ မွန်မွန်နှင့် မြသီတာတို့ ကြက်သေသေသလို ဖြစ်သွားကြပြီး ရုတ်တရက်ပင် စကားမပြန်နိုင်ကြ။ ပျက်နာများသည်လည်း သွေးဆုတ်ဖြူးလျော်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

“နင့်အဖေက ဘာပြောလဲ”

မြသီတာ မေးသည်။

“ပေပေကတော့ ဆရာဝန်ဆုံးခြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်မယ်တဲ့”

“ဆရာဝန်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လဲ”

မွန်မွန်က ဝင်ပေးပြန်၏။

“ဆရာဝန်ကတော့ ဒီအတိုင်းဆိုနေလည်း ဖြစ်သနားမရှိပါဘူး တဲ့။ ခွဲထုတ်လိုက်ရင်လည်း ရတယ်တဲ့။ ဆရာဝန်အကြံပေးချက်ကတော့ ခွဲစိတ်ဖို့ပဲ”

မြမြက ဖြေသည်။

“အပင်းလုံးဆိုရင် ခွဲထုတ်လို့ရပါမလား”

“ပေပေကတော့ တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ပြောလာတယ်။ ပေပေ အသိတစ်ယောက်က ဆရာတစ်ယောက်ခွဲ ရင်းနှီးတယ်တဲ့။ ပထမက ကုတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ မြကြည့်မယ် ပြောတယ်။ အဲဒီလိုကုလို့ မျောက် သွားရင် ပခွဲရတော့တယ်ပေါ့။ ငါကလည်း ခွဲစိတ်ရမှာကြောက်တော့ ပေပေပြောတာကို ထောက်ခံလိုက်တယ်”

“နင့်အဖေက သဘောတူပါ့မလား”

“အဲဒါ ပေပေခွဲပေးဖို့ အဖေက ညနေကျ အပြေ ချာပဲ”

နောက်တစ်ရက် ကူးပြောင်းသွားသည်။

မြမြ ကျောင်းမလား . . .

မြမြ ဆရာတစ်ယောက်နှင့် သွား၍ဆေးကုသည်ဟု မြမြ၏ အိမ်နီးချင်း ဝါငါလှက သတင်းပေးသည်။

“ကောင်းသွားပါစေ . . .”

မြသိတာနှင့် မွန်မွန်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဆုတောင်းပေးကြ သည်။

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ”

ဟု ခင်ပွဲက အများဆူမှာ ပထမဆုံး ထုတ်ပြောသည်။

“ငါကျွေးတဲ့လက်ဖက် စားမိလို့ မြမြခိုက်အောင်ရတာ” . . . တဲ့။

“တွေ့လား . . . ခင်ပွဲ ဝန်ခံနေပြီ”

“သူ့လိုတာ သူဝန်ခံပါမလားဟဲ့။ မသိဟန်ဆောင်နေမှာပေါ့”

“မသိဟန်ဆောင်လို့မှ မရတာပဲဟယ်။ အပင်းလုံးက ဝေါ်လာ ပြီ။ ဆရာက သူ့ပညာခွဲ အပင်းလုံးကိုထုတ်ပြီး တန်ပြန်လိုက်ရင် လုပ်တဲ့သူ ပြန်ထိမှာလေ။ အဲဒါကိုကြောက်လို့ ခင်ပွဲမျက်နှာမကောင်းတာ ဖြစ်မှာ”

“အေး . . . အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ခင်ပွဲကွယ်ရာမှာ အတန်းသားတွေ အမျိုးမျိုးဝေပေး ထင်မြင် ချက်ပေးကြသည်။ ခင်ပွဲကိုလည်း ဦးနှောက်ပေးသပွားကာ မျက်မှန်ကုန် သွားကြသည်။ မြမြက အေးအေးရဲသား၍ လူချစ်လူခင်များသည်လေ။

တစ်ရက်ကုန်သွားပြန်သည်။ မြမြ ကျောင်းတက်မလား။ သတင်း လည်း မကြားရ။ မြမြအခြေအနေ မည်သို့နည်း။

နောက်ထပ်တစ်ရက် ကူးသွား၏။

မြမြ ကျောင်းတက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ . . .”

ခင်ပွဲနှင့်ဝေးရာသို့ မြမြကိုခေါ်ကာ ဝိုင်းမေးကြသည်။ မြမြဘေး မှာ သီချင်သူတွေ ဝိုင်းနေ၏။

“အဲဒီဆရာခွဲ ခွဲစိတ်ခတ်ကုတယ်။ ဆရာကတော့ တစ် ယောက်ယောက်လုပ်ထားတာလို့ ပြောတယ်”

မြမြထံမှ ဦးစွာထွက်လာသောအဖြေ . . .

“တွေ့လား . . . ငါ့ကိုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ခင်ပွဲလက်ချက်ဆိုတာ ပိုပြီးသေချာသွားတာပေါ့”

“ဘယ်သူ့လုပ်တာလို့ ပြောလဲ”

ထင်ကြေးတွေ . . . မေ့ခွဲတွေ . . . တစ်ယောက်စီပေါက်

www.burmeseclassic.com

ပြောသံတွေ့...။

“မလိုတဲ့သူ တစ်ယောက်က လုပ်တာလို့ ပြောတယ်။ မိန်းကလေးပဲတဲ့”

မြမြ၏ ဒုတိယအဖြေ...။

“သေချာပြီ...။ အဲဒါ ခင်မဲ့ပဲ”

“အတော်ယုတ်ဟတဲ့ ခင်မဲ့”

“ဆရာက နှင့်အပင်းလုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီလား”

“ပြုစားတဲ့သူကို ဆရာက ဘာမှပြန်မလုပ်ဘူးလား”

မြမြက သက်မြင်းချသည်။ မျက်နှာက ပို၍ညှိုးကျသွား၏။

ယခုရက်ပိုင်းတွင် မြမြပို၍နိမ့်သွားသည်ဟုလည်း သူငယ်ချင်းများသတိပြုမိကြသည်။

“ဆရာကတော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ လုပ်နေတာပဲ။ ဘာမှမထူးခြားဘူးပဲ။ အလုံးက ပျိုနေဆဲပဲ”

“ဘုရားရေ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ နှင်တိုပြတဲ့ဆရာက ခင်မဲ့တို့ထက် ပညာနိမ့်စေလို့ဖြစ်မယ်။ ဆရာက ဘာပြောလဲ။ ဘယ်လိုတာဝန်ယူလဲ။ ကုန်စင်တယ်ကိုလား”

မြသိတာက မေးသည်။

“ရအောင်ကုယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ အတိအကျတော့ အာပမတ်ဘူး”

မြမြအဖြေ...။

“ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ။ နှင်တို့ဆရာက မစွမ်းလို့ပါ။ စွမ်းရင် အပိုင်ပြောနိုင်ရမှာပေါ့”

မွန်မွန်ထင်မြင်ချက်...။

“ဧဖေတို့ကလည်း အဲဒီလိုပဲ သုံးသပ်တယ်။ ဒါကြောင့်

အဲဒီဆရာနဲ့ ဆက်မကုဖြစ်တော့ဘူး။ ထူးမှ မထူးခြားတာ။ ဆရာက-ဟိတ်တွေဟန်တွေတာ များနေတာ...တဲ့။ အချိန်ခွဲကုနေရင် ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ပြီး ရောဂါက ပိုဆိုးလာမယ်တဲ့။ ဧဖေကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဆရာဝန်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ခွဲစိတ်ပြီး အဲဒီအပင်းလုံးကို ထုတ်မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

မြသိတာက ချောက်ချောက်ချားချား ပေးခွန်းထုတ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်ပါသော အမေးဖြစ်သည်။

“ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့”

“ငါတို့ပြောသလို ခင်မဲ့အမေကြီးကို သွားပြပါလားဟာ”

မြမြက မွန်မွန်၏အကြံပေးချက်ကို ခေါင်းခါပြီး တုံ့ပြန်သည်။

“နဂိုကတည်းကမှ ဧဖေက အဲဒါတွေ မယုံတာ။ အခုကတော့ မေပေခွဲငါက နှစ်ပဲဖြစ်နေလို့ ဧဖေက လိုက်လျောပြီး ပယောဂဆရာနဲ့ ပြခဲ့တာ။ ဒါ... ဘာမှအကျိုးမသက်ရောက်တော့ နောက်ထပ် ပြောလို့ချာမဟုတ်တော့ဘူး”

“နှင့် ဘယ်တော့ ဆေးရုံတက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူး...။ ဧဖေကတော့ မြန်မြန်လုပ်ချင်နေပုံပေါ်တယ်။ မနက်ဖြန်များ ဆေးရုံတက်ရမလားမသိဘူး”

အခြေအနေက အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်မည်ကိန်း ဆိုက်နေပြီး မြမြကလည်း ခွဲစိတ်ရမှာကို ကြောက်နေသည်။

မြသိတာနှင့် မွန်မွန်တို့ကတော့ ‘အောင်မြင်ပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းကြ၏။

“နှင့်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ထုတ်လိုက်တဲ့ အပင်းလုံးကို ကြည့်ချင်လိုက်တာဟယ်”

မြပြ ဆေးရုံတက်ရသည်။

လိုအပ်သောဆေးစစ်ချက်များ ပြုလုပ်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ခွဲစိတ်မှုလုပ်ရ၏။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးသား ဆရာဝန်ကြီးမို့ အခြေအနေကို ပူပန်စရာမလိုဟု မြပြ၏အခင်က ဆိုသည်။

ခွဲစိတ်သောနေ့ ညနေပိုင်းမှာ မြသိတာ၊ မွန်မွန်၊ ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်နှင့် ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးတို့ ဆေးရုံရောက်သွားကြ၏။

မြပြ၏အခြေအနေမှာ လုံးဝကောင်းသည်။ သတိရနေပြီး ခွဲစိတ်မှုလည်းအောင်မြင်သည်ဟု ဆိုသည်။ မြပြက ခုတင်ပေါ်မှာ လှိုလျက်. . . အပြုံးခွမ်းခွမ်းနှင့်. . . ။

“အလုံး ထွက်လာလား”

ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

မြပြ၏အခင်က ဝင်၍မြေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်လို့ မရဘူးလား”

ဒေါ်မိုးမိုးက ဝင်မေးသည်။ မြသိတာနှင့် မွန်မွန်တို့ မေးမည်

ကြံဆ ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးက အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

“ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောကြည့်ပေးမယ်”

မြပြ၏အခင် ထွက်သွားသည်။

မြသိတာနှင့် မွန်မွန်တို့သည် မြသိတာကိုအားပေးရင်း နှစ်သိပ်နေကြ၏။ ဆရာမဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်နှင့် ဒေါ်မိုးမိုးတို့နှစ်ဦးက မြပြ၏ပိခင်နှင့် စကားပြောနေကြသည်။ အကြောင်းအရာမှာ အပင်းလုံး. . . ။

“ဆရာဝန်ကြီးက အလုံးကိုပြယ် ပြောပါတယ်”

မြပြ၏အခင် ပြန်ရောက်လာကာ ခေါ်သဖြင့် မြသိတာတို့အား လုံး မြပြ၏အခင်နောက် လိုက်သွားကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆရာဝန်

ကြီးက လေးလေးစားစားနှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ထိုင်ရန် နေရာများ ပေးသည်။

ပြီး. . . ဖန်ပုလင်းနှင့်ထည့်ထားသော အပင်းလုံးကို ယူလာပြ၏။ အလုံးမှာ သုံးလက်မခွဲခန့်ရှိပြီး အသားစပျား အလိပ်အလိပ်ဖြစ်နေကာ အတွင်းတွင် အမွှေးအမှင်အချိုနှင့် အရိုးကဲ့သို့သောအစအနများ ပါဝင်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ကြရ၏။

“တွေ့လား. . . ဆံပင်ခြည်တွေ အရိုးတွေ. . . ။ အဲဒါ အစာထဲမှာ ထည့်လိုက်တဲ့ အပင်းပဲ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းဆင့်က တိုးတိုးလှည့်ပြောသည်။ မြသိတာနှင့် မွန်မွန်တို့နှစ်ဦးအပြု မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် တအံ့တဩကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ သူတို့အားလုံး ယခုကဲ့သို့ အပင်းလုံးကို ယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

ဒေါ်မိုးမိုးက. . .

“ချက်ချင်းပဲ အလုံးကြီးက ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာလား” မေးခွန်းလိုလို၊ အံ့အားသင့်စကားလိုလို ပြောသည်။

“ဒါပေါ့. . . ။ အစ်မကြားဖူးတာတော့ အပင်းသွင်း ယပ်ပစ္စည်းကို ဂီတာယူရား။ ဆေးဝါးတွေနဲ့ သေးသွားအောင် လုပ်တာတဲ့။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် မုန့်ညင်းစေ့လောက်သေးသွားအောင် လုပ်လိုရယ်တဲ့။ များသောအားဖြင့်တော့ ဆံပင်ခြည်တွေ လုပ်ကြတယ်တဲ့။ ပြီးမှ အစာနဲ့ရောပြီး ကျွေးတာတဲ့။ အဲဒါက ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းကြီးပြီး ဗိုက်ကပူလာ၊ လူက ပိန်ချိုးချည်နဲ့ပြီး သေရတယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် ခင်မဲ့ကျေးတဲ့ လက်ဖက်ထဲမှာ အခုအလုံးဖြစ်မယ်ဟာတွေ ပါတာပေါ့နော် အစ်မ”

“အင်းပေါ့ မိုးရဲ့. . .”

ဆရာမနှစ်ဦးနှင့် မြသိတာတို့ ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသည်ကို

၇၀ ○ သီဟသိပ်တင်စော

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် မြဲမြံခင်က ပြီး၍ကြည့်နေကြ၏။

ဆရာမတို့ စကားဆုံးမှ ဆရာဝန်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန် ပြီး..

“အပင်းလုံးဆိုတဲ့ကိစ္စကို တချို့ကတော့ ပညာသည်တွေက ပြီးစားပြီး လုပ်တာလို ယူဆကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆေးပညာကတော့ လက်မခံဘူး။ ဒါဟာ လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထန်တဲ့ အသားလုံးပါပဲ။ ရောဂါတစ်မျိုးလို့ပြောရင် ရရှိင်တယ်ပေါ့ဗျာ”

ဟု စကားစသည်။

မြဲသီတာတို့ အာရုံစိုက်သွားကြသည်။ အံ့ဩတကြီး နားထောင် ဖို့ကြသည်။

“ဒီအလုံးကို ဆေးပညာနဲ့ ဒါးဖို့ကိဆစ် (Dermoid Cysts) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားမှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ Squamous Epithelium ခေါ် တစ်သွေးတစ်မျိုးနဲ့ ကာရံထားတဲ့ မြင်းဖုလုံးလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဒီမြင်းဖုလုံးထဲမှာ ဆံခြည်ထွေးတွေ၊ အနီးတွေ၊ သွားတွေ၊ အခြားအခြားသော ပစ္စည်းအစအနုတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ Ectodem က ကလပ်စည်း၊ Cells အချို့ဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အခြား အလွှာတစ်ခုခုမှာ ကပ်ငြိမြှုပ်နှံနေရလို့ ဒါးဖို့ကိဆစ် ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီးပြောပြသောအကြောင်းမှာ မြဲသီတာတို့ ဆရာမ ခေါ်သိန်းသိန်းဆင့်တို့ တစ်ခါမျှမကြားဖူးသော ဆေးပညာဗဟုသုတအစိမ်း များ ဖြစ်နေ၏။

“များသောအားဖြင့် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ မျိုးဥသိပ်မှာ တွယ်ကပ် ပြီး ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ တစ်လုံးတည်းဖြစ်တတ်သလို ဘယ်ညာ နှစ်လုံး လည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ အမြင်နည်းပြီး ရှားပါးတဲ့ရောဂါလို့ ပြောနိုင်ပြီး လူကို အန္တရာယ်မပြုပါဘူး။ ဒါကို ခွဲစိတ်ထုတ်လိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ”

၂၂၂

မြဲမြဲ နေကောင်းပြီး ကျောင်းပြန်တက်သည်။

မြဲမြဲခိုက်ထဲမှ တွေ့ရှိခွဲထုတ်ခဲ့သောအလုံးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြ၏။ အယူအဆမှာ အမျိုးမျိုးကွဲပြား၏။ တစ် ဖက်က သိပ္ပံပညာ..၊ ကျန်တစ်ဖက်က ဝိဇ္ဇာအယူအဆ..။

“ဆရာဝန်ကြီးတွေကတော့ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ အသားလုံးလို့ ပြောမှာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသားလုံးဆိုရင် ဘာကြောင့် ဆံပင်ခြည်တွေ တွေ့ရတာလဲ”

“ဒီအသားလုံးက မြဲမြဲခိုက်ထဲမှာ အရင်ကတည်းက ရှိခဲ့တာဆို ရင် ခင်ပုံကျွေးတဲ့လက်ဖက် စားပြီးမှ ဘာကြောင့် အောင်ပြီး ဒီအလုံးက ပေါ်လာရတာလဲ”

“ခင်ပုံက ငါကျွေးတဲ့လက်ဖက်စားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ ဘာ ကြောင့်ဝန်ခံရတာလဲ”

မေးခွန်းများ..။

သေချာသည်ကမူ မြဲမြဲခိုက်ထဲမှ အလုံးကိစ္စ ပေါ်လာပြီးနောက် ပိုင်း၌ ခင်ပုံကို အားလုံးက ပိုကြောက်သွားခြင်းပင်။

“သေချင်ရင် စိန်မစားနဲ့၊ ခင်ပုံကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြော” တဲ့။

ကျောင်းသားများကြားမှာ ပေါ်လာသောစကား..။

၂၂၂

အပိုင်း(၂)

၄။ ရည်းစားစကားပြောမိ၍ ဒုက္ခများရသူ

ပညာသင်နှစ်ဝက်ကျီးမှ ဖခင်၏အလုပ်အရ သည်ဖြူသို့ ပြောင်း
ပစ္စလာရသဖြင့် ကျောင်းပြောင်းလာရသူ 'နဝဒေး' က ခင်မုံတို့အတန်း
သား ဖြစ်လာသည်။

အတန်းတတွင်ရင်လိုက်သော နဝဒေးနှင့် အတန်းထဲမှထွက်လာ
သော ခင်မုံတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အံ့အား
တသင့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိကြပြီး အပြုံးများ ဖလှယ်မိကြသည်။

“အစ်ကိုပါလား”

“မင်းက ဒီအတန်းကလား”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုကရော..”

“ကျောင်းပြောင်းလာတာလေ..။ ဒီအတန်းမှာ နေရမယ်လို့
ဆရာကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမ ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး။ လာတော့မှာပါ”

ခင်မုံက အပြင်ထွက်သွားပြီး နဝဒေးက အခန်းတွင်းဝင်လာ
ကာ နောက်ဘက်မှ လွတ်နေသောခုံတစ်ခုတွင် ခေတ္တဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခင်ပွန်းနှင့် မကျောင်းသားတစ်ဦး ရင်းနှီးစွာစကားပြောနေကြသည်ကို အတန်းသားများက အံ့ဩစွာ အကဲခတ်နေခဲ့ကြ၏။ အသိအကျွမ်းဟောင်းပေပဲလား။ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့တာလဲ။ ခင်ပွန်းအကြောင်း မသိသေးဘူးထင်ရဲ့ . . . စသည်ဖြင့် အတွေးပွားခဲ့ကြ၏။

နဝဒေးက လွယ်အိတ်ကို ခုံစောင်းပေါ်တင်ပြီး ဆရာမကိုစောင့်နေစဉ်မှာပင် အနားသို့ ကျောင်းသားနှစ်ဦး ကပ်လာသည်။ ဆံပင်ကို ကော့စမစ်တိုက်၍ ပိပြားအောင်ပြီး၍ ပုံသွင်းထားသော အရပ်ပု၊ ဝိုက်ပုနှင့် တစ်ယောက်က ကာတွန်းဇာတ်လိုက်ဝိုက်ကလေးနှင့် တူသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကလန်ကလား။ ပိန်ညောင်ညောင်၊ နှာခေါင်းရှည်ရှည်နှင့် တစ်ယောက်က ကာတွန်းဇာတ်လိုက်ဦးဒိန်းခေါင်နှင့် တူသည်။

“မင်းက ကျောင်းသားသစ်လား”

ဝိုက်ကလေးက မေး၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား. . . ဘော်ဒါရီဗြီ၊ ငါက ဝိုက်ထွေး၊ သူက ငြိမ်းအောင်”

နဝဒေး ပြုံးမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲက ပေးပိသော နာမည်များနှင့် သူတို့နာမည်ရင်းများက ကာရန်တူလှသည်။ ဝိုက်ထွေးတဲ့. . . ငြိမ်းအောင်တဲ့. . . နဝဒေးပေးပိသော နာမည်များက ဝိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းခေါင်. . .

ဒိန်းခေါင်က နာသံဖြင့်. . .

“မင်းနာမည်ကရာ”

ဟု မေးသည်။

“နဝဒေး. . .”

“ဘာ. . .”

“နဝဒေးလေ. . . နဝဒေး. . .”

“ဟာ. . . နာမည်က အဆန်းပဲ”

“ရတုစာဆိုကြီး နဝဒေးကို မကြားဖူးဘူးလားကွ။ မေမေက

သူ့ရတုတွေကြိုက်လို့ ငါ့ကိုမွေးတော့ သူ့နာမည် ပေးထားတာ”

“ရတုစာဆိုလား ဘာလားတော့ မသိပါဘူးကွ။ ငါ့ရန်ကုန်ရောက်တုန်းကတော့ နဝဒေးရုပ်ပုံခုံဆိုတာ တွေ့ဖူးတယ်”

စကားတည်းက လွဲတော့လွဲကုန်ပြီ။ အတော်ပင် စာပေပဟုသုတနည်းသည့်ကောင်တွေပဲဟု နဝဒေး တွေးမိ၏။

ဝိုက်ကလေးက. . .

“နေပါဦး. . . မင်း ခုနက အတန်းဝမှာ ခင်ပွန်း ရပ်စကားပြောတာ တွေ့တယ်။ မင်းနဲ့ သိနေလား”

ဟု မေးပြန်သည်။

“သိတော့ သိတယ်။ အဲ. . . သေသေချာချာတော့ မသိဘူး”

“မင်းဟာက ဘာလဲကွ။ ဘာနားလည်ရမှာလဲ”

“တစ်ခါတွေ့ဖူးလို့ ဖျက်ဖုန်းတန်းမိတာကို ပြောတာပါ”

“ဒီနေ့ ကံပကောင်းပါလား”

နဝဒေး ပြုံးမိပြန်မိ၏။ သူ့နာမည်ပေးထားသော ဝိုက်ကလေးက ကာတွန်းဇာတ်ကအတိုင်း ‘ဒီနေ့ ကံပကောင်းပါလား’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သောကြောင့်ပါ။

“ဒီမှာ နဝဒေး. . .”

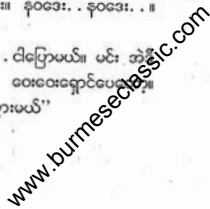
ဝိုက်ကလေးက တစ်ခုခုပြောရန် သူ့နာမည်ကို ခေါ်သည်။

“နဝဒေး မဟုတ်ဘူးကွ”

“န့ဝဒေး. . .”

“ဟာ. . . န့ဝဒေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နဝဒေး. . . နဝဒေး. . . အားလုံး ဆက်ဖတ်ရတယ်”

“အဲ. . . ဟုတ်ပြီ နဝဒေး. . . ဒီမှာ. . . ငါပြောမယ်။ မင်း အဲဒီခင်ပွန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါင်ခေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်ပေးတာပဲ။ မရှောင်ရင် ဒီနေ့ကံပကောင်းပါလား ဖြစ်သွားမယ်”

ဗိုက်ကလေးစကားကြောင့် နဝဒေး ကြောင်သွားသည်။ ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောမိသိမ်း သူတို့ကြိုက်နေသော ကောင်မလေးမို့
သူ့ကို မဆက်ဆံရန် ထားခြင်းမရှိခြင်းလား။

သူ ငေး၍ ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် ဒိန်းဒေါင်က နာခေါင်းကို
လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ နှာသံဖြင့်..

“မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေးမယ့် မဖြစ်အောင် ကြိုဦးသတိပေး
နေတာကွ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။ သူ ခေါင်းရှိုင်းသွားသည်။ ယောင်ယောင်နန
ဖြင့် သူပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ပြောတာ ငါနားမဝေည့်ဘူး”

ဗိုက်ကလေးက ကျွတ်ခနဲ အသံပြုလိုက်၏။

“မင်းက တယ်ဒုံး၊ ဝေးတာပဲ၊ မင်း ခင်ပွဲအကြောင်း ဘာသိလဲ”

“ခင်ပွဲ.. ခင်ပွဲဆိုတာ စောစောက ငါဝကားပြောတဲ့ တောင်မ
လေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ.. ခင်ပွဲတဲ့လား။ တောဆန်ပေမယ့် နာမည်လေးက လှ
တယ်။ လူကလေးကလည်း မှီနေအောင် လှတယ်။ နာမည်နဲ့လူ
လိုက်ဖက်ပါပေတယ်”

သူက ဗိုက်ကလေးတို့ တစ်ဖန်မိန့်အောင် ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ ကံကောင်းပါလား”

ဗိုက်ကလေးက သူ့လက်သုံးစကားကို ရွတ်လိုက်ပြီးမှ..

“မင်းတော့ ဒုက္ခယူမိတော့မယ် ဒဂဝေး”

“နဝဒေးပါကွ..”

“အေး.. ငါပြောသလို ဝေါင်ဝေါင်မရှေးနိုင်ရင်တော့ မောင်

မောင်ဆွေးဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

“ဘာလဲ..။ ခင်ပွဲက ရည်းစားများလို့ သူ့ကိုချစ်မိရင် အသည်း
ကွဲမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟာ.. မှားတဲ့အခါလည်း မှားပြန်ပြီပေါ့ကွာ”

ဟု ဒိန်းဒေါင်က နှိခိုင်းချီးမြှင့်..

“ဒီမှာ.. ခင်ပွဲက တစ်ကျောင်းလုံးကစိုင်းပယ်ထားတဲ့ ကောင်မ
လေးကွ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။ နဝဒေး အံ့သြသွား၏။ သိချင်စိတ်လည်း
ပြင်းပြသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဗိုက်ကလေးအရာ၊ ဒိန်းဒေါင်ပါ သူ့အနားတိုးကပ်ကာ ပြိုင်တူ
ပြောလိုက်ကြ၏။

“သူက စုန်းမလေးကွ”

“ဘာ..”

ထိုအခိုက်..

“ဆရာမ လာပြီပေဟ့”

ကျောင်းဆားတစ်ယောက်အသံ..။

အတန်းထဲသို့ တန်းပိုင်ဆရာမ ဝင်လာသဖြင့် နဝဒေးသည်
ဗိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင်ကို စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ဆရာမရှိရာသို့
လွယ်အိတ်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဆရာမထံ ကျောင်းအိမ်ရပ်လေ..။

ဆရာပစာသင်နေသည်ကို နားထောင်ရင်း ခင်ပွဲကို နဝဒေး ခိုးကြည့်မိ၏။ ဘေးကစားခြင်းမရှိဘဲ ခင်ပွဲမှာ ဆရာပြောနေသည် ကို အာရုံအပြည့်စိုက်ထားသည့်အတွက် ကျောက်ရှင်ကလေးတစ်ရှင်လို ငြိမ်၍နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာမူ ကြော့ရှင်ကလေးလို လှသည်ဟု ထင်နေမိ လေသည်။

“သူက စုန်းမလေးကွ့..”

ခိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းခေါင်တို့၏ အသံက နားထဲဝင်လာသည်။ စုန်းမလေး..တဲ့။ ဘာကြောင့် စုန်းမလေးလို့ ခေါ်တာလဲ။ အသည်းစား စုန်းမလေးလား။ အလှနှင့် ခြံစားတတ်လို့လား။ နဝဒေးကတော့ ထိုသို့ ခင်ပွဲကို မထင်ပါ။ ခင်ပွဲသည် လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသူကလေးသာ ဖြစ် သည်ဟု သူထင်သည်။

ကြည့်ပါ..။

မြို့ကိုရောက်တော့ လူညံ့တတ်ကြည့်ရင်သည်စိတ် ပေါ်လာသဖြင့် တနင်္ဂနွေက စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် သူ့ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့၏ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင် မြောက်ကို စက်ဘီးဖြင့်ပတ်၍ ဘုရားများ၊ ဗုဒ္ဓာန များနှင့် ဈေးတို့ကို အခွံ့ဆောက်သွားခဲ့သည်။

ဈေးနားကိုအရောက် စက်ဘီးကိုဖြည်းဖြည်းအင်းလာစဉ် ဈေး ဘက်မှပြန်လာသော အဘွားအိုတစ်ဦး မှု့၍လဲသည်ကို သူ့ရှေ့တွင် ကြုံလိုက်ရ၏။

နဝဒေးလည်း ကာယကံသာ စက်ဘီးကိုရပ်ကာ ထိုအဘွားအို ရှိရာသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။ ထိုအတွက် လက်ထဲတွင် စံပယ်ပန်းကုံးများကို ကိုင်၍ ‘စံပယ်ပန်းရယ်..’ ဟု တကြော်ကြော်အော်ကာ ပန်းရောင်းနေသူ မိန်းကလေးလည်း ပြင်သွားပြီး ခိုးခိုက်ကြီးခြင်းလာသည်။

စံပယ်ပန်းသည် မိန်းကလေးက အဘွားအိုနှင့် ပိုနီးသဖြင့်

နဝဒေးထက်ဦးစွာ အဘွားအိုနားကိုရောက်လာပြီး အဘွားအိုကို ပွေ့ထူ လိုက်၏။

“အဘွား.. အဘွား..”

မိန်းကလေးက ခိုးခိုက်ရာ အဘွားအိုအား ခေါ်ကြည့်နေ၏။ သူသည်လည်း အနားရောက်သွားကာ ဘေးတွင် ခူးထောက် ထိုင်လိုက်သည်။

“သတိပရဘူးလား”

သူက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..။ မူးလဲသွားတာပဲ။ ခွေးစေးတွေလည်း ပြန် နေတယ်”

စံပယ်ပန်းများကို တစ်စက်ကာကိုင်ထားပြီး အဘွားအိုကိုပွေ့ ထားသော မိန်းကလေးက ဟေ့ကြည့်တဲ့ ပြန်မြေသည်။

“အဘွား.. အဘွား..”

သူက ဦးထုပ်ရွတ်၍ အဘွားအိုအား ယပ်ခတ်ပေးရင်း..

“ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မော့၍..

“ကောင်းတယ် အစ်ကို..။ ဝေးဆန်းပိုတာ ကောင်းတယ်။

ဆိုက်ကားခေါ်ပေးပါ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ လူအချို့လည်း ဝိုင်းလာ၏။

နဝဒေးက ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတ်သွားသော ဆိုက်ကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဆိုက်ကားဆရာကလည်း အဘွားအိုလဲနေသည်ကို မြင်၍ သဘောပေါက်သွားပြီး ချက်ချင်းထိုးရပ်သည်။

“အစ်ကို ဝိုင်းကူပါဦး။ အဘွားကို ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်ရအောင်”

“အင်း.. လာပြီ”

မိန်းကလေးနှင့် နဝဒေးတို့ အဘွားအိုကို ဆိုက်ကားရှေ့ခုံပေါ်သို့ ပို့၍တင်ကြသည်။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေးက ဆိုက်ကားနောက်ခုံပေါ် တက်လိုက်ကာ..

“ကျွန်မလိုက်သွားမယ်။ ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”
ဟု ပြောသည်။ အဘွားအိုကိုလည်း နောက်မှနေ၍ ပို့ထားသည်။ စံပယ်ပန်းကုံးအချို့က ပြေပြင်ပေါ်သို့ ပြတ်ကျကျန်လေပြီ။
“ကျွန်တော်လည်း နောက်က စက်ဘီးနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”
ဆိုက်ကားထွက်သွားသည်။ နဝဒေးက စက်ဘီးကိုဆွဲယူကာ ဆိုက်ကားနောက်သို့ နင်းလိုက်လာခဲ့၏။

သူက သည်ဖြူမှာ လူသစ်ပို့ ဆေးခန်းဘယ်နားတွင်ရှိသည်ပသိ။ မိန်းကလေးကတော့ သိပုံရသည်။

မကြာမီမှာပင် ဆေးခန်းတစ်ခုရေမှာ ဆိုက်ကားတိုးရင်သွား၏။ သူကလည်း စက်ဘီးကို တိုးရင်ကာ မိန်းကလေးနှင့်အတူ အဘွားအိုအား ဆိုက်ကားပေါ်မှ ပိုင်း၍ပို့ပေးရသည်။ မိန်းကလေးက ဆိုက်ကားခကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဆရာဝန်အဆင်သင့်ရှိနေ၍ တော်ပေသေးသည်။

ဆရာဝန်က ချက်ချင်းပင် အဘွားအိုအား စမ်းသပ်၊ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း.. စသည်ဖြင့် သွက်လက်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုစုကုသပေးပါသည်။ ဆေးထိုးပြီး မကြာမီမှာပင် အဘွားအိုသတိရလာသည်။

“အဘွား.. အဘွားသတိရလာပြီလား။ ခေါင်းမူးနေသေးလား။ နေလိုကောင်းတယ်နော်”

မိန်းကလေးက အဘွားအိုကို ယပ်ခတ်ပေးနေရင်းက ကြင်နာယုယစွာ ပေးသည်။ အဘွားအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ လေသံမှပြင်..

“ခေါင်း နည်းနည်းတော့ မူးနေသေးတယ်။ အဘွား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဆေးခန်းလေ အဘွားရဲ့။ အဘွား လမ်းမှာမှူးလဲလို့ သမီးနဲ့ ဒီကအစ်ကိုနဲ့ အဘွားကို ဆေးခန်းခေါ်လာတာ”

“သာဓုပါကွယ်.. သာဓုပါ.. သာဓုပါ..”

ဆရာဝန်က သောက်ရန်ဆေးပျား ပေးသည်။ အဘွားအိုအတွက် ဆေးဖိုးကို နဝဒေးကလည်းထုတ်ပေး။ မိန်းကလေးကလည်း ထုတ်ပေးရာ နှစ်ဦးဆုံနေသဖြင့်..

“နှစ်ယောက်စလုံးဆီကတော့ မယူပါရစေနဲ့”

ဟု ဆရာဝန်က ရယ်၍ပြောသည်။

နဝဒေးက နွမ်းပါးသောမိန်းကလေးကို ငဲ့လျက် ဆရာဝန်အား သူ့ဆီကယူပါရန် တောင်းပန်ပြီး အတင်းပေးလိုက်ရသည်။

“အဘွားက ဘယ်မှာနေလဲ”

နဝဒေးက မေးလိုက်သည်။

“အောင်ရတနာလမ်းမှာ”

အဘွားအိုသည် အသာအယာပွေထူပေးသော မိန်းကလေး၏ လက်အတွင်းမှနေ၍ ထထိုင်ရင်း ပြန်ဖြေ၏။

“နည်းနည်းဝေးတာပေါ့နော်။ ဒါဆို သမီး ဆိုက်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

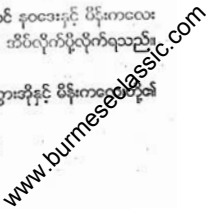
“နေပါစေကွယ်..။ သမီးတို့ ဆေးဖိုးရော၊ ဆိုက်ကားခရော ကုန်နေပြီ။ အားနာစရာ..။ အဘွား လမ်းလျှောက်သွားပါ့မယ်”

“ဟာ.. လမ်းလျှောက်လိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ။ အားမနာပါနဲ့..။ သမီးပဲ ဆိုက်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

အဘွားအိုပြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှပင် နဝဒေးနှင့် မိန်းကလေး၏ စိတ်နှစ်နှစ်ဖြင့် အဘွားအိုအား ဆိုက်ကားဖြင့် အိပ်လိုက်ပို့လိုက်ရသည်။

လိုက်ပို့သူမှာ မိန်းကလေးပင်။

ဆိုက်ကားဖြင့်ထွက်သွားသော အဘွားအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့အား

ဆိုက်ကားကို ပျက်စိတ်ဆုံးကြဲညှိမိရင်း..

“ဪ... သူ့ခဏာ ပန်းတောင်ပရောင်းနီင်ဘဲ အတွားဆိုကို ကူညီရှာတယ်။ ခွမ်းပျိုးပေးပေလို့ စိတ်ထားအတော်လှတဲ့ ဒီနိုးကလေးပဲ”

နဝဒေးစိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချမိ၏။

ပြီးမှ မိမိ၏စက်တီးကိုနင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ခင်ပွဲဖြစ်ပေရာ ဇိုက်ကလေးထို့ ဒီနိုးဒေါင်တို့ ပြောစကားနှင့် မိမိတွေကြုံခဲ့ရသော လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှာ ပြောင်းပြန်၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပေ၏။ ဘယ်အချက်က မှန်ပါသနည်း။

နဝဒေးကတော့ ခင်ပွဲဘက်က ပါမနေသည်အမှန်း၊

‘သူတို့ ဘာကြောင့် ခင်ပွဲကို စုန်းမလေးလို့ ပြောရတာလဲ။

ကြံမှ မေးကြည့်ဦးမယ်’

မှန်စားဆင်းချိန်မှာ နဝဒေးနှင့် ဇိုက်ကလေး၊ ဒီနိုးဒေါင်တို့ တွေ့ဆုံကြ၏။ နဝဒေးက နံနက်က ဆရာမ မလာဘဲ သူတို့ပြောခဲ့သော စုန်းမကိုစွဲကို မေးကြည့်၏။

“ဘာလဲ... မင်းက မယုံဘူးသေး၊ မယုံရင်တော့ ဒီဆန္ဒကံ မကောင်းပါလား ဖြစ်သွားမယ်”

ဇိုက်ကလေးက ခိုင်မာစွာဆို၏။

“ငါ့နဲ့ သူ့ ဆုံခဲ့ရ၊ တုန်းကတော့ သူဟာ စိတ်ထားကောင်းပြီ၊

ရှိသားတဲ့ အပူအရာအပြည့်ပဲ၊ မင်းတို့ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

နဝဒေးက အငြင်းစကားဆိုသည်။ သူတို့ဘက်က အမြင်ကို လင်းဖွင့်တောင်းခံလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်မိ၏။ ဇိုက်ကလေးက သူ့ဝသီအတိုင်း ကျွတ်ခနဲ အသံပြုသည်။

“ငါကလည်း ကိုယ်တွေ့ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းကိုယ်တွေ့ကို ပြောပါဦး”

ဒီနိုးဒေါင်က ဘာမျှထင်မပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။ သူ့မှာလည်း ပြောစရာတွေ ရှိနေသည့်ပုံ..

ဇိုက်ကလေးက သူ့ဇိုက်ကိုပွတ်ရင်း..

“ငါကလည်း အကြောင်းမသိတော့ ခင်ပွဲကို ကြိုက်မိတယ်ကွ။ ခင်ပွဲကလည်း ချောတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင်းအသိပဲလေ။ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မိဘကချမ်းသား ရုပ်ကလည်းချောဆိုတော့ ခင်ပွဲက လည်း ငါ့ကို အရေးမေးတာ ဆိုတော့ကား..”

ဖျတ်ခနဲ နဝဒေးပါးစပ်ထဲမှ စားနေသောမှန်ပျား ထွက်ကျ ကုန်၏။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရပ်ပုပု၊ ဇိုက်ပုပုနှင့် သူကောင်းသားက သူ့ကိုယ်သူ ချောသတဲ့။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သီးသွားလို့ငါ့ကွာ”

“ဘာလဲ... မင်းက ငါပြောတာကို မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်ကွာ... မယုံလို့ မင်းပြောတာ ငါမှားထောင်နေ တာပဲဟာ”

“ကဲငါ့တွာ ပိုက်တွေ့ရား၊ အပိုတွေ နှိခါနိုးပျိုးပနေနဲ့။ မင်း ခင်ပွဲကို ရည်စားစကားလိုက်ပြောတဲ့အကြောင်းပဲ ပြော။ မှားတဲ့အခါ မှားခဲ့တာကို ပြော”

ဒီနိုးဒေါင်က ဝင်ထောက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“တစ်နေ့ပေါ့ကွာ..။ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်နေ့ပေါ့။ ငြိမ်းအောင်က ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘော်လီဘောကစားဖို့ ချိန်းကြတယ်။ ပွဲက ချိန်းပွဲကွ။ နှစ်ယောက်တွဲ..။ လောင်းကြေးနဲ့ ကစားကြမှာ။ ကစားကြမှာက အလယ်တန်းကျောင်းရှေ့က ကစားကွင်း..”

ဗိုက်ကလေးစကားကို ဒိန်းဒေါင်က ဝင်၍..

“အလယ်တန်းကျောင်းဆိုတာက ငါတို့မြို့အဝင် ကားလမ်းဘေးက ကျောင်းကို ပြောတာ။ ခင်ပွဲတို့ရွာဘက်ကို ထွက်တဲ့ဘက်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဝင်ထောက်သည်။

“ငါတို့က ကစားကွင်းအသွား။ ခင်ပွဲကလည်း ရှေးအလာ.. ဆုံပါလေရော..။ ငါကလည်း အခွင့်ကောင်းစောင့်နေတုန်း ခင်ပွဲကို တွေ့တာဆိုတော့ ချက်ချင်းလိုက်တာပေါ့။ ငြိမ်းအောင်က မြှောက်ပေးတာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

ဇာတ်လမ်းက ကောင်းခန်းရောက်လာ၍ နဝဒေး အာရုံတွေ စုသွားသည်။

“ခင်ပွဲနား ကပ်သွားပြီး ငါက ရှေးလားဘာလား စကား။ တယ်။ ခင်ပွဲက ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေတယ်။ ငါက အနားတိုးကပ်တယ်။ ခင်ပွဲ.. နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောတော့ ခင်ပွဲသဘောပေါက်သွားပုံပေါ်တယ်။ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ မျက်နှာနီသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ငါကလည်း ဒိုင်လှလှတွေ ဟစ်သွင်းတာပေါ့ကွာ။ ခင်ပွဲကို ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ ညဆိုရင် ခင်ပွဲအကြောင်းပဲ တွေးနေမိလို့ အိပ်မရကြောင်း၊ စားစား သွားသွား၊ ခင်ပွဲပိတ်နဲ့ပဲ ဖြစ်နေကြောင်း..”

ဒိန်းဒေါင်က ဗိုက်ကလေးစကားအပြစ်တွင်..

“ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲက ကျွန်တားတာတွေ ဒီကောင် အကျင့် ပြောတာကွ။ ငါ နောက်ကကြည့်နေတယ်။ အိုက်တင်ကလည်း အပိပ်”

ဟု ဝင်ပြည်သည်။

“ခင်ပွဲက ဘာပြန်ပြောလဲ”

နဝဒေးရင်ထဲမှာ နည်းနည်း ခုတုတုလေး ဖြစ်နေပြီ။ မေးလိုက်သောစကား၏ အသံမှာ မနာလိုမှုတွေ ပါသွားလေသလားပင်ပေါ့။

“သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူးကွ။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတာ။ ရှေ့ကိုပဲကြည့်ပြီး သူ့လမ်းကိုပဲ ဗိုက်ဗိုက် ဗိုက်ဗိုက်နဲ့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတယ်။ ငါကလည်း ရင်ဖွင့်မိမှတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး အတင်းလိုက်ကပ်ရတော့တာပေါ့။ ခင်ပွဲ ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား.. ဘာညာပေါ့ကွ။ ယောက်ျားချွဲ ချွဲတာပေါ့။ ဒါလည်း ခင်ပွဲက တစ်ခွန်းပြန်မပြောဘူး”

“အဲဒါနဲ့ ဒီကောင် စိတ်တိုလာတာကွ”

ဒိန်းဒေါင်က ဖြည့်စွက်ပြန်သည်။

“ခင်ပွဲက မင်းကို ရိုးရိုးသားသားခင်ခဲ့တာ နေမှာပါကွာ။ အဲဒါကို မင်းက သူ့ရေလာပြောင်းမေးလုပ်တယ်ဆိုပြီး ထင်တာနေမှာပါ”

နဝဒေးက ဇာတ်လမ်းမဆုံးမီ အတင်းဝင်၍ ကောက်ချက်ဆွဲသည်။ နဝဒေးဆန္ဒက ခင်ပွဲနုလုံးသားကို အစွန်းအထင်းမခံစေချင်။

“ဟာ.. ဝင်းက ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ။ မင်းလည်း ခင်ပွဲအကြောင်း မသိဘဲနဲ့”

“ဆက်ပြောကွာ..။ လိုရင်းမရောက် ဖြစ်နေမယ်”

“ခင်ပွဲက ငါ့ကိုစကားပြန်မပြောတော့ စိတ်ကလည်းတိုး ရှက်ကလည်းရှက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူ့ပြတ်နေတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး မထူးဇာတ် ခင်းလိုက်တော့တယ်”

နဝဒေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်း ဖက်နမ်းလိုက်တာလား”

မေးခွန်းတစ်ခု ရိုးရိုးတကြီး ထွက်သွားသည်။

“အဲဒီလောက်ထိ မရောက်ပါဘူးကွာ၊ လက်ကို ဆွဲလိုက်တာပါ”

“ဟဲ့.. တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာတော်ပါသေးရဲ့လဲ နဝဒေးရ”

“မင်းသာ ခင်ပွဲကို နမ်းလိုက်ရင် အာသာဝတီနွယ်နီနတ်ပန်း လေးပေါ် မဝင်ကေကျသလို ဖြစ်သွားမှာ ရိုးလို့ပါ”

“ဘာက့..”

“ဪ.. အဟဲ့.. ငါက ရယ်စရာပြောတာပါ။ မှားတဲ့အခါ လည်း မှားပေမပေါ့”

နဝဒေးက ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းချက်ပေးပြီး လျှော့ချလိုက်ရ သည်။ ဗိုက်ကလေးက မကျေမချမ်း ခပ်စောင့်စောင့်တစ်ချက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“စကား ဘယ်နားရောက်သွားပါလိမ့်။ ဪ့.. လက်ဆွဲလိုက် တဲ့နေရာ။ ဟုတ်ပြီ..။ အဲဒါကွာ ငါက လက်ဆွဲလိုက်တော့ သူက ဆောင့်ရုန်းပြီး ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ နှမချင်းစာနာပါ၊ ဘာညာ ရန်တွေ တော့တာပဲ။ ငါ ဗိုတင်းသွားတာပေါ့ကွာ။ နှမချင်းစာနာပါဆိုတာက ငါ့ကို ထိတယ်ကွာ။ ငါက ငါ့နှမတွေဆိုရင် ဘယ်ကောင်နဲ့မှ အရောဝင် တာ မကြိုက်ဘူး”

ဒီနိုးဒေါင်က ကြော်ငြာဝင်ပြန်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ငါတောင် သူ့နှမကို မကပ်ရဲဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်းအောင်..။ ငါ့လက်သီးနဲ့ မင်းရဲ့မေးရိုး မဟာဒိတ်ဖြစ်သွားမယ်နော်”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့ကွာ”

နဝဒေးက ရယ်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ကလေးရာ..”

စကားစပြီးမှ မှားမှန်းသိသွား၏။ ဗိုက်ကလေးမျက်နှာ နီသွား၏။

“ဘာ.. ဗိုက်ကလေးလဲ”

“အဟဲ့.. ဗိုက်တွေ့လို့ ခေါ်တာပါ။ မင်းကွာ..။ မင်းလည်း သူများနှမ ကြိုက်တာပဲ။ မင်းနှမကို သူများကြိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါ.. ဘောလုံးကစားသလိုပဲ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ရိုးသွင်း၊ သူကလည်း ကိုယ့်ရိုးသွင်းမှာပဲ။ ဒါ.. သဘာဝပဲဟာ”

“ငါကပဲ ရိုးသွင်းချင်တာ။ ငါ့ရိုးတော့ အသွင်းမခံနိုင်ဘူးကွာ”

“ဒါ.. မင်းပထာရားတာပဲ။ အေးလေ..။ မင်းနှမတွေကရာ မင်းအထိမခံချင်သလို သူတို့က နေမှာလား။ အချိန်တန်ခင် သူတို့က လည်း ရိုးသွင်းကောင်းတဲ့ ကိုကိုတွေနဲ့..”

“တော်ကွာ..။ ငါ့နှမတွေအကြောင်း မပြောနဲ့။ ဒီမှာ ကြား ဖြတ် ငါပြောလိုက်ဦးမယ် နဝဒေး။ မင်း ငါ့ကိုခင်တယ် ဘာညာဆိုပြီး ငါ့အိပ်မလာနဲ့နော်။ ဒါပဲ..”

နဝဒေးက ရယ်ပြီး..

“မလာပါဘူးကွာ..။ စိတ်ချပါ။ မင်းပုံကြည့်တာနဲ့ မင်းနှမ တွေရဲ့ အဝကို ငါ့မျက်စိထဲမှာ ပြင်နေပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. အလှပြောပါကွာ။ ဘာကြောင့် အပြောရ တာလဲ”

ဒီနိုးဒေါင်က ဝင်မေး၏။

“ဗိုက်ကလေး.. အဲ.. ဗိုက်တွေ့က ပုပုဝဝမဟုတ်လား။ ဒါ ကြောင့် သူ့နှမတွေလည်း ဝုပုပုလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“တော်ပြီ..။ ငါ့နှမတွေအကြောင်း ရမ်း၊ ခင်ပွဲအကြောင်းပဲ ပြောမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“အဲဒီမှာ ခင်ပွဲနဲ့ ငါ တင်းဟေသွားတယ်။ ငါက ရယ်ပြန်

www.burmeseclassic.com

၆၆ ○ သီဟလိင်တင်စော

ဆွဲတယ်။ သူက ရုန်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူက လက်ကိုဆောင့် ရုန်းပြီး စူးစူးနဲ့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။”

“ဟ.. အဲဒါနဲ့ ခင်ပွဲက စုန်းမလေးဖြစ်ရမှာလား”
နဝဒေးက မကျေမချမ်း ဝင်တောက်သည်။

“အဲဒီအခန်းက ခုမှရောက်မှာကွာ။ ခင်ပွဲကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ငါတို့ ဘောလီဘောသွားကစားကြတယ်။ ကစားပြီး ပြန်လာတဲ့အထိ ဟောဒီ ငါ့လက်က အကောင်းပဲ။ ညလည်းရောက်ရော လက်မောင်းရင်းကနေကိုက်လာလိုက်တာ လက်တစ်ချောင်းလုံးပဲ။ မနေနိုင်လို့ ငါ အော်နေရတာပဲ။”

ဝိုက်ကလေးက သူ့ညာလက်ကို မြှောက်ပြ၏။

“အဲဒါ ခင်ပွဲကို ဆွဲတဲ့လက်ပေါ့”

ဒီနိုးဒေါင်က ဝင်၍ဖြည့်ခွက်သည်။ နဝဒေးက ခေါင်းကိုယမ်း လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘောလီဘောကစားရင်း တစ်ခုခုဖြစ်တာ နေမှာပါကွာ။ အကြောညှပ်သွားတာ နေမှာပါ။ ငါလည်း ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း ဖြစ်ဖူးပါတယ်။”

“မဟုတ်ဘူးကွာ..။ ခင်ပွဲလုပ်တာ။ နောက်တစ်နေ့ ဆေးခန်းသွားတယ်ကွာ။ မသက်သာဘူး..။ အဲဒါနဲ့ ပေဒင်ဆရာသွားမေးတော့ လူပြုစားခံရတာတဲ့။ မကျေနပ်လို့ လုပ်တာတဲ့။ အဲဒီမှာ ခင်ပွဲလက်ချက်ဆိုတာ သေချာသွားတာပဲ။”

ဝိုက်ကလေးက အခိုင်အမာဆိုသည်။ နဝဒေး လက်မခံနိုင်။

“ပေဒင်ဆရာဆိုတာကတော့ လာမေးသူ့အနေအထားကို ကြည့်ပြီး ရိုက်စားလုပ်တာပဲ။ ယတြာချေဖို့ ဘာညာ လုပ်ခိုင်းမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ယတြာလုပ်ရတာပေါ့ကွာ..။ ဝိုက်ဆံအတော်ကုန်သွားတယ်။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အဲဒါ ပေဒင်ဆရာစားသွားတာကွာ။ မင်းလက်ကရော သက်သာသွားလား။”

“တစ်ပတ်လောက်နေတော့ ပျောက်သွားတယ်။”

“ဆေးမလိမ်းဘဲ ပျောက်တာလား။”

“ဆေးတော့ လိမ်းရတာပေါ့ကွာ။”

“အဲဒါ ခင်ပွဲနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ကစားလို့ လက်မှာ အကြောညှပ်မယ်။ ဆေးလိမ်းတော့ ပျောက်တယ်။ ငါ့ဖြစ်တုန်းကလည်း တစ်ပတ်လောက် ခံရတာပဲ။”

“ပေဒင်ဆရာရဲ့ ယတြာကြောင့်ကွာ။ အဲဒီပေဒင်ဆရာက နာမည်ကြီး။ သိပ်မှန်တာ..။”

ထိုအခိုက်မှာ မုန့်စားကျောင်း ပြန်တက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံပေါ်လာသည်။

“အဲဒီပေဒင်ဆရာက လူလိမ်ကြီးနေမှာပါကွာ။”

နဝဒေးက ဖွတ်ပင်ချေဖျက်၏။ အခိုင်အမာ သက်သေသာဝတမရှိဘဲ သူတစ်ပါးအပြောဖြင့် နဝဒေးလက်မခံလို။ ထို့ကြောင့် ပေဒင်ဆရာအပေါ် ပုံချကာ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့စကားပြန်မစောင့်တော့ဘဲ အတန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ဝိုက်ကလေး၏အသံ နောက်မှကပ်ပါလာ၏။ မကျေမချမ်းအသံ..။

“ဟေ့ကောင်.. ပေဒင်ဆရာလူလိမ်ကြီးလို့ မပြောနဲ့။ အဲဒါ ငါ့ဘကြီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကွာ..။ တဲ့။”

၉ ၉ ၉

www.burmeseclassic.com

၅။ အကြွေးငါးကျပ်နှင့် ဇိပိန်ပြတ်အောင်လုပ်သတဲ့

နဝဒေးကျောင်းမှပြန်လာသောအခါ အိမ်တွင် ဧည့်သည်အချို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တောသူတောင်သား လယ်သမားများဖြစ်၍ ရိုးရိုးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

နဝဒေး၏ဖခင်က စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိဖြစ်သောကြောင့် ကျေးရွာများသို့ ဆင်းရသည်များ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်သမားများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိ၏။ နဝဒေး၏ဖခင် ဦးကောင်းမြတ်၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နဝဒေးက လူကြီးများစကားပိုင်းကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် ရိုး၍ အိမ်တွင်းသို့ တန်းဝင်ခဲ့ကာ အဝတ်လဲသည်။

နဝဒေး၏ဖခင် ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်က အနားရောက်လာပြီး..

“သား ထမင်းဆာပြီလား။ ခဏနား..။ ရေချိုး..။ ဧည့်သည်တွေပြန်မှ စားကြတာပေါ့”
ဟု ဆိုသည်။

“ဘယ်ကဉ်ညီသည်တွေလဲ အဖေ”

“စစ်ပင်ကုန်းကလေ..။ သားအဖေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ”

နဝဒေး အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဦးကောင်းမြတ် တို့စကားပိုင်းမှ အသံများကို ကြားရ၏။ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်၍ နားထောင်နေမိ၏။

“ဒေါ်ခင်မြင့်က ဘယ်လိုကြောင့်ဆုံးသွားတာလဲ။ စိတ်မကောင်း ဝရာဗျာ..။ ကျွန်တော်ရွာကိုရောက်တုန်းက အကောင်းကြီးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ခဲ့တာတောင် မကြာသေးဘူး”

ဦးကောင်းမြတ်၏ စကား..။

“အင်း.. ဒီအကြောင်းပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ ဆရာရဲ့”

ယောက်ျားကြီးက သက်ပြင်းချသံနှင့် ပြောသည်။

“ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ”

“ရောဂါမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ စုန်းပြုစားခံရတာ”

“ဗျာ..”

ဦးကောင်းမြတ်ထံမှ အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ နဝဒေး၏ အာရုံများကလည်း ထိုစကားပိုင်းသို့ စုစည်းရောက်ရှိသွားသည်။

“ဆရာက ယယုံလို့လား။ အမြစ်ကတော့ လက်တွေ့ပဲ”

“ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေရှိလို့လားဗျာ။ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ခေတ်ပညာတတ်၍ ခေတ်အမြင်ရှိသော ဦးကောင်းမြတ်က လက်ခံချင်ပုံမူ။

မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ဝင်၍..

“အသေအချာပါပဲ ဆရာ။ ဒေါ်အိုဇာက ပြုစားလိုက်တာ”

ဟု ပြောသည်။

“ဒေါ်အိုစော.. ဘယ်က ဒေါ်အိုစောလဲ”

“စုန်းမကြီးပေါ့ ဆရာ။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာပြင်အစပ်မှာ နေတာ”

“သူက စုန်းမကြီးလို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

“ဟာ.. ဆရာကလည်း။ ဆရာမတွေဖူးလို့ပါ။ တွေ့တာနဲ့ စုန်းမကြီးဆိုတာ တန်းပြီးသိနိုင်တယ်။ ရုပ်ကြီးကိုက.. အမလေး.. ပြောရင်တောင် ကြက်သီးထတယ်”

နဝဒေးက သူ၏စာကြည့်စားပွဲမှနေ၍ ထိုယောက်ျားကြီးနှင့် မိန်းမကြီးများကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ပုံစံက ယခုပင် ကြောက် နေကြသည့်ပုံ။

“ပြောစမ်းပါဦးရာ..။ ‘မလုစုန်းမျိုး’ ဆိုတာလို အရှုပ်ဆိုးတာ နဲ့ စုန်းမကြီးလို့ ပြောကြတာများလား”

“အမှန်ပဲ ဆရာရဲ့။ မလုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ စုန်းမပညာ ကို တကယ်တတ်တာ။ လပြည့်၊ လကွယ်တွေဆိုရင် ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး ကစားတယ်”

“ဘယ်လို..”

“ဆရာကြားဖူးမှာပါ။ လပြည့်၊ လကွယ်ဆိုရင် စုန်းတောက် တယ်။ စုန်းဖြူးတယ်ဆိုတာ တကယ် ဆရာရဲ့။ ဒေါ်အိုစောတို့ငြိထဲကနေ မီးလုံးတွေ ကောင်းကင်ကိုတက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဖျက်ပြင်”

“မီးပုံးပျံလွှတ်တာတွေ ဘာတွေ့ဖူးလားနာ”

ဦးကောင်းမြတ်ကလည်း နဝဒေးနှင့် စိတ်သဘောတစ်စပ် တည်းကူး၏။ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ အကြားနှင့် ယုံတတ်သူမဟုတ်။

“မီးပုံးပျံ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ မီးလုံး.. စုန်းမီးလုံး..။ ဒါတင် ဘယ်ကပဲလဲ ဆရာ။ ဒေါ်အိုစောက ပညာဘယ်လောက်တတ်သလဲဆိုရင် အိမ်တံစက်ငြိတ်က သက်ငယ်တံတွေကို နောက်ပြန်ချိုးပြီး ရေထဲထည့် လိုက်ရင် ပုရွန်တွေ ဖြစ်သွားတာတဲ့”

ဦးကောင်းမြတ်က ရယ်သည်။

“ဟာ.. ဒါဆို ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဒေါ်အိုစောဆိုမှာ ပညာသင် ခိုင်းဦးမှပဲ”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဈေးကြီးလို့ ကျွန်တော်တို့ ပုရွန်ထုပ်မစားရတာ ကြာပြီလေ။ အဲဒီပညာသာတတ်ရင် ဈေးဝယ်စရာမလိုဘဲ ပုရွန်ထုပ်စားလို့ရပြီ”

ဦးကောင်းမြတ်၏စကားကို သဘောကု၍ နဝဒေးပါ လိုက်၍ ရယ်မိသော်လည်း ရွာသာကြီးနှင့် ရွာသူမကြီးတို့မှာမူ မရယ်ကြ။

“ဆရာကလည်း..။ အဲဒါက ပုရွန်အစစ်မှ မဟုတ်တာ”

ဦးကောင်းမြတ်က..

“အဲဒီလို ပုရွန်ဖြစ်သွားတာ ခင်ဗျားတို့ ဖျက်ပြင်လား”

“ကျွန်တော်တို့တော့ မတွေ့ဘူးပေါ့။ ရွာကလူတွေ ပြောကြ တာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပုံပြင်တွေ ဖြစ်နေပြီ”

“ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ဒေါ်ခင်မြင့်သေသွားရတာ ဒေါ် အိုစောကြောင့်ပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒေါ်ခင်မြင့်သေရပုံ ပြောပါဦး”

“ဒီလို ဆရာရဲ့..။ ခင်မြင့်ကလည်း ခင်မြင့်ပဲ။ ခင်မြင့်က ဆရာလိုပဲ ဘာမှသိပ်အယုံအကြည်ရှိတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ရွာက တခြားလူတွေက ဒေါ်အိုစောတို့ကို ရှောင်ဦးနေကြပေမယ့် သူက စပ်စပ် ယှက်ယှက်သွားလုပ်တာ။ ဒေါ်အိုစောတို့က ပန်းစိုက်၊ ရာသီပေါ်အသီး အရွက်တွေ စိုက်တယ်ဆရာ။ မြို့က ဈေးသည်တွေကို ဖောက်သည်ပေး တယ် ဆရာ။ အဲဒါ တစ်နေ့မှာ ခင်မြင့်က ဒေါ်အိုစောဆီကနေ ဟင်း ရွက်တွေ အကြွေးဝယ်တယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ပေးပယ်ပေးရင် “ဟုတ်ကဲ့။ ဆက်ပါဦး..”

“ဒါပေမဲ့ ခင်မြင့်က ဖွေပြီး မပေးဖြစ်ဘူး။ တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဒီကောင်မ ခင်မြင့်ကိုက မေ့တတ်တာပဲ။ သူ့အကြောင်း ကတော့ တစ်ရွာလုံးက သိနေတာ။ ခုပြောပြီး တော်ကြာမေ့တဲ့ ကောင်မ”

“ဒါဆို ဒေါ်အိုစာနဲ့ တွေ့တော့တာပေါ့”

“အဟုတ်ပဲ ဆရာ. . . ဒေါ်အိုစာနဲ့ ခြောက်လည်းရောက်ရော ဒေါ်အိုစာက ကြွေးတောင်းတာပေါ့။ တကယ်တော့ ပိုက်ဆံက မများပါဘူး ဆရာရယ်။ လေးငါးကျပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောအဆင်မပြေဖြစ် ကြပြီး ခင်မြင့်က စိတ်တိုတိုနဲ့ မပေးဘူးတော်။ ဘာဖြစ်လဲ ဘာညာနဲ့ ပြောမိတယ်”

“ဟာ. . . ဒါကတော့ဗျာ. . . သူ့ဆီက အကြွေးယူပြီးရင် ပေးရမှာပေါ့။ ကြွေးလည်းယူသေး။ မပေးဘူးလည်းပြောသေးဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒေါ်ခင်မြင့် လွန်တာပေါ့”

နဝဒေးပြောမည်ကြံဆဲ ဖခင်ဦးကောင်းမြတ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့စကားများကြတာတော့ ကျွန်မတို့မတွေ့ရဘူးပေါ့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကြားတဲ့သူတွေ မြန်ပြောတာကတော့ ဒေါ်အိုစာက ပြောသတဲ့။ ငါတို့က အပင်းပန်းခဲပြီး စိုက်ဖျိုးထားရတာ။ ဒီလို မတရားယူတာတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ စားကြပေါ့။ မတရားစားရင် အဆိပ်ဖြစ်မှာပဲ. . .တဲ့”

“အဲဒီတော့. . .”

ဦးကောင်းမြတ်က ထောက်ပေးသည်။ နဝဒေးလည်း ပိုနွံစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒေါ်အိုစာ ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်ခင်မြင့်မည်သို့ဖြစ်သွားသနည်း။

“ခင်မြင့် အဲဒီညမှာပဲ ဝိုက်အောင့်တယ်. . . အောင့်တယ်ဆိုပြီး ဆုံးသွားတာပဲ ဆရာ။ ဝိုက်အောင့်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့တတွေလည်း အစာကြေဆေးတွေတိုက်၊ ဝိုက်ကိုခိုင်းပြီးခိုင်းကြပေါ့။ မရပါဘူး. . . မနက်

ကျရင် မြို့ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ စဉ်းစားကြတာ။ ညတွင်းချင်းပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“ဟာ. . .”

နဝဒေး အံ့အားသင့်နေ၏။ မယုံချင်စရာ. . . ။

“မယုံပဲနို့နို့ ဆရာ. . . ဒေါ်အိုစာလက်ချက်ပဲ။ ဒေါ်အိုစာက ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ မတရားစားရင် အဆိပ်ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ။ သူ့ပညာနဲ့ လုပ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။ အရင်ကလည်း ခင်မြင့်ဝိုက်အောင့်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လျက်ဆားလေးစားလိုက်။ နှိပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားတာပဲဟာ။ အခုကျမှ. . .”

ဦးကောင်းမြတ်က သက်ပြင်းချသည်။

“အစာအိမ်ရောဂါကြောင့်လည်း ဝိုက်နာ၊ ဝိုက်အောင့် ဖြစ်တတ်တယ်။ မတည့်တဲ့အစာတွေ စားမိရင်လည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ။ နောက်တစ်ခုက အူအတက်ပေါက်တာ။ အူအတက်ပေါက်လို့ နာဝ. . . ကို သွားနှိပ်မိရင် ဒုက္ခဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်အထင် ဒေါ်ခင်မြင့်ဟာ အူအတက်ပေါက်တာ နေမှာပါပဲ။ သွားနှိပ်မိတော့ အူအတက်ပေါက်ပြီး ဆုံးရတာ။ ဒေါ်အိုစာပြောစကားနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာ နေမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ. . . တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်အိုစာကြောင့်လို့ပဲ ပြောကြတယ်။ ဒီထက်ပိုသေချာတာက ရက်လည်မတိုင်ခင်ညမှာ ခင်မြင့်က သူ့ညီမကို ဝင်ပူးပြီး ပြောတယ် ဆရာ။ ငါ့ကို ဒေါ်အိုစာလုပ်တာတဲ့။ မကျေဘူးတဲ့။ ငါပြန်လုပ်မယ်တဲ့”

“ဟာ. . .”

နဝဒေး အံ့ဩရပြန်သည်။ ဝင်ပူးပြီး ပြောသည် ဆိုပါလား။ “သူ့ညီမက ဒေါ်ခင်မြင့်သေရတာ ဒေါ်အိုစာကြောင့်ဆိုပြီး ဝိုက်ခွဲနေလို့ ပြောမိပြောရာ ပြောတာ နေမှာပါဗျာ”

ဦးကောင်းမြတ်က လက်ခံပုံမရ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆရာ. . . ဆရာယုံတာ၊ မယုံတာ အတူတူ။

ဆရာရွာကိုလာရင်တော့ ဒေါ်အိုစောကို ရှောင်ပါ ဆရာ။ ပြီးတော့.. ဟို.. အဲဒါနဲ့ ဆရာသားက ဘယ်ကျောင်းမှာလဲ”

“အထက်တန်းကျောင်းမှာပေါ့။ ဆယ်တန်းပါ..”

ထိုဦးကြီး။ ဒေါ်ကြီးတွေထံ အကြည့်များ နဝဒေးထံ ရောက်လာကြသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သတိပေးပါရစေ ဆရာ။ ဒေါ်အိုဇာသမီးလေးကလည်း အဲဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်နေတယ်။ သူ့သမီးကိုတော့ သွားပြီးနောက်နောက်ပြောင်ပြောင်ပလုပ်မိဖို့ သတိပေးထားပါ ဆရာ”

နဝဒေး မျက်လုံးစိုင်းဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခုလို စေတနာနဲ့ သတိပေးတာ။ သားဝေ.. ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ဦးကောင်းမြတ်က နဝဒေးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကို အဖေ..။ ကြားပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်အိုဇာသမီးလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဦးကောင်းမြတ်က ပြန်မေးသည်။

“ခင်ပွဲတဲ့ဆရာ.. ခင်ပွဲ..”

နဝဒေးတစ်ကိုယ်လုံး လေတွင်မြောက်တက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

၂၂၂

“ခင်ပွဲအမေနာမည်က ဒေါ်အိုဇာတဲ့လား”

နဝဒေးက ကျောင်းမှာ စပ်စုကြည့်၏။

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ပွဲအကြောင်း သိချင်တာလဲ”

မွန်မွန်က ပြန်မေးသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ..။ ဒီလိုပါပဲ..။ ဟိုနေ့က စစ်ပင်

ကုန်းကလူတွေ အိမ်ကိုလာရင်း ပြောနေသံ ကြားလို့ပါ”

ပြသီတာက နဝဒေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ..

“နင်တော့ ဒုက္ခကို အရောင်ဆိုးချင်ပြီထင်တယ်”

မှတ်ချက်ပေးသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ငါမေးတာ..။ ခင်ပွဲအမေနာမည်က ဒေါ်အိုဇာလား”

မွန်မွန်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျောင်းစာရင်းထဲမှာ ငါတွေ့လိုက်ဖူးတာကတော့ ဒေါ်သူဇာတဲ့ဟာ။ ဒေါ်အိုဇာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်အိုဇာဆိုတာက ရွာကလူတွေ ဒေါ်ကြတာ”

“ဪ..”

“နဝဒေး.. နင် ခင်ပွဲကို ဝေးဝေးနေနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ”

“ခင်ပွဲလုပ်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ခံလိုက်ရတာရှိတယ်။ ကိုယ်တွေ့.. ကိုယ်တွေ့..။ သူများပြောတာ တစ်ဆင့်ပြန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

နဝဒေး အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မွန်မွန်ကို ကြည့်မိ၏။ ကိုယ်တွေ့တဲ့..။

“ငါစိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ပြောစမ်းပါဦး နင်ကိုယ်တွေ့..”

“ဒီလိုဟာ..”

မွန်မွန်က သူပုနှင့်ပြသီတာတို့ မှန်ဆိုင်တွင် အသုပ်ဖွားရင်း

ခင်ပွဲနှင့်ပြဿနာတက်ကြပုံ၊ ခင်ပွဲကို ပြောဆိုမိပုံ၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်နှာတွင် အနာဖုများပေါက်လာပုံ၊ ဆရာဝန်နှင့်ကုရာ မပျောက်ပုံ၊ ခင်ပွဲကို တောင်းပန်ပြီး သူ့အပေကြီးခေါ်ဆိုစာ မနိုးပေးလိုက်မှ ဖျောက်သွားပုံတို့ကို လေသံအနိမ့်အပြင်း အတက်အကျ၊ မျက်နှာအမူအရာ၊ ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းရုံ ခင်းပြသည်။

နဝဒေး ဘာမြန်ပြောရမည်မသိ။

“ဒါတင် ဘယ်ကပေးလဲ။ ဆရာမခေါ်မိုးပိုး၊ ခင်ပွဲကို ရိုက်မိတုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ လက်ကိုင်လို့ အော်နေရတာ၊ ခေါ်ဆိုစာဖြန့်ကုပေးမှ ပျောက်တယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟာ”

“နင်ကလည်း...။ ငါတို့က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေဟာ။ နင်က ခုမှရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်ပို့ မသိတာ။ တစ်ကျောင်းလုံးသိကြတယ်။ မြဲမြဲဆိုရင် ခင်ပွဲကျွေးတဲ့လက်ဖက် စားမိလို့ ဇိုက်အောင့်ပြီး ဆေး ငှက်ရတယ်။ ဇိုက်ထဲမှာ အလုံးတွေ့တယ်။ ခွဲထုတ်ပစ်ရတယ်။ ဆရာဝန်တွေကတော့ ပြီးစားတယ်။ အပင်းသွင်းတယ်ဆိုတာ လက်မခံဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ မြဲမြဲခိုက်ထဲက တွေ့တဲ့အလုံးမှာ ဆံပင်ခြည်တွေနဲ့၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ကြည့်ခဲ့ရတာ။ မျက်မြင်... မျက်မြင်...”

ဒီနိုးဒေါင်က..

“နဝဒေး... မင်း ခင်ပွဲအကြောင်းကို ဖွင့်ဖွင့်တို့ကို မေးကြည့်နေတာမဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်...။ ငါစိတ်ဝင်စားလို့”

“အမေလေး... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့...။ ခင်ပွဲကိုတော့ စိတ်မဝင်စားနဲ့။ မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေးပေါ့ ဖြစ်သွားမယ်”

ဒီနိုးဒေါင် အလန်တကြား၊ မျက်နှာအမျက်မျက်ဖြင့် တားမြစ်ကေားဆိုသည်။ ဒီနိုးဒေါင်ကိုကြည့်ပြီး နဝဒေးက ရယ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ...။ ဒါလေးပြောတာ မျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို မြစ်သွားရတယ်။ ငါက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ခင်ပွဲရဲ့ သတင်းတွေကိုပါကွာ။ သူ့အပေခေါ်ဆိုစာက ခုနီးမကြီး။ ခင်ပွဲက ခုနီးလေး... ဆိုတာကိုပါ”

ဒီနိုးဒေါင်က နဝဒေးကို လှရှင်းရာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းကို ငါငင်လို့ ပြောပြမယ်။ ခင်ပွဲကိုတော့ တကယ့်ကို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်ပါကွာ။ မရှောင်မိလို့ ငါလည်းခံရဖူးပါတယ်”

“ဟေ... မင်းလည်းခံရဖူးတယ်... ဟုတ်လား”

ဒီနိုးဒေါင်က ရှုံ့ဖဲ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟိုနေ့က ဝိုက်ထွေး သူ့အကြောင်းပြောပြနေကတည်းက ငါလည်း ငါ့အကြောင်းကိုပါ ပြောချင်နေတာပါ။ သူ့ရှေ့မှာ မပြောတာက သူ့ကိုသိစေချင်လို့ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုတော့ ပြောကွာ”

“အေးပါ...။ ပြောချင်လို့ ဒီကို ငါခေါ်လာတာပါ။ တကယ်တော့ ငါလည်း ခင်ပွဲကို ကြိုက်တယ်”

“ဟေ့..”

“ပိုက်ထွေးလည်း ကြိုက်တယ်။ ငါလည်း ကြိုက်တယ်။ ထခြား ကြိုက်တဲ့ကောင်လေးတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ငါက ငါ့ကြိုက်တာကို ပိုက်ထွေးကို ‘မပြောဘဲထားတာ’”

“ဒါဖြင့် မင်းလည်း ပိုက်ထွေးငိုပဲ ခင်ပွဲကို ရည်းစားစကား ပြောဖူးတယ်ပေါ့.. ဟုတ်လား”

ဒိန်းဒေါင် ရှက်ပျက်စရာရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ခေါ်

“အဆင်ပြေလား”

“မင်းကလည်းကွာ..။ မေးမှ မေ့တတ်တယ်”

“ခံလိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့..။ ခံရုံခံရနည်းလေး ပြောပါဦး။ မှားတဲ့အခါလည်းမှားပေမယ့် မဖြစ်ရအောင်လိုပေါ့ကွာ။ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်ပေါ့”

“အမှန်တော့ ငါလည်း ရည်းစားစကားက သိပ်ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိဘူး။ မနုဿိကပေါ့ကွာ..။ ခင်ခွဲအကြောင်းလည်း ငါက သေသေချာချာမသိသေးဘူးပေါ့။ အဲဒါနဲ့ လိုက်ပြောဖြစ်တာ။ ပြောတော့မှ..”

“မီးရိုက်ခံရရောလား”

“မီးရိုက်ခံရတာမှ တော်သေးတယ် မှတ်ပါကွာ။ မီးရိုက်တာ ထက် ဆိုးတယ်”

“ဘယ်လိုဆိုးတာလဲ”

“ငါက သူ့ကို ကျောင်းအပြန် လိုက်ပြောတော့ စကားက အိုးနင်းခွက်နင်းပေါ့ကွာ။ ပိုက်ထွေးလိုတော့ လက်ဆွဲပါဘူး။ စကားနဲ့ပဲ ပြောတာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကြိုက်အောင် စိတ်ကူးရသမျှ ဟုတ်တာတွေ ချော့ မဟုတ်တာတွေချော့ တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာကွာ။ ငါ့စကားလုံး တွေက မထင်မှတ်ဘဲ သိပ်ပြီးကြီးကျယ်သွားပုံပေါ့တယ်။ ပြီးမှ ငါ့ကို

ပြန်ချစ်ပို့အကြောင်း နိဂုံးချုပ်တာကို။ ဒီတော့ သူက..”

“ဖြတ်မထားနဲ့လေကွာ။ ကောင်းခန်းရောက်မှ..”

“သူက တစ်ခွန်းပဲပြောသွားတာကွာ။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက် ပြောတယ်။ ချေးပန်းပါစေတဲ့”

“အဲဒါနဲ့..”

“အဲဒါနဲ့ အဲဒီညက ချေးတွေပန်းတာ လေးငါးဆယ်ခါပဲ။ သူလည်း ချော့မဟုတ်ကျန်တယ်။ ဆေးတွေဘာတွေ သွင်းယူရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ပွဲကိုလည်း တစ်ခါတည်း လန့်သွားတော့တာပဲ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ပန်းဆွဲအခါလည်း ပန်းပေမပေါ့ကွာ”

“မရယ်နဲ့..။ ငါ နောက်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ။ ရှက်လို့ ဘယ်သူ့မှမပြောဘဲ ထားတာ။ ပိုက်ထွေးတောင် မသိဘူး။ မင်းမို့ ပြောပြတာ”

“မင်း မတည့်တာတွေစားလို့ ဝမ်းလျှောတာ နေမှာပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး..။ သူ့ပြောတဲ့စကားနဲ့ ငါ့ဖြစ်တာ တစ်ထပ်တည်း ပဲ။ သူက ချေးပန်းပါစေပြောတယ်။ ငါ ပန်းတယ်။ အဲဒါ သူ့ကြောင့် မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်မလဲ”

နဝဒေးက အရယ်မရပ်သေးဘဲ..

“ဒါဆို ငါ့ပိုစိတ်ဝင်စားသွားမိ။ ငါ ခင်ပွဲကို လိုက်စကားပြောရ ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ငြိမ်းအောင်”

ဟု အက်စင်းလိုက်သည်။

“ဖြတ်စွာဘုရား.. ကယ်တော်မူပါ”

“မှားတဲ့အခါလည်း မှားကြည့်ရင်လို့ပါကွာ။ ဟား.. ဟား..”

ထိုစကားကို ထိုနေ့က နောက်ပြောင်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်ငြား နောင်တစ်ချိန်တွင်မူ ထကယ်ပင်ပြောဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

၆။ ဂုဏ်မလေးကို ချစ်ခင်ပန်းခြံခြင်း

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ဖို့ အသည်းအသန်ကြိုးစားနေရသည်ဖြစ်ရာ နဝဒေးအဖို့ အခြား သောအရာများကို အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

အထူးသဖြင့် နဂါးပုဂံကို နဝဒေး ရွေ့တန်းမတင်နိုင်ခဲ့။ ခင်ပွဲနှင့် နဝဒေး ရင်းနှီးခဲ့၏။ ကျွမ်းထင်ခဲ့၏။ အခြားသူများက ဘေးမယ်ရှောင်ရွာခြင်းဆဲခဲ့ရသူ ခင်ပွဲမှာ နဝဒေး၏ ဖြူစင်သောခင်မင်မှု ကို လျှိုက်လျှိုက်လှဲလှဲ တွဲပြန်ခဲ့ဖူးခဲ့၏။ လေးစားယုံကြည်ခဲ့၏။

'စုန်မလေး' ဟူသောအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ ခင်ပွဲနှင့် နဝဒေး စကားမဝင်ခဲ့။ စကားမဝင်မီအောင်လည်း နဝဒေးက ထိန်းခဲ့၏။

ပြောရလျှင် ခင်ပွဲကို စုန်မလေးဟု ယုံစွမ်းမှုအထိ ယုံကြည်မှု မရှိခဲ့ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အထင်အမြင်လွဲမှားမှုဟူသော နဝဒေးအကောက် ချက်ချခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်ပွဲကို ခင်မင်မှုတွင် သနားကရုဏာ ပါ ပေါင်းစပ်၍ ဝေါင်းဆင်းထက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ခင်ပွဲကလည်း နဝဒေး၏ ဝေတာနာ၊ ဝေတ္တာကို နားလည်ပုံ

ရလေသည်။

မွန်မွန်တို့၊ မြသီတာတို့က နဝဒေးကို သတိပေးခဲ့သလို ဇိုက် ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင်တို့ကလည်း နဝဒေးကို တားခဲ့ပေးခဲ့ကြ၏။ ထိုကြား ကလင် နဝဒေးနှင့်ခင်ပွဲတို့ ပိုမိုခင်တွယ်ခဲ့ကြ၏။ သံယောဇဉ်တွေ ပိုခဲ့ ကြသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဖြူစင်သောသံယောဇဉ်ကြီးသည် အရောင် မပြောင်းခဲ့သေးပါ။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာပေးပွဲကို ပြေပြီးကြပြီးနောက် နဝဒေးက ဂုဏ်ထူးတစ်ခုနှင့်အောင်ခဲ့ပြီး ခင်ပွဲမှာမူ ကံဆိုးစွာ ကျရှုံးခဲ့လေသည်။ မွန်မွန်နှင့် မြသီတာတို့လည်း အောင်ခဲ့ကြ၏။ ဇိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင်က ခင်ပွဲလိုပင် မအောင်ခဲ့။

နဝဒေးတက္ကသိုလ်တက်နေချိန်တွင် ခင်ပွဲက ကျောင်းမဝင်ဘဲ တော့ဘဲ သူ့ဖော်ဖိုက်ခင်းကလေးကြားမှာပင် နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

တက္ကသိုလ်မှာ ရောင်စုံပန်းတွေ ရှုပဇာတိ ကြည့်မြင်တားသလို ရှိခဲ့သော်လည်း ဝေးနေသောအခါပင် နဝဒေး၏နဂါးပုဂံက ပြုံးမှ အရိုင်းပန်းကလေး ခင်ပွဲကို သတိတရ တမ်းတမ်းတတ်ဖြစ်ကာ အချစ် အကြောင်းကို နားလည်ခံစားမိသွားသည် ဆိုရမည် ထင်ပါ၏။

အချိန်မရွေး နဝဒေး၏အာရုံထဲမှာ ခင်ပွဲသာ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက် ပြုံးပြန်သောအခါ ခင်ပွဲကို တွေ့မအောင်ကြိုးစားပြီး မြဲထားမိသမျှ ရင်ဖွင့်ပြခဲ့မိတော့၏။

ထိုနေ့က ခင်ပွဲ ရှေးမှာ ပန်းလာရောင်းသည်။ ခင်ပွဲပန်းရောင်း

နေရာသို့ နဝဒေးရောက်သွားကာ။

“ပန်းငယ်ချင်လို့”

ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

ပန်းကလေးတွေကို ရေဖျန်းပြီး နေရာစီနေသော ခင်ပွဲကလေး

www.burmeseclassic.com

ဟောကြည့်သည်။ အသံကို မှတ်မိပုံရှိသည်ဟု နဝဒေးခန့်မှန်း၏။ ခင်ပွဲ၊ မျက်ဝန်းတွေက နဝဒေးကိုမြင်သည်နှင့် အရောင်လက်သွားကြသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ပွင့်ဖြစ်ထွန်းလာသောအခါတွင် ဗန်းထဲက ပန်းများထက် ပို၍လှသွားသည်ဟု နဝဒေးထင်မိလေသည်။

“အစ်ကို...”

ခင်ပွဲနှုတ်ဖျားမှ အနံ့တူလာသော ခွန်းဆက်အသံ။

“ပန်းဝယ်ချင်လို့”

နဝဒေးက ထပ်ပြောသည်။

“တကယ်လား... ဘာပန်းဝယ်မှာလဲ၊ ဘယ်လောက်ဦးလဲ”

ခင်ပွဲက ယခုခဲရဲ ပြန်ပေးမည်။ စူးစမ်းကြည့်ကလေးနှင့်လည်း ကြည့်နေသည်။ နဝဒေး ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်ပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ လေသံနိမ့်၍ ဘေးမှဈေးသည်များ ပြောဆိုအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ပန်းထဲကပန်းကို ဝယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ပွဲ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွား၏။ နှုတ်ခမ်းများမှ အပြုံးကား ပျောက်မသွားသေး။ နဝဒေးက ထပ်ပြောသည်။

“ရင်ထဲကပန်း ထောင့်ငါးရာခိုး လိုချင်တယ်”

“အစ်ကိုကလည်း...”

ခင်ပွဲခေါင်းကလေး အိခနဲ ငုံ့ကျသွား၏။ မျက်လုံးကို မမြင်ရတော့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးရိပ်ကို စိမိသည့်ပြင်နေရသည်။ အို... ခင်ပွဲ့ရင်ကလေး နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက် ခိုနေပါကလား။

“ခင်ပွဲ့ဈေးရောင်းပြီး ပြန်ရင် စကားပြောချင်တယ်။ အစ်ကို စောင့်နေမယ်”

နဝဒေးက ဈေးထဲမှာဖြစ်၍ ကိုယ်ရှိနေသတိက သတင်းပေးခဲ့ပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

စက်တီးကလေးကိုတုန်း၍ ခင်ပွဲ့နှင့်ယှဉ်လျှောက်လာရင်း နဝဒေးအာ ခင်ပွဲ့ကို ခိုးမိုးကြည့်မိ၏။ ခင်ပွဲ့အကြည့်နှင့် မကြာခင်အဆုံရ၏။ ခင်ပွဲ့က ရှက်ရွံ့စွာ မျက်လှည့်ချသွားသည်။ ငါးပြင်မို့မို့မှာ ပန်းသွေးပြေးလျှက်ရှိသည်။

ခင်ပွဲ့ ဈေးရောင်းပြီး ရွာပြန်သောလမ်းမှာဖြစ်၏။ မြေလမ်းပေါ်မှာ စက်တီးကလေး ကြားမှပြား၍ ခင်ပွဲ့နှင့် နဝဒေး ဘေးချင်းယှဉ်လျှက်...။

မွှန်းတည့်လှလှနေက ခေါင်းပေါ်မှာ...။

အနိပ်တွေက ခြေထောက်နားမှာ ပြားဝပ်နေကြ၏။

ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အနိပ်အောက်တွင် နဝဒေးက စက်တီးကိုရပ်လိုက်ပြီး..

“ခင်ပွဲ့... ဝင်စားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခင်ပွဲ့က ဘာမျှပြန်မပြောသော်လည်း ဝိုင်းလာသောငန်းကို စက်တီးကယ်မိယာပေါ် လှမ်းတင်ကာ ခြေလှမ်းကို လှည့်သည်။

“ခင်ပွဲ့...”

“ရှင်...”

နဝဒေးဆီခေါ်သံမှာ အဖျားခတ်တုန်ယင်နေသလို ခင်ပွဲ့၏ထူးသံများလည်း စိုလိုက်နေ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံကာ ရင်အနုနုတွေကြမ်းပြီး နှစ်ဦးလုံး အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်မိကြသည်။

လှုပ်ခါနေသောရင်ကို အတန်ကြာမျှ ထိန်းပြီးကာမှ နဝဒေးကားစလိုက်သည်။

“ကိုယ် တကူသိုလ်မှာနေခဲ့ရတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ခင်ပွဲ့့ပဲ သတိရနေခဲ့တယ်။ ခင်ပွဲ့့ရော ကိုယ့်ကို သတိမပျားလား”

“ခင်နွဲ့လည်း သတိရပါတယ်”

ခေါင်းပတ်တံ ခင်နွဲ့ပြောသည်။ အသံက ကြားရနဲ့ပဲ တိုးသည်။

“လဲယောဇဉ်ဆိုတာ နီးနေရင်ကတော် ဝေးတော့မှ ပိုသိတယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲ ခင်နွဲ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲ ပြစ်နေတာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ပြီးဆန်းစစ်တော့မှ ဒါဟာ သံယောဇဉ်ပါလား ဒါဟာ အချစ်ပါလား လို့ နားလည်ခဲ့ရတယ်”

ခင်နွဲ့ စကားပြန်...။

“ခင်နွဲ့ ယုံပါ။ ကိုယ် ခင်နွဲ့ကို ချစ်တယ်”

ခင်နွဲ့ ခေါင်းစို၍ခွေးသည် ထင်ရ၏။

“ခင်နွဲ့ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ”

“ရှင်...”

“ဪ... ကိုယ်ပြောတာကို ခင်နွဲ့ဘယ်လိုသဘောပေါက်လဲ။ ကိုယ့်ကို နားလည်ခဲ့လား။ ကိုယ့်စကားကို ယုံခဲ့လားဆိုတာ...”

ခင်နွဲ့ပင်သက်ရှိကလည်ကို နဝဒေးတွေ့ရသည်။ ဝှံ့နေရာမှ မှောလာသော်လည်း နဝဒေးကိုကြောင့်ဘဲ အဝေးကိုဝေးကား...

“အစ်ကို့ကို အရင်ကတည်းက ခင်နွဲ့က လုံးဝငွေယုံ ယုံကြည် နေတဲ့သူပါ”

“ကိုယ်ချစ်တယ် ဆိုတာကိုရော”

“အစ်ကို့ကို ယုံမိတယ်ဆိုမှတော့ အစ်ကိုပြောတာလည်း ယုံ တာပဲပေါ့”

“ယုံတော့...”

ခင်နွဲ့ ဟက်ခဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ သဘောကျ ရွှင်ဖြူသော ကြောင့် ရယ်သံမဟုတ်။ သရော်ပေါက်ကားရယ်သံလည်း မဟုတ်။ မောလျ သောခံစားမှုကို ဖွင့်အိန်လိုက်သော ရယ်သံဟု နဝဒေးထင်သည်။

ခင်နွဲ့ နဝဒေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“အချိန်စောပါသေးတယ် အစ်ကို”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ဖို့ တောင်ကြည့်ဖို့လား ခင်နွဲ့။

ခင်နွဲ့ရင်ထဲမှာရော ခံစားမှုရှိမနေဘူးလား”

“အဲဒီနှစ်ချက်လုံးကြောင့် အချိန်ကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဝစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘဝကြောင့်ပါ”

ထိုအပြေကိုတော့ ခင်နွဲ့က ခဲပုံ တိပ ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

“ခင်နွဲ့...”

“ရှင်...”

“ခင်နွဲ့ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ ခင်နွဲ့ကိုယ် ဘဝအခြေအနေ ပြင် မတူဘူးလို့ တွေးနေတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေ သွားဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

ခင်နွဲ့ အငြိုးယုံယုံဖြင့်...

“အစ်ကိုက သတ္တိရှိတယ်လား”

ပြန်ပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်နွဲ့...။ ချစ်လို့ သတ္တိရှိတယ်”

နဝဒေး အဖြေပြန်မိသည်။ မြေသံကလည်း ခိုင်မာပါသည်။ ကြည့်စိတ်ချချေချေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်နွဲ့ကမှ နဝဒေးကို ခြိတ်နေရာမှ အကြည့်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ခေါင်းကလေးယမ်းရင်...။

“ခင်နွဲ့က အစ်ကို့နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ”

“ဘယ်လို ခင်နွဲ့...”

ခင်နွဲ့၏ သက်ပြင်းချသံ ကြားရပြန်၏။

“ခင်နွဲ့က... ခင်နွဲ့က... ချစ်လို့ သတ္တိမရှိတာ”

“ဟင်...”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ပွဲကြောင့် အစ်ကိုစိတ်မပင်းရဲစေချင်ဘူး။ ခင်ပွဲကြောင့် အစ်ကိုကုသပေးတာနဲ့ပေးချင်ဘူး။ ခင်ပွဲကြောင့် အစ်ကိုဘဝ ဖန်တိုင်းပေးပေးချင်ဘူး။”

“ခင်ပွဲရယ်..”

နဝဒေးက ခင်ပွဲ၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ခင်ပွဲမရုန်းပဲ။

“ခင်ပွဲကို အရင်ကလိုပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပေးပါ။ ဒီထက်ပိုချင်ရင် ညီမဝမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ ခင်ပွဲကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ညီမတစ်ယောက်လိုပဲ နေချင်တယ်။ ဒီထက်ပိုချင်ဘူး”

“ခင်ပွဲ..”

“ဒီထက် မပိုလည်း မပိုသင့်ပါဘူး အစ်ကို။ ဒါဟာ အစ်ကို့ခင်ပွဲအတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေပါ”

“ခင်ပွဲ သိပ်ကောင်းတင်နေပါလား။ စကားထွက်က ရင်ကူးကနေတယ်လို့ ကိုယ်ခံစားရတယ်”

“အသက်ငယ်ပေးမယ့် ဖြစ်သနားခဲ့ရတဲ့ လူ့လောကအတွေးအကြံတွေက ပြောရရင် ခင်ပွဲ အစ်ကိုထက်သာပါတယ်။ အစ်ကို့လောက်ပညာရေး၊ ဉာဏ်ရည်ပါ မထက်မြက်ပေမယ့် ဘဝပေးအသိဆိုတာပဲတော့ အစ်ကိုထက် ပိုပါတယ်။ အစ်ကို့ ဓမ္မကိုပြင်တာထက် ခင်ပွဲ့ကိုပြင်ပါတယ် အစ်ကို။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ထက် ခင်ပွဲ သတ္တိပိုမိုနိုင်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ပွဲ့ကို အစ်ကို့ချစ်တယ်။ ခင်ပွဲ့ကို အစ်ကို့လက်ထပ်မယ်”

ခင်ပွဲက နဝဒေးဆုပ်ထားသော သူမ၏လက်ကို ခင်သာသာယာယာ ရှိ ရုန်းလိုက်သည်။ နဝဒေးက အလိုက်သိစွာ လျော့ပေးလိုက်၏။ ခင်ပွဲသည် စက်တီးကယ်ဒီယာခေါ်ဟင်ထားသော သူမ၏မျှော်စင်ကလေး

ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ခင်ပွဲ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ခင်ပွဲ့လှည့်ထွက်သည်။

“ခင်ပွဲ့.. နေပါဒီး”

ခင်ပွဲ့မြေလှမ်းဖျားက တုံ့ခနဲ ပြန်ရပ်သွားသည်။ လှည့်တော့

ကြည့်

နဝဒေးက ခင်ပွဲ့နား တိုးကပ်ကာ..

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်ရှာပြီး ကိုယ် ခင်ပွဲ့ကို လက်ထပ်မယ်။ ဒါ.. ကိုယ့်ချစ် သစ္စာစကားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို့နည်းသားကို ခင်ပွဲ့နားလည်ပါတယ်။ ခင်ပွဲ့နည်းသားကိုလည်း အစ်ကို့နားလည်ပါ။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါ အစ်ကို”

“ဟင့်အင်း.. ကိုယ် ခင်ပွဲ့အချစ်ကို လိုချင်တယ်”

ခင်ပွဲ့ထံမှ ရှိုက်သံသံသံ ထွက်လာ၏။

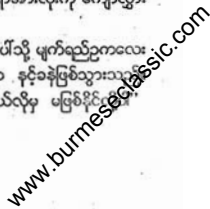
“အစ်ကို့လိုချင်တာ ပြေးပြီလို့ပဲ သဘောထားပါ။ ပြေးတော့တတ်လမ်းလည်း ပြေးဆုံးပြီလို့ပဲ တစ်ပါးတည်းသဘောထားလိုက်ပါ အစ်ကို”

ခင်ပွဲ့ မြေလှမ်းတွေ ပြန်စေသည်။ နဝဒေးက ခင်ပွဲ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြန်၏။ မချင်ပေချေဖြင့်..

“ခင်ပွဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တွေဝေနေတာလဲ။ လောကမှာ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ပစ္စည်း မရှိဘူး။ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရင် အရာအားလုံးကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်တယ်”

ခင်ပွဲ့ ခေါင်းယမ်းသည်။ ခင်ပွဲ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥကလေး ဖြစ်ကျလာသည်ကို နဝဒေးတွေ့ရပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို

“အစ်ကို့ လက်လျှော့လိုက်ပါ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်”

“ဘာကြောင့် လက်ရလျှော့ရမှာလဲ။ ဘာကြောင့် မြစ်နိင်းမှာလဲ”

“အဖြေကို အစ်ကိုသိပ်သိချင်လား”

“ဟုတ်တယ်..”

ခင်ပွဲက အမြေတစ်ခုနီးကိုပြောကာ နဝဇေးဆွဲထားသောသက်ကို ရုန်းလျက် နေပူထဲသို့ ခြေးထွက်သွားသည်။ အံ့ဩခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်းတို့ဖြင့် ကြောက်သေသောသွားကာ နဝဇေး ဇနီးမှာပင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မလှသပဟက်ချင်ကုန်ခဲ့ရမိ။ ရင်ထဲမှာမူ ဧဝ၊ ကြမ်းသည် အစာစားပုံစွာ ဧဂ္ဂသမီးတိုက်ခတ်လျှောက်ရှိလေသည်။

ခင်ပွဲပြောသွားသောစကားက နဝဇေးနားထဲမှာ ဖိုတင်ပျက်လျက်..

“ခင်ပွဲက စုန်းမလေးမြစ်နေလို့ပါ အစ်ကို.. ။ စုန်းမလေး မြစ်နေလို့ပါ..”

မိမိမြစ်သူ့အိမ်ခန်းစခန်းပြင်ခံပျက်မှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖြူရွှေရွှေဆင်း၊ အိမ်ခြံမြင့်မဟုတ်ဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာသော စကားများကို ထပ်၍ပြောသည်။

“သား.. အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေတာလား”

ခင်ပွဲနှင့် နဝဇေး စကားပြောနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်

တွေ့သွားခဲ့ပုံပေါ်သည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်က နဝဇေးမိခင်ကို ပြန်၍ ပြောလိုက်ပုံရသည်။ မိခင်အိမ်ခန်းစခန်းပြင် ပျက်မှာပျက်နေသည်မှာ နဝဇေးဘဝတွင် တစ်ခါမျှ သည်သို့မပြင်ခဲ့ဖူးဟု ဆိုရလောက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေ”

နဝဇေးက ခင်တို့တို့ပြောသည်။ မိခင်က ယုံပုံပမာ။

“အမေ့ကို မသိမိပါနဲ့ သားရယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။

သား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီလား။ ဒုက္ခပါပဲ”

ဇေးရင်းကပင် အမြေကိုမစောင့်ဘဲ ပျက်ရည်များက ကျလာ

တော့၏။

“အဖေ ဘာလို့ဆိုတာလဲ။ ဒါ.. ငိုရောမဟုတ်တာ”

“အဖလေး သားရယ်.. ။ ဒီကလေးမလေးကိုမှ သွားပြီးကြိုက်ရသတဲ့လား။ အဖေက ဂုဏ်ကြောင့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့်၊ ပညာကြောင့် ခွဲခြားတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သား ဘယ်သူ့ကိုချစ်ချစ် ဘယ်ကိုယုံယူ သဘောတူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့..”

“ကျွန်တော် ခင်ပွဲကို လက်ထပ်ချင်တယ် အဖေ”

“ဘုရား.. ဘုရား.. သားဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ခင်ပွဲကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ အဖေမေးသလို သူ့နဲ့ကျွန်တော် ချစ်သူဖြစ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်။ သူ့နဲ့ ဘဝတစ်ခု တူတောင်ချင်တယ်”

“သား.. မင်း အသိဉာဏ်တွေ မရှိတော့ဘူးလားကွယ်။ အဲဒီကလေးမလေးရဲ့ အဖေက စုန်းမကြီးတဲ့၊ ကောင်မလေးကလည်း စုန်းမလေးတဲ့”

“အဲဒါ သူများတွေက ပြောတာပါ အဖေ။ ကျွန်တော်ပယ်ပယ်ဘူး။ ခင်ပွဲဟာ နှလုံးသားလှတယ်။ နှလုံးသားမလှသူသာ အဖေ့အဖေ။ ဒါကြောင့် ခင်ပွဲကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ပါရစေ”

www.burmeseclassic.com

“သား.. သားရယ်.. အပေ..”

မိခင်ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်သည် မချီတင်ကဲဖြင့် စကားပြောရန် အားယူစဉ်မှာပင် ရင်ထဲ၌ အပြင်းအထန်ခံစားလိုက်ရသည့်နှယ် ရင်ကို ဖိကာ ဖျော့ခွေသွားခဲ့၏။ နဝဒေး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး မိခင်ကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“အပေ.. အပေ.. အပေ..”

၂၂၂

“ကံကောင်းလို့ သားရယ်.. ။ မင်းအမေက နုလုံးသိပ်ကောင်း လှတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြောင့် ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်သွားလဲ.. သိ လာ။ အသက်ပါမသွားတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ဖခင်ဦးကောင်းမြတ်က ဆူပူခြင်းမဟုတ်သော ကျိုးကြောင်းရှင်း ပြုမှုဖြင့် နဝဒေးကို ပြောသည်။

ထိုနေ့က မိခင်သတိလစ်သွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ရသည်။ ဆရာဝန် ကြီးတွေ အသည်းအသန် ဂရုတစိုက် ကုသလိုက်ရသည်။ မိခင် သတိပြန်လည်လာ၍ တော်ပေသေးသည်။ မဟုတ်လျှင် နဝဒေးသည် မိခင်ကိုသတ်သူ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

နဝဒေး စိတ်မကောင်းပါ။

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ချစ်ခဲ့၊ အလိုလိုက်ခဲ့၊ လိုလေသေး မရှိ ပြုမူထောင်ပေးခဲ့သော မိခင်၏ပေတ္တာကို နားလည်သူပီမီ မိခင်ကို

သနားလှသည်။ မိမိအတွက် မိခင် ထိခိုက်ခံစားချပြီး ဒါကလည်း မိမိအတွက် ပုပန်စိုးနောင်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အတ္တကြောင့် မဟုတ်။

တစ်ဖက်က ကျပြန်တော့လည်း မိမိအသက်မက ချစ်မိသူ။

“သား.. မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေပြီလား”

မိခင်လိုပင် ဖခင်ကလည်း မေးပြန်လေပြီ။

“ချစ်သူမဖြစ်သေးပါဘူး.. ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်နေ မိတာတော့ အမှန်ပဲ အဖေ။ သူ့ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်တယ်”

နဝဒေးက မိခင်ကို ဖြေခဲ့သလို ဖခင်ကို အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဦးကောင်းမြတ်က သက်ပြင်းချသည်။

“အဖေကတော့ အယုံအကြည်၊ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့သူ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေက အစွဲအလမ်းကြီးတယ်။ စိတ်အားငယ်တယ်။ ပြီးတော့ နုလုံးမကောင်းတာလည်း သားအသိပဲ။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအမေကို ငဲ့ညှာပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ္စုတ်ထိုးမလုပ်ပါနဲ့လို့ အဖေ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါပဲကွယ်”

၂၂၂

မိခင်ဖြစ်သူ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာသည်။ ပီခင်ဖြစ်သူက ကျန်းမာရေးကို နဝဒေးကရုစိုက်ရ၏။ ခင်ပွဲ့အကြောင်း စကားပြောရုံ။ ခင်ပွဲ့တို့ရှိရာဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ရ။

၉၂ ဝ သီဟနိပါတ်စာ

နဝဒေဝေလောသဗြဏိ ခင်ပွဲက တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် တစ်လခန့်သွား
ခဲ့ပြီဟု ထင်ကောင်းထင်ပေးမည်။ သို့မဟုတ် သတ္တိရှိပါသည်ဟု ပြောခဲ့
သော နဝဒေဝ၏ယောက်ျား ခုတ်ရည်ပင် သတ္တိတွေကြောင့်သွားပြီဟု
ပြောပြပြီးနေလေမသား မသိ။

ခင်ပွဲ၏စကားအရ ခင်ပွဲ၏နည်းလမ်းကို နဝဒေဝနားလည်ပါ
သည်။

ခင်ပွဲရင်မှာလည်း နဝဒေဝကို သံယောဇဉ်မကင်းမီ
သို့သော် ခင်ပွဲက နှလုံးသာအလိုရှိ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့်သူမဟုတ်။
ဦးနှောက်အလိုရှိသော ဆုံးဖြတ်မည့်သူဟု နဝဒေဝထင်သည်။

နဝဒေဝ၊ နားမလည်နိုင်သည်ကတော့ ခင်ပွဲနောက်ဆုံးဖြောင့်သွား
ခဲ့သော ကောင်းဖြစ်၏။

နဝဒေဝ၏ မြေလှမ်းတွေကိုပဲ တစ်နှစ်လုံးခန့်လောက်...။
သို့မဟုတ် အမှန်ပင်လား...။
နဝဒေဝ၊ ဝေခွဲမရ။

“ခင်ပွဲက စုန်းပလေးဖြစ်နေလို့ပါ အစ်ကို့...။ ခင်ပွဲက စုန်းပ
လေးဖြစ်နေလို့ပါ”

နဝဒေဝ၏ကို စီးနှင့်ပြန်ကံသည်လို့ပါပဲ။
‘ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြားများပါလိမ့် ခင်ပွဲရယ်’

၉၂၂

အပိုင်း(၃)

ရာ ဝန်းပလေးမှာလည်း အသံဦးနုပီပီ

“ခင်ပုံ..”

ပန်းကလေးတွေကို ဖန်းထဲမှာ နေရာအထားအသိုလှအောင် ဖြင်ပေးနေစဉ် ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ခင်ပုံလျှင်ရှားသွားသည်။ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားသည်က ရင်ခြစ်၏။ ငြိမ်နေသောရင်သည် တစ်ဖက်တစ်ချင်း လှိုင်းထန်သွား၏။ ဒုတိယလှုပ်ရှားသည်က ခန္ဓာကိုယ်ခြစ်၏။ အလုပ်လုပ်နေသောလက်တွေ ရုတ်ချည်းတစ်ရပ်သွားကာ ဖန်များထံ အာရုံစိုက်နေသော မျက်လုံးများက ဆတ်ခဲနဲပင် အသံလာရာသို့ ဟောကြည့်မိသွား၏။

မိမိပျော်လင့်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော အသံရှင်..။

သူ.. သို့မဟုတ်.. အစ်ကို.. သို့မဟုတ်.. နဝဒေး..။

နဝဒေးက အပြုံးစွမ်းပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် ခင်ပုံကို ကြည့်နေ၏။ နဝဒေးမျက်လုံးကလေးများ ခိုဝေဝေ၊ ဦးစီးပျဖြူခြစ်နေသည်ဟု ခင်ပုံထင်သည်။

“အစ်ကို..”

“ခင်ပုံ.. ချေးရောင်းကောင်းရဲ့လား”

နဝဒေး၏ ဦးစွာသော နှုတ်ဆက်စကား..။

နဝဒေး၊ ခင်ပုံကို ချစ်စကားပြောခဲ့ပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ခင်ပုံကို ချစ်စကားပြောသည့်နေ့က ခင်ပုံ ရင်တွေတုန်ရ ခုန်ရသည်မှာ ဘဝတွင် ဦးဆုံးဖြစ်၏။ ငါ့အဖေကလေးတွေ လွန်လွှား ခုန်ကြုံ ကျေနပ်ခဲ့ရကြောင်း ခင်ပုံဝန်ခံလို၏။

နဝဒေးကို တောင်တွေ့ပြီးသည့်နေ့ လဲကျသောအတွင်းအိုအား အေဆန်းဆိုသည့်နေ့ကပင် ခင်ပုံ နဝဒေးကို ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။ အချစ်ကို သည်လို သေသေချာချာ၊ မိမိပြင်ပြင် မသိနားမလည်ခဲ့ဖူးသော ခင်ပုံ သည် နဝဒေးကိုဖြင့်ပြီး အပည့်ပမတ်ပြတတ်သော ဝေဒနာချိုချိုကလေး များကို နှလုံးသည်းပွတ်တွင် မွေးဖွားပိုက်ထွေးမိခဲ့သည်။ ယင်းကို အချစ်ဟူ၍ နေ့စဉ်တွင် ခင်ပုံဘာသာ အပည့်တပ်ပေးမိခဲ့၏။

ကျောင်းတွင် နဝဒေးကို ပြန်ဆုံရသောအခါ ခင်ပုံပို၍ပျော်ခဲ့ရ သည်။ အခြားသူများလို မဟုတ်ဘဲ ခင်ပုံအပေါ်တွင် ရိုးရှင်းသန့်စင်သော ခင်မင်မှုဖြင့် ငရုတ်ခိုက်ဆက်ဆံခဲ့သော နဝဒေးကို ပိုမိုလေးစား ခင်တွယ် ခဲ့ရပြန်သည်။

အမှန်ကန်ဆုံး ခြောင်ချက်ပေးရမည်ဆိုလျှင် နဝဒေးကို ခင်ပုံ တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့မိပါပြီ။

သို့သော် ခင်ပုံနှင့် နဝဒေးတို့၏ဘဝကား ကွာခြားလွန်းလှပါ၏။

နဝဒေး၏အပင်မှာ ဖိုက်ဖျိုးထူးထူးကြီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ငွေကြေး ဥစ္စာလည်း အတန်အသင့်ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရသည်။ ခင်ပုံမှာက အပေ တစ်ခု သမီးတစ်ခု..။ အမေက ရုပ်ပျက်ဆင်းနွမ်း ခုကွဝေဒနာသည်။ ပန်းနှင့် ရာသီပေါ်ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကလေးများ ဖိုက်ဖျိုးရင်း ဘဝရန် ကန်နေရသူများ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပစ်ပယ်ထားခံရသည် မှီလမ်းကူး

နဝဒေးနှင့် ခင်ပွဲ အဘယ်မှာ နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

မည်သို့ဆိုစေ အချစ်သည် ရူးသွပ်မှုတစ်ခုဖြစ်၏။ ဖြစ်သင့်တာကို မတွေ့။ ဖြစ်ချင်တာကို တွေးမိခဲ့၏။ နဝဒေး၏အချစ်ကို မပုံခဲ့ရဲ မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။

နဝဒေးကလည်း ခင်ပွဲကို သံယောဇဉ်ဋ္ဌယ်ရာက ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်မှု ကြီးထွားလာပုံရသည်။ တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက် မြန်အလာတွင် ခင်ပွဲကိုချစ်ကြောင်း ရင်ခွင့်ပုံရလေသည်။

“ကိုယ် ခင်ပွဲကို ချစ်တယ်”.. တဲ့။

“ခင်ပွဲအချစ်ကို လိုချင်တယ်”.. တဲ့။

“ခင်ပွဲကို လက်ထပ်မယ်”.. တဲ့။

ယုံပါသည်..။ ခင်ပွဲ ယုံပါသည်။ တည်ကြည်သော နဝဒေး၏ ကောင်းကို ခင်ပွဲ အကြွင်းမရှိ ယုံပါသည်။ ယုံ၍ ပျော်လည်း ပျော်မိပါသည်။ ‘ခင်ပွဲကလည်း အစ်ကို့ကိုချစ်နေမိတာပါ’ ဟု တစ်ခါတည်းပင် မရှက်မကြောက်ဝန်ခံပြီး အဖြေပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာကျတော့ ခင်ပွဲ သတ္တိတွေနည်းသွားသည်။ သူကလည်း ချစ်နေရပြီး ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေသည်ဟု တိတိပပ ခံစားချက်တွေ မလှယ်ရတော့မည်အချိန်မှာပင် အချစ်ဆိုသောအရာက အဓိပ္ပာယ်လုံးဝပြောင်းသွားခဲ့၏။ ရူးသွပ်ခဲ့သော အချစ်သွေးများက ဦးနှောက်အသိတရားအောက်တွင် သွေးကြောင့်သွားခဲ့၏။

‘သူ့ကိုချစ်လျှင် သူ့ကို ဒုက္ခမရောက်စေသင့်ဘူး’ ဟူသော အတွေးက ရုတ်တရက် ကြီးမိုးပင်းမှုသွားသည်။ ချစ်သည်နေရာမှာပင် မှတ်တန့်သင့်ပြီး ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်တော့။ တိုးလျှင် မီးကိုတိုးသော ပိုးမလဲများလို သေပွဲဝင်ရမည့် ငဏ်ကံသားများ ဖြစ်ပေတော့မည်။

‘သူ့ကို တကယ်ချစ်ပါသလား။ ချစ်လျှင် ဝေးဝေးနေလိုက်ပါ’

ဟု ခင်ပွဲကိုယ်ခင်ပွဲ သတိပေးတားမြစ်မိခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွဲ နဝဒေးကို ငြင်းမိခဲ့ပါချေသည်။

“ခင်ပွဲကို ခွင့်လွှတ်ပါ..”

“ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးပြီလို့ တစ်ပါးတည်း သဘောထားလိုက်ပါ..”

“ခင်ပွဲက စုန်းမလေးဖြစ်နေလို့ပါ အစ်ကို့..”

သည်လိုပင် ခင်ပွဲအပြတ်ဖြတ်ခဲ့ပါ၏။

ခက်သည်က နုလုံးသား..။ သူ့တံပု ခင်ပွဲပြေးထွက်ခဲ့သော်လည်း ခင်ပွဲနုလုံးသားက ဦးနှောက်ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေပြန်ချေပြီ။ သူ့ကို တွေ့ချင်နေသည်။ ဖြင်ချင်နေသည်။ စကားပြောချင်နေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးမဟု ပြောခဲ့သော်ငြား မိမိနုလုံးသားက အဆုံးမသတ်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့ပေ၏။

သည်အတွက်နှင့် ခင်ပွဲ တိတ်တခိုးပျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

အပေသည်ပင် ခင်ပွဲရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်မြင်ပုံရ၏။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

ဟု အမေပေးခဲ့သည်။

ခင်ပွဲ မည်သို့ဖြေရပါမည်နည်း။

မရှိပါဟုပြောလျှင်လည်း လိမ်ရာကုမည်။ ရှိပါသည်ဟု ပြောပြန်လျှင်လည်း မမှန်ကန်ရာ ကျမည်။

“သမီးကို အပေ တစ်ခုပဲပြောချင်ပါတယ်။ သမီးဘဝကို သမီးနားလည်ပါ။ စိတ်ကူးသိမ်မယဉ်ပါနဲ့ကွယ်”

အပေက ပျက်ရည်တစ်ခဲနှင့် ခင်ပွဲကိုဖက်၍ နှစ်သိပ်သတိပေးစကား ဆိုခဲ့သည်။ အပေပေတော့၊ အပေပေတ္တာ၊ အပေခဲအပြော်အပြေကို ခင်ပွဲသဘောပေါက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့နှင့်ပေတွေအောင် ခင်ပွဲကြီးစားပြန်ပါ၏။

၉၈ ○ သီဟထိပ်တင်ဆာ

ဓမ္မရောင်ပြီး ပြန်လျှင် သူနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ရမည့်အခါမှ မပြန်ဘဲ အခြားသောလမ်းမှ ခင်ပွဲပြန်ခဲ့လည်ချည်း၊ နှလုံးသားကပ် မပျက်ပါ။ လူကတော့ ဝေရာက ငှားခဲ့ရပါသည်။

ယနေ့တော့မူ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ခင်ပွဲထဲသို့ ဝေရာက လာခဲ့ပါပြီ။ သူ့အသံကိုကြား သူ့ရုပ်ကိုမြင်ရတော့ ခင်ပွဲအသည်းတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ခြစ်ကုန်ပြန်ပါတော့သည်။

“ခင်ပွဲ ဓမ္မရောင်ကောင်းရဲ့လား” .. တဲ့။

သူက ကူဖြေရတာ မေ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့..”

ခင်ပွဲ အသံတွေတုန်နေသည်ကိုတော့ ထိန်းမရပါ။

သူက ခင်ပွဲ ဓမ္မရောင်ထိုင်ကာ ပန်းတွေကို ဓမ္မရောင်လိုလှုပ်ရင်း..

“ကိုယ် ခင်ပွဲကို လမ်းမှာသွားစေတင်တာ သုံးခါရှိပြီ။ မတွေ့ဘူး..။ ခင်ပွဲ ကိုယ်နဲ့တွေ့ရမည့်အခါ တခြားလမ်းက ပြန်တာလား”

မေးသည်..။ ဓမ္မရောင် မော့ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ကို

ရင်မဆိုင်ရဲ၍ ခင်ပွဲအကြည့်လွှဲရသည်။ မည်သို့အဖြေပေးရမည်နည်းမသိ၍ မဖြေဘဲနေလိုက်၏။ တရားသူကြီးဓမ္မရောင်က ရောက်နေသော တရားခံ ကဲ့သို့ ခင်ပွဲအနေရခက်နေသည်မှာ အမှန်။

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

သူ တိုးတိုးရွေးရွေးနား သူ့တကယ်ပဲနားလည်ပါစေဟုလည်း ခင်ပွဲဆုတောင်းပါသည်။

“ကိုယ် ခင်ပွဲကို တွေ့ပြီးတဲ့နေ့ နောက်ပိုင်းမှာ အမေနေ မကောင်းလို့ ကိုယ်လည်း အိမ်က ဘယ်မှထွက်ခံရဘဲ ရှိနေခဲ့သေးတယ်”

“အခုရော ကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ”

စကားစ ပြတ်သွားပြန်သည်။ သူက ပန်းများကိုရွေးကာ..

နိတ်ကျသစ်တော

“ကိုယ်ပန်းဝယ်ချင်တယ်။ ထောင့်ခါးရာဖိုးပေးပါ”

ဟု ဆိုသည်။

သူ့နောက်နေကာလားဟူ၍ ခင်ပွဲက မလှုပ်။

သူက တစ်ဖက်တစ်ဖက်တစ်ရွက်နှင့် ငါးရာသန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ကာ နန်းထဲသို့ထည့်သည်။

“ခင်ပွဲကို အားပေးချင်လို့ရယ်၊ ခင်ပွဲနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဘုရားမှာလှူချင်လို့ရယ် ကိုယ်ဝယ်တာပဲ။ ရောင်းပါ”

ရင်ထဲမှာ နီးနီးစစ်စစ်အနာများ လူးလွန်သွားပြန်ပါသည်။

မျက်ရည်ကလည်း ငိန်းမသားပီ အထိန်းအတွင်းမရှိ ဝဲကွာလာပြန်သည်။

စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ပန်းကိုသာ ထုပ်ပိုးကာ သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။

သူက ပန်းစည်းတိုယူရင်း..

“ကိုယ် တက္ကသိုလ်ကို မနက်ဖြန်မနက် ပြန်ရတော့မယ်။

ကျောင်းတွေခွင့်တော့မယ်။ ကိုယ် ခင်ပွဲကို သတိရနေမှာပါ။ ခင်ပွဲကို ပြတ်ဆက်ချင်လို့ ကိုယ်လာတာပါ”

ဟု မြှောက်သည်။

“ညော်..”

“ကိုယ်သွားမယ်နော်။ ကိုယ်ပြောခဲ့သလို ခင်ပွဲသတ္တိပေးထားပါနော်”

သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကျောပြင်ကို လိုက်၍ငေးကြည့်ဖူးမိသော်လည်း မျက်ရည်များကြောင့် အမြင်က စိုးတဝါးသာပါ။ ဝဲသွားသဖြင့် ပို၍ခါးသွား၏။ ခင်ပွဲတို့အချစ်ကလည်း ဝိုးတဝါးပါပဲဟု ခင်ပွဲ ဝမ်းပန်းတနည်းတွေ့မိလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သမီး ဒီနေ့ ဈေးသွားတာ စောလှချင်လား”

အမေက ဘုရားဆွမ်းတော်ချက်နေရင်းက လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကို အမေ...။ ဈေးသွားရင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

ကိုလည်း ကားဂိတ်မှာ သွားပြီးနှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ”

ပန်းဖန်းကိုရွက်ရင်း အမေ့ကိုပြန်ဖြေကာ အိမ်မှ ခင်ပွဲ ခပ်

ဒုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ပွဲ သည်အချိန် ဈေးထွက်လေ့မရှိ။ ယနေ့

တော့ မနက်စောစောထွက်တတ်သည့်ကားကို အမိသွားချင်သည်မို့ မိမိယ

ကောင်းစွာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

နှင်းပန်းပုန်ကြားမှာ ခင်ပွဲခြေလှမ်းတွေ သွက်လွန်းလှပါ၏။

ကားဂိတ်ကို အချိန်မီရောက်ချင်သည်။

သူ ကားနှင့်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ချင်သည်။

ဆန္ဒက သည်ပျံပါပဲ။ သူ့ကိုတွေ့၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောရုံ

ခင်ပွဲစိတ်မကူးပါ။ တွေ့လည်း မတွေ့ရဲပါ။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်

သက်သက်မျှသာဖြစ်၏။ ရှုသည်ဟုဆိုသော် ရှိင်ပါလိမ့်မည်။

ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ မိုးမလင်းသေး။

ထွက်မည့် ခွေဝါဖူးပုန်လုံကားက အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ခရီးသည်

အချို့ ကားပေါ်ရောက်နေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကားပေါ်သို့ လှမ်း

ကြည့်သော်လည်း သူ့ကိုမတွေ့။ သူမရောက်သေး၍ပဲလား။ သည်မနက်

သူမသွားဖြစ်၍လား။

ကားဂိတ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ကင်းတံကလေးမှာ ပန်းဖန်းကို

ချပြီး ခင်ပွဲ ယောင်ပေးပရပ်ကာ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ခရီးသည်

များကို ဝေးကြည့်ရင်း သူ့ကိုရှာနေမိ၏။

အချိန်အနည်းငယ် လွန်သွားသည်။ သူ့ကို မတွေ့ရသေး။

ကားထွက်ချိန် နီးလာသည်။ ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်က ပိုများလာသည်။

ခင်ပွဲ ပင့်သက်ချလိုက်၏။

ဈေးကိုလည်း အချိန်မီသွားရဦးမည်။ အလင်းက ပွင့်လာပြီ။

အမှောင်က ပါးလျားပျော့တော့သွားပြီ။

‘သူမလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့’ ဟူသော အတွေးနှင့် မိမိ

ဘာသာ ‘အတော်ရူးတာပဲ’ ဟူ၍ ခင်ပွဲ ရှက်တွေး တွေးမိ၏။ ပန်းဖန်းကို

ရွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် မြင်ကွင်းထဲသို့ ကားဂိတ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသော အုပ်စုတစ်စု ဝင်လာသည်။

လူကြီးနှစ်ဦး၊ မိန်းမကြီးနှစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး၊ မိန်းမငယ်

တစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။

လူငယ်မှာ ခင်ပွဲတွေ့ချင်နေသော နဝဒေးဖြစ်လျက် မိန်းမငယ်

မှာ မြသီတာပင်ဖြစ်လေသည်။ လူကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးများမှာ နဝဒေး၏

မိတ်ဖျားနှင့် မြသီတာ၏မိဘများ ဖြစ်ကြဟန်ရှိ၏။ လူကြီးများ၏ အနေ

အထားမှာ ရင်းနှီးခင်ပင်ဟန်၊ ကျွမ်းဝင်ဟန် ရှိကြပြီး ရယ်မောရွှင်ပျ

ကကားကောင်းလျက် ရှိကြ၏။ နဝဒေးနှင့် မြသီတာကတော့ အိတ်ဖျား

ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။

နဝဒေးနှင့် မြသီတာတို့ ကားပေါ်သို့တက်နေစဉ် ခင်ပွဲရင်၌

ဝဒနာများ အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲလာ၏။ မြသီတာက နဝဒေး

ကို အရယ်အပြုံးတွေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံနေသောကြောင့်လား။ လူကြီး

များ ရင်းနှီးမှုကြောင့် နဝဒေးနှင့် မြသီတာတို့ ဆက်နွယ်မှုတိုးသွားမည့်

အနေအထားကြောင့်လား။ နဝဒေးနှင့် မြသီတာ ကားတစ်စီးတည်း

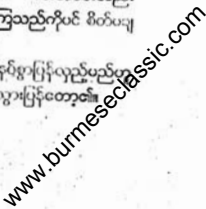
ဝတူသွားကာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုဝဲည်း တက်နေကြသည်ကိုပင် စိတ်မပျ

သာကြောင့်လား...။ ဘာရယ်တော့ မသိကွဲ့။

မှလက အဝေးကကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကျေနပ်စွာပြန်လှည့်မည်ဟု

သာ စိတ်ကူးသည် ရုတ်ချည်းပင် ပြောင်းလဲသွားပြန်တော့၏။

ခင်ပွဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ချင်လှသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပန်းဆန်းကို ကောက်၍ရွက်ကာ ကားနားဆီသို့
ခပ်သွက်သွက်လှေ့ကုသွားလို့ကိမိတော့၏။

“ပန်းတွေ့ရမယ်.. ပန်းတွေ့ရမယ်..။ နံ့ပယ်တွေ့ရမယ်..။
ရွှေတွေ့ရမယ်..။ ငါ့အိမ်တွေ့ရမယ်..။”

ခပ်ပွဲအသံ လင်းစပြုနေသော နံ့နက်စင်းမှာ သွင်ပွဲသွားသည်။
ကားပေါ်သို့ ခြေတစ်လှမ်းတစ်နေ့သော နဝဒေးက ခပ်ပွဲအသံ
ကို ကြားသွားဟန်တူ၏။ သူ့ခေါင်းက ခပ်ပွဲနီရာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လာ
ကာ မျက်လုံးများက ခပ်ပွဲကိုတွေ့မြင်သွား ဖြစ်သွား၏။ နဝဒေး၏
အပြုအမူကြောင့် နဝဒေး၏အနာဂတ်မှ ကားပေါ်တက်မည့် ဗြဟ္မိတာသည်
လည်း ခပ်ပွဲ၏ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

အကြည့်များ အမှိုက်အထဲနီထုံသွားသည်။

“ကားပေါ်တက်ကြပါခင်ဗျာ..။ ကားထွက်ပါတော့မယ်”
ကားပေါ်တက်ရာ၏အသံက ရွတ်တရုတ် ဖောက်ထွက်လာ၏။

“သား.. ကားထွက်တော့မယ်။ ထက်တော့လေ”

“ဟုတ်တယ် နဝဒေးဇဲ့။ ထက်.. တက်..”

နဝဒေး၏ ဦခင်အသံ။

ဗြဟ္မိတာ၏ အသံကလည်း ဆက်တိုက်ပေါ်လာ၏။

နဝဒေး ကားပေါ်ထက်လိုက်ပြီ။ နဝဒေး၏အနာဂတ်မှ ဗြဟ္မိတာ

ခပ်ပွဲက ကာနီရာသို့ ကပ်သွားကာ “ပန်းတွေ့ရမယ်..”

ဟု အော်ဆဲ..။

ဗြဟ္မိတာပေါက်ထိုင်ခုံရဟန်းရှိသော နဝဒေးကို ခပ်ပွဲလှမ်းမြင်ရုံ
ကားအောက်မှနေ၍ ဗြဟ္မိတာပေါက်ရှိ နဝဒေးကို သူ့ဦးဘုန်းက မှာသ
ရှိသည်များ မှာနေသည်။ နဝဒေးမျက်လုံးများက ခပ်ပွဲထံ ရောက်လာ
ကာရုဏာမျက်လုံးများ..။

နဝဒေးဘေးကထိုင်ခုံမှ ဗြဟ္မိတာက နဝဒေးကိုကော်၍ ဗြဟ္မိ

ပေါက်သို့ ခေါင်းဖြူကာ သူ့ပေါ်ဦးဘုန်းကို တစ်စုံတစ်ခုပြောနေသဖြင့်
နဝဒေးနှင့် ခပ်ပွဲ မမြင်ရတော့။

ထိုအချိန်မှာ ကားက ထွက်သည်။

ဗြဟ္မိတာက သူ့ဦးဘုန်းကို လက်ပြုရင်း ခပ်ပွဲကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ နဝဒေးကလည်း ဗြဟ္မိတာဘေးမှ ခပ်ပွဲကို လှမ်းကြည့်
ကာ လက်ပြုတတ်ပြန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ခပ်ပွဲက လက်ကို ဝှေ့ပမ်း
ပြုလိုက်သည်။

ကားက ကားလမ်းကြီးပေါ် ချိုးကျွတ်သွား၏။

နဝဒေးကား ဗြဟ္မိတာပါ ခပ်ပွဲ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပေပြီ။

ကားကြီးက နဝဒေးကို ခပ်ပွဲနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့ပြီ။

သို့ပေမည် ခပ်ပွဲကို နဝဒေးနှင့်ဝေးရာမှာ ချန်ထားခဲ့ပြီ။

ခါသည်ပင် ဘဝတစ်ခုလုံး၏ နိမိတ်ပေပဲလား..။

က။ ကောင်းကင်ပြုံးခြင်း၊ သမုဒ္ဒရာစုရခန်းခြင်း

ဈေးကပြန်လာပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်ချိန်တွင် အိမ်ကလေး တိတ်ဆိတ်မြောက်ကပ်လှန်းနေသည်ဟု ခင်ပွဲထင်လိုက်၏။ အမေ၏ အပိုင်အယောင်ကို မမြင်ရ။ အမေ၏ အသံကို မကြားရ။ အမေဘယ်သွားနေပါသနည်း။ အိမ်ပျား ပျော်နေလေသလား..။

ခင်ပွဲ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။
“အမေ.. အမေ..”

အမေ၏ထူးသံ ဖြန့်ပေးထား
မီးဖိုချောင်ထဲထိ ဆက်ပြီး ခင်ပွဲထင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာဇရာ၊ မီးဖိုထဲမှာပါ အပေ မရှိ။
ခန်းနှင့် ဈေးမှဝယ်လာသော ဒီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများကို ချကာ ခင်ပွဲ အိမ်လေးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။
အမေသည် အိမ်ထဲထဲလှေမရှိပါ။ လည်ရန်အကြောင်းမရှိသလို ရွာရှိအိမ်ပျားကလည်း အပေတို့ လိုလိုလားလားမရှိပါ။ အမေ ခြံနောက်ဘက် စိုက်ခင်းကလေးထဲတွင် ရှိနိုင်သည်ဟု ခင်ပွဲထင်သည်။

အိမ်ကလေး၏ ခြေရင်းမှတွေ့ကာ စိုက်ခင်းနှင့် ရေတွင်းကလေးရှိရာဘက်သို့ ခင်ပွဲတွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အပေကို လှမ်းမမြင်ရ။ စိုက်ခင်းကလေးထဲမှာ အပေ မရှိ။ အမေဘယ်သွားနေပါသနည်း။

ရေတွင်းနားကအပြတ်မှာတော့ လဲနေသောရေပုံးကို ခင်ပွဲတွေ့လိုက်ရ၏။ အပေရေခဲခဲခွဲခွဲသည်ဟု ခင်ပွဲခန့်မှန်းသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ရေပိုနေသောနေရာများကို တွေ့ရ၏။ ရေတွင်းဘောင်ပေါ် လက်ထောက်ကာ တန်းလန်းဖြစ်နေသော စက်သီးကြီးကို အမှတ်မထင် ခင်ပွဲလက်အလှမ်းတွင် မျက်လုံးက တွင်းထဲရောက်သွားသည်။

ရေတွင်းထဲမှာ..
“အမေ.. အမေ..”

ခင်ပွဲ မျှော်လုံးတွေပြောဝင်ကာ မြေကို တင်းပုတ်ကြီးနှင့်အကုန်ပုံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ လန့်၍ အသံကုန်အော်လိုက်မိသည်။ အပုန်းပင် ရေတွင်းထဲမှာ အပေသေဆုံးနေခဲ့ပြီ။

ရေတွင်းက တွင်းဟောင်းဖြစ်၏။ အထန်နက်၏။ ရေတွင်းနံရံအုတ်များက ကနိုးပျက်ကွာကျလျက်ရှိ၏။ အပေါ်က အုတ်ဘောင်မှာလည်း ထချီတစ်ထက်မှာ ကျိုးချက်နေသည်။ အပေသည် ရေပင်ရင်း အချိန်လွန်၍ ရေတွင်းထဲသို့ ပြတ်ကျခဲ့လေပြီထင်။

ဆောင်းအတန်း၊ ဓနုအကူး၊ ရေတွင်းရေနည်းချိန်မှာ အမေ၏ မိဖွားကိုယ်က ခေလံတစ်ဝက်ပြိုင်လျက် ရေပေါ်တစ်ဝက်ပေါ်နေလေသည်။

ရွာလူကြီးအဖို၏ အကူအညီဖြင့် အမေ့ကို ခေတ္တငြိမ်းထိမှ
ဆယ်ရသည်။ အမေ၏ အသက်ပျံ့ပွားကုန်သောကြောင့် ခင်ပွဲခင်ရမ်း
အမေ၏ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာအားခွဲကို တွေ့ရသဖြင့် အမေသည် ခေတ္တငြိမ်း
ထိမှ နှိုးနှိုးသားသားကျ၍ သေဆုံးခြင်း ဟုတ်ငါလေဟေ့ ခင်ပွဲထံသို့
ဝင်သည်။

ရွာလူကြီးများကို ပြောပြသောအခါ . .

“သမီး . . သံသယစိတ်တွေ မဖွေးငါနဲ့ကွယ်။ အသက်အရွယ်က
ရလာပြီဆိုတော့ ရေခဲရင်း မှာခွဲခွဲကိုင်ခွဲခြမ်းပြီး ခေတ္တငြိမ်းထိမှကျတာ
နော့ပါ။ ခေတ္တငြိမ်းဘောင်နဲ့ ဆောင့်ပိလို့ ခေါင်းကဒဏ်ရာတွေ ရတာ
နော့ပါ”

ဟု နှစ်သိမ့်ကြသည်။

ခင်ပွဲ စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်ရပါ၏။

အမေ၏ချာပနာမှ မစဉ်ကားဟု ဆိုရမည်ထက် လုံးဝခြောက်
တပ်လွန်းလှသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရွာလူကြီးအနည်းငယ်ပုလဲ၍ မည်သူ့
အမေ၏အသုဘကို လိုက်မပို့ကြ။ ခင်ပွဲ ရင်ထဲမှာ မကောင်း။

အမေကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြရမည်အစား ဝမ်း
ခြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြသူများကို တွေ့ရခြင်းအတွက် ခင်ပွဲပျံ့နှံ့စား
နား။

အမေ့စဉ်ကြော့ကား ကြီးမားလှပါသိ။

ရက်လည်ထွေးထွေးသောအခါတွင်လည်း ရွာလူကြီးသုံးလေး
ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူ့မှ မလာကြ။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကသာ
ခင်ပွဲကို တရားဟောရင်း စိတ်ကိုကုစားဖို့ထိ တရားပြသည်။

ဆရာတော်ဟု ဆိုရမည်လည်း သက်တော်ရေး၊ ငါတော်ပါ
ငယ်တော်မှလှသေးသည်။ မူလက ရွာဦးကျောင်းရှိ ဆရာတော်ကြီးမှာ
အိုမင်း၍ ပျံလွန်တော်မူသွားသည်မှာ မကြာလှသေး။

ယခုဆရာတော်မှာ တက္ကသိုလ်မှ သို့ရမည့်အထက် အရာရှိ
ပေါက်စတုရန်း သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်သော်
လည်း ပရိယတ္တိ၊ ပရိယတ္တိတွင် စိရိယုဂ္ဂဇာတ် ကျင့်ကြံကြီးကုတ်သူဟု
ရွာတွင် သတင်းပေးသည်။ ဥပဇာတ်မှာလည်း ကြည်ညိုဖွယ်ရာ။

ဆရာတော်က ဝိပဇ္ဇာပညာနည်းနည်းနှင့် ရိုးရှင်းစွာဟောပြ
သဖြင့် ခင်ပွဲနားလည်ကာ စိတ်ကို အတန်ပြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ထိုညမှာ ခင်ပွဲ အိပ်မက်မက်သည်။

အမေ့ကို မက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သမီး . . အမေ့ကို လက်မကိုင်ဖို့ ရှိစဉ် ခေတ္တငြိမ်းထိမှကျ
ခဲ့လို့ အမေထောင့်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြီးခဲ့တာ ပြီးပါပြီကွယ်။ အမေ့ရဲ့
အတိတ်ဝင်ကြားကို နောက်ဆုံးပေးဆင်လိုက်ခြင်းပဲလို့ သမီးက ငါ့
အမုန်းတွေ မွှားပါနဲ့။ သမီးရဲ့ဘဝကိုပဲ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါ”

အမေက ထိုသို့ပြောပြီး ဖောက်သွားသည်။

အိပ်ရာကနိုးတော့ ခင်ပွဲ ဒေါသများဖြင့် မြန်အိပ်မပျော်တော့။

ခင်ပွဲ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အမေသည် လက်မကိုင်လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်း အမှန်
ပဲလား။ သို့သော်လည်း ခင်ပွဲ၏အသံအသွယ်လား။ ခင်ပွဲ၏အသံအသွယ်
အထားမှာ အဘယ်ပါနည်း။ အိပ်မက်ကိုသက်သေထည့် မရနိုင်။ ပြီးတော့
အမေ့ဇာတ်ကွယ်က သင်္ကြန်ပြေးခဲ့ပြီ။

စိတ်ခွဲ၍ အမေ့ကိုမက်ခြင်းဖြစ်မှာပါဟုလည်း ခင်ပွဲတွေးရတော့၏။

သို့သော် စိတ်ထဲမှာမတင်မကျူးနှင့်ပို ရင်ဖွင့်စရာလည်း မရှိ
သဖြင့် ဆရာတော်ဦးစေရအား ခင်ပွဲသွား၍လျှောက်သည်။

“အဖွဲ့အလင်းမကြီးပါနဲ့ ဒကာမလေး။ ဒကာမကြီးက သူ့ခရီးမှာ

သူသွားပါပြီ။ တရားနဲ့သာ ခြေပါ”

ဆရာတော်က ဖိန့်၏။

“တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ ဖြေပေးမယ့် အပြေနိုင်လို့မိဘူး”
ခင်မုံက ဝံ့စားရသည့်များကို လေ့ကျက်၏။

“လက်ပွားတို့ သာကြောင်း ဒကာမကြီးကို သတ်ချင်ရမ္မာလဲ
ကွယ်။ အကြောင်းမဲ့ မကျူးလွန်တန်ရာမပါဘူး။”

“တပည့်တော်အထင်တော့ ကိုလက်ပွားရဲ့သားကလေး ဆိုးပေ
ကိုရွက် အခြေခံခဲ့တယ် ထင်မိတယ်ဘုရား”

ပြဿနာတစ်ခုရှိခဲ့သည်က ဤသို့ပင်။

တစ်နေ့တွင် လက်ပွား၏သား ဆိုးပေနှင့် ကလေးတစ်ယောက်
ခင်မုံတို့ကြိုထဲက မာလကာသီးတွေ ဝင်နိုးကြသည်။ မာလကာသီးတွေက
ခင်မုံတို့ ရေနိုင်နိုင်လောင်းပေးမကြောင့် နွေသီးပေးမယ့် ပွမှချီချီတွေ
ဖြစ်၏။ အပင်က အမှည်းပေးခြင်းသည်။

အမေက အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်သည်။

“ဟဲ့.. ခင်မုံ.. ဟိုမှာ ကလေးတွေ မာလကာသီးတက်ချေနေ
ကြတာပဲ။ မာလကာသီးရုံရင်း လိမ္မိုကျရင် ခြေကူးလက်ကူးဖြစ်တော့
မှာပဲ”

အမေက ခင်မုံကိုပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

“ဟဲ့.. ကလေးတွေ။ မာလကာပင်ပေါ်က ခြောက်ကျဦးမယ်။
ဆင်းစမ်း.. မင်းတို့ စားချင်ရင် အဘွားရူးအေးမယ်”

အမေ လှမ်းအော်သည်။

အမေအော်သံကြောင့် ကလေးတွေသန့်သွားပုံရသည်။

“ဟာ.. စုန်းမကြီးလာပြီပဟဲ့။ ပြေး.. ပြေး..”

တစ်ယောက်က အော်သည်။

အပင်ပေါ်က ကောက်တွေက ခုန်ချသည်။ ခုန်ချပြီး မြေးကြ
သည်။ အပင်ပေါ်မှ ခုန်ချသောအချိန်ကြောင့် ဆိုးပေပြေနှာသွားပုံရ၏။
ထောင့်နှင်းထောင့်နှင်းဖြင့် မြေးထွက်သွားသည်။

တတ်လမ်းက ဤသို့အမှန်ဖြစ်သော်လည်း မကြာမြင့်မီပင်
လက်ပွားတို့ထံမှ သတင်းတစ်ခု ထွက်လာ၏။ ဆိုးပေ မာလကာသီးရူးမိ
၍ စုန်းမကြီးက လုပ်လိုက်ရာ မြေကျိုးသွားသည်တဲ့။ ရွာထဲမှာ သတင်းပျံ
သွားတော့ အပေမိတ်မကောင်း။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ အမေ မကောင်းစိတ် မပေးပါဘူးကွယ်”
ဟု အမေက ဖျက်စည်တလည်လည်ဖြင့် ပြောခဲ့၏။

“အဲဒီလောက်ကိစ္စလေးနဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့အသက်ကို ရန်မရှာ
လောက်ပါဘူး ဒကာမလေးရယ်”

ဆရာတော်ကမူ နှစ်သိမ့်ပေးသည်။

ဆရာတော်ထံမှ တရားစကား နာကြားရ၍ အတန်ငယ်မိတ်
သက်သာရာရပြီး မြန်အလာတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်မုံကြိုရသည်က
လက်ပွားတို့ပင်ဖြစ်၏။

..ဆရာတော်၏ ရွာဦးကျောင်းမှ ရွာထိသို့ပြန်အလာ ထန်းတော
ကိုအဖြတ်တွင် ထန်းရည်ပိုင်းဖွဲ့နေသော လက်ပွားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦးတို့ တွေ့ရသဖြင့် ခင်မုံက ထန်းပင်နားမှာရပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်မိ၏။
သူတို့ကို အမေနှင့်ပတ်သက်၍ ခင်မုံ့သံသယရှိသောကြောင့် ချောင်း
နားတောင်ကြည့်မိခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

သူတို့ပြောနေသည်က အမှန်ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အမေ
အကြောင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်နဲ့လဲ.. ဝိုင်ထယ်မဟုတ်လား။ လက်ပွားတို့က မပိုင်
ရင် ခြင်တောင်မရှိဘူး”

“ချီးကူးပါတယ် ဆရာသမားရယ်။ ဆရာသမားစိစဉ်လိုက်တဲ့
အကွက်က အင်မတန်ကို ပီပီသသပင်ပါတယ်”

“လက်ပွားဆိုတာက မြေပွေးလေး။ လာပထီရင်တော့ မြေပွေး
ထိလာရင်တော့ ယင်တောင်မလွတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်..”

“ငါ့သားလေးကို ခြေကုန်းအောင်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ပြန်လုပ်တယ်။ ကဲ.. သူ့ပညာတွေ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“မုန်မိတယ် ဆရာသမားရယ်။ ဆရာသမားရဲ့ လုပ်ချက်က တစ်စွာလုံးကောင်းပုံအတွက်လည်း ပါမိတယ်။ ဒုတိယတိုင်းဆို စုန်းမကြီးရန်က အားလုံးလွတ်ကင်းသွားကြပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဆရာသမားလက်ချက်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ထုတ်ပြောကြတာ”

“ဟဲ.. ဟဲ.. စုန်းမတော့ ငါက သူ့ရဲကောင်းဖြစ်သွားပြီ”

“ဆရာသမား.. သူ့သမီးကိုလည်း သတိထားနဲ့အော်။ သူ့သမီးကလည်း ပညာတတ်ချင်တတ်မှာ။ သူ့အဖေလောက် မတတ်ရင် တောင်မှ အတော်အတန်တော့ တတ်မှာ သေချာတယ်”

ခင်မှို သည်းမခံနိုင်တော့သီး ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်အောင် တက်လာခဲ့သည်မို့ ပုန်းနေရာမှ ဘွားခနဲထွက်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ.. စုန်းမလေး”

လက်ပွားစေတည်ကျော် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက ခင်မှိုကို ဦးစွာဖြင့် သွားပြီး လန့်ဖျပ်သွားကြကာ နေရာမှထ၍ ခြေလေတော့သည်။ ကြောင်ဆမ်းဆမ်းနှင့် ကျန်ခဲ့သည်မှာ လက်ပွားသား။

“ဒီမှာ ကိုလက်ပွား..။ စုန်းမရည်မှ ကျွဲခိုးပေါ်သတဲ့။ ရှင်တို့ မူးစူးပြီး ပြောနေတာတွေအားလုံး ကျွဲခိုးကြားပြီးပြီ။ အပေ့ကို ရှင်တို့ သတ်တာပဲ။ ရှင်တို့ကို ခဲခန်းတိုင်မယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ရယ်ရတယ်ကွာ။ ငါတို့ကို တိုင်ရအောင် နှင့်မှာ ဘာသက်သေရှိလဲ။ နှင့်အဖေကလည်း မီးသဂြိုဟ်ပြီးပြီလေ။ ပြောပါဦး..”

လက်ပွားစေတည်ကျော် ယုတ္တိကျနေသည်မို့ ခင်မှိုတာပြန်ပြောရမည်မေး၊

“လက်ပွားကို ဒီလို မခလောက်လေးခလောက်စားနဲ့ လာမယ့်ဦးနဲ့။ လက်ပွားကို ယူင်ချင်ရင် ဆယ်နှစ်လောက်လေ့ကျင့်လိုက်ဦး”

သူက ဒီဒီလိုကားထဲက မင်းသားကြီးထံကောင်းများကို ငှားကာ ဟန်နှင့်ဖန်နှင့်ပြော၍ ရယ်နေတော့ ခင်မှိုနှိုနှိုအံ့ရက်သည်။ အသားတွေ အဆတ်ဆတ်ထုန်လာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့ကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူခံရအောင် ကျွန်ုပ်လုပ်မှာပဲ။ ကျွန်ုပ်အဖေ သေရသလို ရှင်လည်းပြန်ခံရဇေ့မယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. လုပ်ပါ.. လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ လက်ပွားက ကြောက်သွေးစားစက်မှပင်တော့။ သီလား ကောင်မလေး..”

ဒါကြားမှတားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ရင်ကော့ပြီး လက်ပွားက ပြောနေပြန်သဖြင့် ခင်မှို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာလွန်းစွာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲက ဒေါသပုန်တိုင်းကား ပြင်းထန်လွန်းစွာ..။

“အပေ့ကို သတ်တဲ့သူ အပေ့လိုပဲ သေပါစေတော်”
ဇွတ်မှလည်း နာနာကြည့်ကြည့် ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ လက်ပွားထံရယ်သံများ နောက်တွင် စေပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အပေ့ကို စုန်းမကြီးဟူ၍ ရပ်ရွာကပြောဆိုကြမှအပပေါ်တွင် ခင်မှိုလုံးစေမိရင်ပဲ။ အဖေသည် စုန်းမကြီးမဟုတ်ပါ။ စုန်းမပညာကလေးလုံးထမတတ်ပါ။ စုန်းမပညာသာမဟုတ်။ အခြားသော အောက်ကလေးပညာ

www.burmeseclassic.com

၁၁၂ ၀ သီတင်းသင်တော်

ရုပ်များကိုလည်း မတတ်သိ။

တစ်ခုပဲရှိသည်။

အမေ၏ပခပ်မှာ ပြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့၍
ပခပ်ထဲမှ ဆေးဆညာအမွေတွေရှိတော့ ရခဲ့သည်။ အမေကိုယ်တိုင်
ဆေးအချို့ကို ဖော်စင်တတ်၏။ အချို့သော ဆရာငါးငယ်လေးများကို
ဂါထာပန္နနိဂ္ဂတိ၍လည်း ကုသပေးတတ်၏။ သဘောမဆောကောင်းသူပီပီ
အကူအညီတောင်းလာလျှင် ကုသပေးလိုက်သည်။ ချည်းလည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်၊ ဆေးတရားက ဝေဒနာဖြစ်ရသည်။

အချို့က 'သူ့ဘာသာပြောပြီး သူ့ဘာသာ ပြန်ကုပေးလိုက်တာ
ပါကွာ' ဟု ပြောကြ၏။ ရင်ရွာထဲမှာ တစ်ခုတစ်ခုရပြန်ပြီဆိုလျှင် အမေ
ပြော၍ဟုသာ တစ်ထစ်ချ ခွဲချက်တင်တတ်ကြ၏။

အမေက ဖေခင်ကိုလည်း မတောက်တော့ခေါက်တွက်တတ်ပေရာ
ကွဲပျောက်၊ နားမပျောက်ကိစ္စများ လာပေးလျှင် တွက်ချက်ပေးတတ်၏။
အမေတွက်ပေးသလို သွားရှာလျှင် ပျောက်သောကွဲနားများ ပြန်ရတတ်
သည်။ ထိုအခါ ကျေးဇူးမတင်ဘဲ 'အလကားပါကွာ...။ သူ့ဘာသာ
ကွဲတွေ၊ နားတွေကို သူ့ညာခွဲ ဝှက်ထားပြီး မေခင်လိုလို သာလိုလိုခွဲ
ပေးလိုက်တာပဲ။ သူတွေ့ဆီက လတ်လတ်တတ်တတ်အောင် လုပ်တာကွ'
ဟု ပြောတတ်ပြန်သည်။

လူတွေ... လူတွေ...။ မည်မျှ ဟောဟကြီးကြပါသနည်း။ မည်မျှ
ကျေးဇူးမပြုပါသနည်း။

ဘုရားကို ပူဇော်သည့်အနေဖြင့် မီးပုံးများပြုလုပ်၍ လွှတ်တင်
သည်ကိုလည်း လျော်ညီရက်များတွင် တောင်ကင်ထက်၍ စုန်းတောက်
စားသည်ဟု ဆိုခြင်းခံရ၏။

အပြစ်က မည်သို့မျှမလွတ်။

ခက်သည်က ကံကြမ္မာ၏ နောက်နာသာမဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိတ်ကုသစ်အာဇာ

ယခင်က ခင်ပွဲတို့ သည်ရွာသို့ပြောင်းမလာမီ အင်ကုန်းရွာတွင် နေခဲ့
ကြ၏။ အဖေကွယ်လွန်ပြီး ခင်ပွဲတို့သားအမိနှစ်ဦးတည်း ကုန်ခဲ့စဉ်
ပြန်ခဲ့ရာလုံနိုက်၊ ခင်ပွဲတို့အိမ် ပီးလောင်းခံခဲ့ရသည်။ အမေက နေ
မကောင်းပြီး အိမ်ပျော်နေလျက်၊ ခင်ပွဲက ကျောင်းတက်နေသည်မို့
အမေမှာ မီးခွဲလောင်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ အသက်မသေသော်လည်း အမေမှ
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အင်ကုန်းပုရွာက အဖေ၏ဇာတိဖြစ်သော
သည်ရွာသို့ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေ၏မိဘများဘက်မှ ရခဲ့
သော အမွေကြီးကလေးတွင် တံအိမ်ကလေးထိုးကာ ခြံစိုက်စားခြင်းဖြင့်
ခင်ပွဲတို့ အသက်မွေးခဲ့ကြသည်။

မလှစုန်းမျိုးဟူသောစကားမှာ မှန်လေစွ။ ချစ်ဆင်းပျက်နေ
သော အမေမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စုန်းမကြီးဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

အီကလည်း ပြောရလျှင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုများကလည်း
ရှိနေခဲ့သောကြောင့် ဆိုသည်ကို ခင်ပွဲတို့ခံနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ အမေနှင့် ဟင်းရွက်အကြွေးဝယ်ရာမှ စကားများခဲ့သော
ဒေါ်ခင်မြင့် ခိုက်အောင်၍သေဆုံးရသည်ကစွ။ အမေနှင့် စကားများသည်။
အမေက စိတ်ဆိုးပြီး မတရားစားရင် အဆိပ်ဖြစ်မှာပဲဟု ပြောခဲ့သည်။
ထိုညမှာပင် ဒေါ်ခင်မြင့် ခိုက်အောင်သည်။ ထိုညမှာပင် ဒေါ်ခင်မြင့်
ဆုံးသည်။ သည်တော့ ရုပ်ရွာက အမေပြောစားသောကြောင့်ဟုပင် သတ်
ပတ်လိုက်တော့၏။

အမေက စုန်းမကြီးဟူ၍ အစွပ်စွဲခံရဖန်များလာသောအခါ
ခင်ပွဲသည်လည်း အဖော်အပေါင်းမဲ့ကာ စုန်းမလေးဖြစ်လာတော့၏။

စုန်းမလေးဟု အပြောခံရဖန်များလာ၍လား မသိ။ ခင်ပွဲကိုယ်
တိုင်ပင်လျှင် တစ်ခါတလေ မိမိသည် စုန်းမအတတ်များ အလိုလိုတတ်နေ
သည်လားဟူ၍ ကြံဖန်အတွေးဝင်မိတတ်ခဲ့၏။

မိတ်ကုသစ်အာဇာ

www.burmeseclassic.com

ခင်ပွဲနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရသောလူများတွင် တစ်ခုပဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်တတ်သောကြောင့်ပင်။ ကျောင်းတွင် မြန်မာ့နိုင်ငံစကားများပြီး မွန်မွန်၏ မျက်နှာတွင် အရေများပေါ်လာခြင်း။ ခင်ပွဲကိုရိုက်ခဲ့သော ဆရာမအေါ်ပိုဆိုး လက်ကိုက်ခြင်း။ ခင်ပွဲကျော့သောလက်အက်ကို ဓားမိ၍ မြဲမြဲ ဖိုက်အောင့် ကာ အလုံးပေါ်လာခြင်း.. ဆူညံများ..။

ဝမ်းတွင်ဆုန်းများ မိမိတတ်လေသလားဟူ၍ ခင်ပွဲ မိမိဘာသာ ဆန်းစစ်မိသေးသည်။

သည်ကိုတွေ့ကြောင့်ပင် နဝဒေးက ချစ်ခွင့်ပန်လာသောအခါ ခင်ပွဲငြင်းခုံမိခြင်းဖြစ်၏။ ခင်ပွဲပြောခဲ့မိသော စကားကိုထင် ကြည့်ပါ။

“ခင်ပွဲက စုန်းမလေးပါအစ်ကို.. စုန်းမလေးပါ”

အမေဟူသော အားကိုးမရှိရာ မြင်းပိုင်းတောင်ကြီး လဲပြီဆိုရ သည့်အတွက် တစ်ကောင်ကြောက်ဘဝဖြင့် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရတော့မည်။ ဘဝခရီးတွင် အမေသည် လက်ပွားတို့၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးရ မြင်းမြစ်သည်ဟူသော နာကြည်းဖွယ်ကိစ္စရပ်က အနိမ့်ပည်းခြားဖြစ်လာ ခဲ့၏။

သန်းတောတွင် လက်ပွားနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အရေးအတင်ဖြစ် စကားများခဲ့ကြရာ ခင်ပွဲ ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် ကျိန်ဆဲမိခဲ့၏။

“အမေ့ကိုသတ်တဲ့သူ အမေ့လိုပဲ သေပါစေတော်”

ခင်ပွဲ၏ အာစက်လျှာစက်ကား ကြောက်ရွယ်ကောင်းလေစွာ လက်ပွားကို ရဲစခန်းတိုင်ရန် ခင်ပွဲကြီးစားဆဲမှာပင် လက်ပွား ၏ လောကက ဒဏ်ခတ်ခဲ့လေပြီ။ လောကက အရေးယူ၊ အပြစ်ပေး လေပြီ။

ထန်းညှပ်ပွားဖြင့် အိမ်ပြန်လာသော လက်ပွားတစ်ယောက် ၎င်းတွင် ချော်လဲကာ သူ့ကိုင်လာသည့်တေးမြောင်ဖြင့် သူ့ဘာသာထိုးမိ ကာ သေဆုံးခဲ့လေပြီ။

ရွာထဲမှာ သတင်းတွေယုံ့သွား၏။

“ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ပဲကွ။ ဒီတေးမြောင် သူ့ကိုင်နေကျပဲဟာ။ ဝဲတွေ့ဖူးလှပြီ။ ဘာမှပမဖြစ်ဘူး။ ထန်းညှပ်ပွားတာလည်း တစ်သက်လုံး လာတဲ့အကောင်း။ အခုမှ ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ထူးထူးဆန်း နန်းပဲ။”

“သူက ခင်ပွဲကို သွားပြီးမိန်းခေါ်တာကွ။ ခင်ပွဲက သူ့အမေ့ကို လက်ပွားသတ်တာလို့ ထင်နေတာ။ အဲဒါကို သူက ခင်ပွဲကို မခံချင် အောင် သွားထပ်ပြောတာကိုး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်..။ ခင်ပွဲက ထန်းတောမှာ လက်ပွားကို ပျံ့ဆဲသွားတာတဲ့။ အမေ့ကိုသတ်တဲ့သူ အမေ့လိုပဲ သေပါစေ.. တဲ့။ .. ခင်ပွဲလက်ချက်ပဲ”

အသိပညာ၊ အတွေးအခေါ် နှိပ်ပါးလှသောသူတို့၏ အယုံ ကြည်၊ အခွဲအလင်းကြီးပူပါဟု ဆရာတော်က ဆုံးမဖြေရှင်းသော်ငြား များစုကာမှ ခင်ပွဲက စုန်းအတတ်ဖြင့်ပြုစားခြင်းကြောင့်ဟုသာ ပြော ကြရန်၏။

ခင်ပွဲ မည်သို့ဖြေရှင်းရပါ..။

အများ၏ထင်မှတ်မှုကို ခင်ပွဲမဖြေရှင်းနိုင်မှုက ခင်ပွဲကိုယ်ကို ခင်ပွဲ သံသယဝင်လာခဲ့သည်။

ခင်ပွဲက ဒေါသဖြင့် ကျိန်ဆဲမိခဲ့သည်။ လက်ပွား သေရသည်။ တကယ်ပဲ ခင်ပွဲမှာ စုန်းပညာတတ်နေလေသလား။ အမေကတော့ စုန်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာ၏။ အမေက ဘာပညာမှ မသင်ပေးခဲ့တာလည်း သေချာ၏။

သို့သော် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟုပင် ပြောရမလား မသိ။

ခင်ပွဲကို စိတ်ဒုက္ခပေးသူများ။ ခင်ပွဲကို ထိပါးစော်ကားသူများ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားတတ်သည်ချည်းဖြစ်၏။ အသေးအမွဲဟုဆိုနိုင်သော ဝိုက်ထွေး၊ ငြိမ်းအောင်တို့ ညည်းစားစကား ပြောသည့် ကိစ္စမျိုး၊ ဖွန်းဖွန်းတို့ ဖြဲဖြဲတို့ ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးတို့ ကိစ္စမျိုးမှ သည် ယခု လက်ပွားသေဆုံးရသည်အထိ...။

ဒါ.. အမှတ်မထင် တိုက်ဆိုင်မှု ဟုတ်ပါ၏လော။

တိုက်ဆိုင်မှုဆိုသည်မှာ တစ်ကြိမ်၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာဖြစ်လျက် ယခုပူ အကြိမ်များစွာ...။

ခင်ပွဲမှာများ စုန်းပညာ အလိုလိုတတ်နေလေသလား...။

ခင်ပွဲမှာများ ဝမ်းတွင်းစုန်း ပါလာလေသလား...။

ခင်ပွဲကများ သူတို့ကို မသိနားမလည်စွာ ထိခိုက်မိစေလေသလား...။

ခင်ပွဲ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ဝမ်းနည်းလည်း ဝမ်းနည်းသည်။ စိုးရိမ်လည်း စိုးရိမ်သည်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ခင်ပွဲကို စုန်းမလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ပြီ။

ခင်ပွဲမှာ အားကိုးစရာမရှိ။ နဝဒေးကို သတ်ရသည်။ နဝဒေးရှိလျှင် ခင်ပွဲကိုအားပေးမည် မူချ။ ယခုတော့ နဝဒေးကလည်း အဝေးမှာ။

ခင်ပွဲဘဝမှာ ကောင်းကင်ကြီးပြီကုန်၍ သမုဒ္ဒရာရေ ခန်းခြောက်သောကာလဟု ဆိုရတော့မည်။

ပြေအနိမ့်မှာ စိုက်သောလုံး၊ ကံအနိမ့်မှာ မိသောကြမ္မာ

ပြေအနိမ့်မှာ လုံက စိုက်ပြန်ပါလေ၏။ ကံအနိမ့်မှာ ကြမ္မာက ပြန်ပါလေ၏။ လောကံတရားက ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

အမေဆုံးပါးခဲ့ပြီးနောက် ဘဝခရီးကြမ်းကို ခင်ပွဲတစ်ကိုယ်တော် တက်ခဲ့ရသည်။ သည်ရွာ၊ သည်ပြေမှ ထွက်ပြေးစရာလည်း ခင်ပွဲမှာ ဖြစ်မှီ။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေကြေးက မပြည့်စုံ။

ယခင်က လုပ်ပြုဖြစ်သော ရာသီပေါ် ပန်းနှင့် ဟင်းရွက်စိုက် နီးကိုပင် ခင်ပွဲဆက်၍လုပ်ရင်း ဘဝပြဿနာကို ဖြေရှင်းခဲ့ရ၏။ ရွာက ဝေးဝေးရှောင်၍ ပစ်ပယ်ခံရသော်ငြား အထီးကျန်စိတ်ကို မိမိကြိတ်မှိတ်ခံရင်း ခင်ပွဲရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။

အချစ်ကို မမျှော်ကိုးမိတော့သော်လည်း ဟဝမှာ အားငယ်ရ ည့်အချိန်တိုင်း မိမိကို နားလည်မှုရှိခဲ့သော နဝဒေးကို သတ်ရ၏။ ခင်ပွဲကို လက်ထပ်မယ် ဟူသောစကားကို ကြားယောင်ပြီး ဘာရယ် ဟုတ် အားတက်မိ၏။ အခြေအနေ၊ အခွင့်အခါတွေများ ပြောင်းလဲခဲ့ ကတာ နဝဒေးနှင့် နီးလာလေမလားဟူ၍လည်း မပုံမရဲ မျှော်လင့်

စောင့်စားမိ၏။ အချစ်ထက် အားကိုးကို ခင်ပွဲပို၍တမ်းမက်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ထိုနှစ်နှစ်တော်ပါးမျှော်လင့်စိတ်ကလေးသည်ပင် ချေဖျက်ထုတောင်းခြင်း ခံလိုက်ပြန်ပါလေ၏။

တစ်နေ့..

ခင်ပွဲချေကအပြန်တွင် ပိုက်ထွေးနှင့် ငြိမ်းအောင်တို့ကို လမ်းမှာ တွေ့သည်။ သူတို့က ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့်။

ခင်ပွဲ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး စဉ်းစားနေမိဆဲမှာပင် ငြိမ်းအောင်က စတင်၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ပွဲ.. မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီ။ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

လူကြီးဆန်သော နှုတ်ဆက်စကား..။

အရေးတယူမေ့ခြင်းခံရ၍ ခင်ပွဲဝမ်းသာသွားသည်။ သူငယ်ချင်းဆိုသည်မှာ ဒါပါပဲ။

“ဆိုပါတော့..။ ကိုငြိမ်းအောင်တို့ ကိုပိုက်ထွေးတို့ရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

ခင်ပွဲပြန်ပေးမိ၏။

“ငါတို့က ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီ။ အခု အဝေးသင်တက်နေကြတယ်”

ပိုက်ထွေးက ဝင်ဖြေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ပွဲကတော့ ပညာရေးနဲ့ ဝေးသွားပါပြီ”

“ခင်ပွဲ.. နင့်အမေ ဆုံးသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်..။ ခြောက်လကျော်သွားပြီ”

“ဒါဆို နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ခင်ပွဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရုံသာ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး..။ အခု ကိုငြိမ်းအောင်တို့ ကိုပိုက်ထွေးတို့

ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ။ သားသားနားနားနဲ့..။ ကေဠု ဝါးတီးရှိတယ်ထင်တယ်”

ငြိမ်းအောင်ရော၊ ပိုက်ထွေးပါ ရုတ်တရက် အဖြေထွက်မလာကြ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပျက်ဒုက္ခ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်ကို ခင်ပွဲသတိပြုမိ၏။ ဘာကြောင့်များ အဖြေခက်နေပါလိမ့်။

“ပြောပါဦး..။ ကိုပိုက်ထွေးတို့ ဝါးတီးကို ခင်ပွဲက လိုက်မစားပါဘူး”

ခင်ပွဲက အရယ်နှော၍ ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ..

“ခင်ပွဲ.. နင်စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်”

ငြိမ်းအောင်၏ နီဒါန်းမျိုးပုံက အဆန်းဖြစ်၏။

“ဘာမှီလိုလဲ ကိုငြိမ်းအောင်ရဲ့”

ပိုက်ထွေးက ဝင်၍ နှေးတုံနှေးတုံ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့်..

“ငါတို့ မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာတာ”

“ဟုတ်လား..။ ဘယ်သူမင်္ဂလာဆောင်တာလဲ။ ခင်ပွဲတို့

သူငယ်ချင်းတွေထဲကလား”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူများလဲ”

“မြသီတာ..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား။ မြသီတာတောင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီ..

ဟုတ်လား။ သတို့သားက ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲ။ ချောလား..”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြည့်ပြန်၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ငြိမ်းအောင်ဖြေ၏။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းကြီးပဲလေ။ နဝဒေး..”

“ရှင်..”

“နဝဒေးလေ...နဝဒေး”

“ဟင်...”

ခင်ပွဲရင်ထဲတွင် မီးတောင်ပေါက်ကွဲကာ ချော်ရည်ပူများ တက်ကိုင်လုံးပေါ်သို့ မီးကျသွားသည်။ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ ခြေပေါင်းအောက်မှ ခြေအထူကြီး တစ်တစ်စပြိုကျသွားနေသည်ထင်မိ၏။ ကောင်းကင်ကြီးက ခဲရဲတောက်နေသည် ထင်မိ၏။ ခင်ပွဲကိုယ်ကလေး ဖုန်ပုန်တစ်ပွင့်လို သေးငယ်ပြီး လေတွင်လွင့်ပါသွားသည်ထင်မိ၏။ မျက်ရည်တို့က မတားဆီးနိုင်မီ ပါပြင်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ငါတို့ သွားတော့မယ် ခင်ပွဲ”

ခင်ပွဲ၏ မျက်နှာပွင့်ပျက် ခံစားရချက်များကို သူတို့နှာလည်ရုံရ၏။ အခြေအနေကို ရှောင်လွှဲကာ သူတို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ခင်ပွဲတစ်ယောက်သာ နေ့လယ်နေပူကျကျကြီးအောက်မှ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရပ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဗန်းကိုပစ်ချပြီး ထမင်းပင်မစားပို့တော့ဘဲ အခန်းတွင်းထင်ကာ အိမ်ရာပေါ်တွင်မှောက်လျက် စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်အန်ငိုချလိုက်မိတော့၏။

ရာနှုန်းပြည့်မဟုတ်သော်ငြား တိတ်တခိုး မခံမရဲရှိခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်ကလေးကား အရာပင်မကျန်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ခင်ပွဲ ယုံပါ... ကိုယ် ခင်ပွဲကို ချစ်တယ်”

“ခင်ပွဲ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ခင်ပွဲနဲ့ကိုယ် ဘဝအခြေအနေချင်း မတူဘူးလို့ တွေးနေတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်ဆိုရင် ဒါတွေတွေ့ဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ပွဲ... ချစ်လို့ သတ္တိရှိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ပွဲကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ခင်ပွဲကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

ယခုတော့ သူ့စကားများ လေတွင်ပျောက်လွင့်သွားခဲ့လေကော။

“ခင်ပွဲကို ချစ်တယ်ဆို... ခုတော့ ခင်ပွဲကို ဘာကြောင့်ထားခဲ့တာလဲ။ ခင်ပွဲကို လက်ထပ်မယ်ဆို။ ခုတော့ မြသီတာကို လက်ထပ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ...”

ဝမ်းပန်းတနည်း ရင်ထဲမှာပြောပီသော်လည်း စင်စစ်တွင်မူ နဝဒေးကို ခင်ပွဲမပုန်းပါ။ ကျောင်းပြီးသေးဘဲ ရုတ်တရက် ကောက်ကာ ငင်ကာ လက်ထပ်သွားခြင်းမှာ သူ့တွင် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနိုင်ပါသည်။ သူ ခင်ပွဲကို ရက်စက်စွာ ခွဲထားခဲ့လိုသောစိတ်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်ပါ။ မိဘများ၏ ဆန္ဒကြောင့်လည်း မြစ်နိုင်ပါသည်။

သူသည် စကားကို အပေါ်ယံမျှပြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

သူသည် အပြောင်းအလဲမြန်သောစိတ်ရှိသူ မဟုတ်ပါ။

သူသည် နီးစပ်ရာကို တွယ်တတ်သော ရွက်ကျပင်ပေါက်

ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ပါ။

ကံကြမ္မာက သူနှင့်ခင်ပွဲကို မျက်နှာသာပေးခဲ့ခြင်းသာမဟုတ်ပါ။

လိမ့်မည်။ သူသည် ချစ်သူကိုခွဲလျက် မချစ်သူကိုလက်တွဲခြင်း ပြီး
ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဆုံးမတော့ ခင်ပွဲ မျက်စည်ကိုသာ အဖော်ပြုရပါတော့၏
ကြော့ကွဲဆိုနစ်စွာ တွေးရင်းငို၊ ငိုရင်းတွေးနှင့်ပင် ခင်ပွဲမဟော
အိပ်ရာထက်၌ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ခင်ပွဲ သူ့ကိုပြန်တွေ့ရ၏။
သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်စည်များနှင့်...။ သူ ခင်ပွဲကိုစိုက်
ကြည့်ကာ..

“ခင်ပွဲ.. ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့်စကားတွေ မတည်နိုင်ခဲ့
တဲ့အတွက် ကိုယ်တောင်ပန်ပါတယ်”

သူ ပြောသည်။

ပြောပြီးနောက် သူလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကျောပြင်ကို
ငေးကြည့်ရင်း ခင်ပွဲငို၍ကျန်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ခင်ပွဲ
ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ခင်ပွဲ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်လိုက်
စဉ်မှာပင် ဘီလူးကြီးက ခင်ပွဲကို ဖမ်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခင်ပွဲကို
မြေပြင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲပစ်လိုက်၏။

ခင်ပွဲ မြေပြင်မှ ရုန်းထပြီး ပြေးရန်ကြံသော်လည်း မလွတ်။

ဘီလူးကြီးက ခင်ပွဲကို အပေါ်မှဖိကာ အစွယ်ကြီးများကိုထုတ်
လျက်..

“နှင့်သွေးကို ငါ့စုပ်မယ်။ နှင့်အသားကို ငါစားမယ်”
ဟု ပြောသည်။

ခင်ပွဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အသံကုန်အော်ကာ ရုန်း
သည်။ သို့သော် အသံက မထွက်။ ဘီလူးကြီးက တဟားဟားရယ်ကာ
သူ၏အမွှေးအမှင်ထူလှသောလက်ကြီးဖြင့် ခင်ပွဲ၏လည်ပင်းအား ဆုပ်
ကိုင်လိုက်၏။ ခင်ပွဲ အသက်ရှူပေ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ပွဲ အားတွေ့လျော့
လာသည်။

ကျန်ရှိနေသော အင်အားကလေးနှင့် လွတ်အောင်ရုန်းရမည်
ဟူသော အသိဝင်လာသဖြင့် ခင်ပွဲ အားကုန်သုံးကာ ရုန်း၏။

ဘီလူးကြီးက မလျော့။

သည်မှာပင် ရုန်းရင်းကန်ရင်း။ အော်ရင်းဟစ်ရင်းမှ ခင်ပွဲ
အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။ အိပ်မက်ပါလားဟူ၍ အသိဝင်လာသဖြင့်
တော်သေးရဲဟု သက်ပြင်းချပည့်ကြံဆဲ ပစ္စက္ခလောက၌ ဘီလူးကြီးနှင့်
တွေ့နေရကြောင်း သတိပြုမိလိုက်ပြန်လေသည်။

ခင်ပွဲကို လူတစ်ယောက်က အနိုင်အထက်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေ
သည်ကော။

လူဘီလူးကြီးက ခင်ပွဲကိုယ်ကို အပေါ်မှဖိထား၏။ လက်ဝါး
ကြမ်းကြီးတစ်ခုက ခင်ပွဲပါးစပ်ကို ဖိတ်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က
ခင်ပွဲကိုယ်ပေါ်မှာ တရကြမ်းပြေးလွှားနေသည်။ ချဉ်စူးစူးအရက်နံ့တွေနှင့်
နှုတ်ခမ်းကြီးက ခင်ပွဲကိုနှမ်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“အား.. ရူး.. ရူး..”

အော်သော်လည်း ဖိတ်ထားသောလက်ကြောင့် အသံအံ့
မထွက်နိုင်။ တဝုးဝုးတဝါးဝါးသာ ဖြစ်နေ၏။ ကျစ်လျစ်တော့မိသွား

သန်မာလှသော ခင်ပွဲ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရှိသမျှအားကိုယူကာ ရုန်းပါသော်လည်း အရက်စေ့၊ ချွေးကိုယ် ရူးမနေသည့် လူ့ဘီလူးကြီးကို ဟုတ်၍မရ၊ အားချင်းက မမှူး...။

လူ့ဘီလူးကြီးက အသည်းအသန် အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ခင်ပွဲကလည်း အလျော့မပေးတမ်း ရုန်းကန်နေသည်။

သည်ပုံနှင့်ဆိုလျှင် ခင်ပွဲနှိုးတော့မည်။

ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ချက် ဝင်းခနဲလက်လာ၏။ ဝမိုယာယ် သုံးရတော့မည်။ မာယာသုံးရတော့မည်။

ခင်ပွဲက ရုန်းကန်နေမှုကို လျော့ချလိုက်၏။ တောင့်တင်းမာကျောနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြေလျော့ ပျော့ပျောင်းစေလိုက်၏။ ရူးမဝါးဝါးအော်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ တွန်းထိုးကုတ်ခဲနေသောလက်ကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

အလိုက်သင့် အလျော့ပေးလိုက်ခြင်း ပြစ်သည်။

လူ့ဘီလူးကြီး ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ငါးစပ်ကိုပိတ်ထားသော လက်ကို ဖွင့်ပေးလာ၏။ အတင်းအဓမ္မ မိန့်ခိုင်းချုပ်နှောင်ထားမှု လျော့ကျသွား၏။ ခင်ပွဲ သူ့ဘက်ပါဦးဟု သူ့တွေးလိုက်မိခဲ့ရသည်။

ဒါသည်ပင် ခင်ပွဲအတွက် အခွင့်ကောင်း။

လူ့ဘီလူးကြီး၏ အနမ်းက ခင်ပွဲနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ အိအကျတွင် ခင်ပွဲလက်သည်းများက ထိုးသွင်းဖျက်နှုတ်ကို အားနိုးပါးရှိ ကုတ်ချပစ်လိုက်၏။

ခင်ပွဲ၏ လွတ်နေသောခြေထောက်က အားယူကာ ကုန်းကုန်း၊ ကွဲကွဲဖြစ်သွားသော လူ့ဘီလူးကြီး၏ ပေါင်ကြားသို့ အားကုန်ဆောင်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“အား...”

နာကျင်စွာညည်းညူလျက် လူ့ဘီလူးကြီး သားသို့ ဝန်းခနဲ

လဲကျသွား၏။ ခင်ပွဲက လဲနေရာမှ လူးလဲရုန်းကန်ထလိုက်သည်။ ပြေလျော့နေသော ထုတ်ကို ပြင်၍ဝတ်လိုက်ပြီး အခန်းတောင့်တွင် တောင်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို ပြေး၍ယူလိုက်သည်။

“ခင်ပွဲ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့...”

တဏှာရှေး လူ့ဘီလူးကြီး လန့်သွားကာ နေရာမှထ၍ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားတော့၏။

“လူ့ယုတ်မာကြီး... သားသမီးချင်း မစာမနား။ အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေတော်”

နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ခြင်း၊ ခေါသအမျက်ထွက်ခြင်း၊ ရုက်ခြင်းတို့ ပေါင်းရုံးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်၍ထိုင်ချလိုက်ရင်း ခင်ပွဲအားပါးတရခိုင်းလိုက်မိတော့၏။

“အဖေဖေ... သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါဦး... အိ...”

၂-၂-၂

ထိုညနေခိုင်းမှာပင် မဖျော်လင့်ထားသော အဖြစ်တစ်ခုကို ခင်ပွဲတွေ့ကြုံလိုက်ရတော့၏။ စိုက်ခင်းများကို ခင်ပွဲရေလောင်းနေလိုက်မှာပင်ဖြစ်၏။

“တာ... လာကြပါဦး။ ဒီမှာ ဦးကောက်ရလဲနေတာပဲ။ ခင်ပွဲ... ဦးကောက်ရလဲနေတာပဲ။ ခင်ပွဲ... ဦးကောက်ရလဲနေတာပဲ။

လာ၏။ ဖိုးသံချောင်း၏ အော်သံက ခင်မုံတို့ငြိကလေး၏နောက်ဘက် ကွင်းအစပ်ဆီမှဖြစ်သည်။ ခင်မုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဦးကောက်ရတို့...။ လဲနေသတို့...။

ဦးကောက်ရဆိုသည်မှာ နေ့လယ်က ခင်မုံ့ကို အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်စော်ကားရန် ကြိုးစားခဲ့သော လူ့ဘီလူး တဏှာရှူးကြီးဖြစ်၏။ ရွာထဲမှာတော့ သူက လူရှိသေရှင်ရှိသေ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ဘုရား စကား တရားစကား ပြောတတ်သည်။ ငွေကြေးကလည်း အတန်အသင့် ရှိသည်။ သားသမီးတွေနှင့် ဆွေမျိုးတွေနှင့် အဝန်းအဝိုင်းလည်း ကောင်း သူဖြစ်သည်။

ကန်လန်ကနောက်ကွယ်မှာတော့ အရက်ခွက်ပန်းချသွား တခြား ရွာမှာ အမြောင်ထားသူ...။

“လာကြပါဦး...”

ဖိုးသံချောင်းအသံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

ခင်မုံ့ ရေပုံးကိုပစ်ချကာ အသံကြားရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ခင်မုံ့ရောက်သွားသောအခါ ဖိုးသံချောင်းနားမှာ ရွာသားသုံးလေးယောက် ရောက်နေပေပြီ။

“ဟာ... ဖိုးထိတာကွ”

“အသက်မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဦးဆေးရုံကို ပို့ရအောင်”

“ဟ... ဆေးရုံရှိလို့ ရတော့မလားကွ။ သေနေပြီဥစ္စာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုသံများကို ခင်မုံ့ကြား ရ၏။ လဲနေသော ဦးကောက်ရကို ခင်မုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မုံ့တို့မြဲ စည်းရုံးအပေါက်မှအထွက် လယ်ကွင်းအစပ်တွင် လဲကျနေခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာနေ၏။ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကောင် ကိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိမိအား မစာနာ စော်ကား၍ ဘဝကိုမျက်ဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့ သောကြောင့် မုန်းတီးမိသော်လည်း ယခုလိုပြင်ရသောအခါ ခင်မုံ့စိတ် မကောင်း။

မကောင်းသူကို လောကက အပြစ်ပေးခဲ့လေပြီ။

ဦးကောက်ရကို ဝိုင်းနေသူများက အိမ်သို့သယ်ယူသွားကြရန် စီစဉ်နေကြရိုက် ခင်မုံ့ မြိတ်မြိန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခင်မုံ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ် နိုးထလာခဲ့ပြန်၏။

စိုက်ခင်းများကို ရေဆက်မလောင်းနိုင်ဘဲ ရေတွင်းဘေးတွင် ထိုင်ချကာ ခင်မုံ့ ဝိုင်းတွေ့ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဦးကောက်ရ ဘာကြောင့်သေဆုံးရတာလဲ။ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးခြင်းသည် အကြောင်းရင်းအမှန်လား။ သို့မဟုတ် ခင်မုံ့့ကို စော်ကားဖို့ ကြိုးစားခဲ့၍ ခင်မုံ့့ မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ‘အသေဆိုးခွဲ သေ... စေတော်’ ဟု ကနိန်ဆဲမိခဲ့သောကြောင့်လေလား။ ခင်မုံ့့စကားများက အာဇာတ်လျှာစက်ရှိနေသောကြောင့်လား။ ခင်မုံ့့ကိုယ်တိုင် မသိသော ခင်မုံ့့စိတ်ထဲမှာ စုန်းမညာများ ကိန်းအောင်းနေလေသလား။

အဖြေတိတ်ပပပရ...။ သက်ပြင်းမောက်ကို ချလိုက်ရ၏။

သို့သော် ခင်မုံ့့ကိုယ်ခင်မုံ့့ ပထမဆုံးအကြိမ် စက်ဆုပ်ရွံရှာ မိသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ခင်မုံ့... နင်ဟာ တကယ်စုန်းမလေးဆိုရင်တော့...”

အပိုင်း(၄)

၁၀၈ နှလုံးသားပြုစားခံရသည့်သူများ

“သတို့သားကြီးကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

“ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

ဗိုက်ကလေး၊ ဒိန်းဒေါင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများက ဖန်ခွက်များကိုမြှောက်ကာ အော်လိုက်ကြ၏။

“သတို့သားကြီး ခုလို ကျွေးတဲ့ တိုက်တဲ့အတွက် များများမွေးနိုင်ပါစေကွာ”

“ဟာ.. ဗိုက်ကလေး၊ မင်းဆုတောင်းကြီးကလည်း မနိုင်လိုက်တာ။ သတို့သားကြီးက မွေးနိုင်မလားကွ။ သတို့သမီးက မွေးရမှာ”

“အတူတူပေါ့ကွာ..။ သတို့သမီး ဗိုက်ကြီးလည်း သတို့သားက ဂရုစိုက်ရမှာပဲ။ အဲ.. ငါတို့ကောင်ကြီးက လူအေးဆိုတော့ ဒိန်းမကို သနားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချင် ဆောင်နေမှာကွ”

“ငါကတော့ ဆုတစ်မျိုး ထပ်တောင်းချင်တယ်ကွ”

“ဘယ်လိုလဲ..။ လုပ်ပါဦး”

“ခုလိုပဲ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ကို တိုက်ခိုင်း ကျွေးနိုင်အောင်”

၁၃၀ ○ သီဟထိပ်တင်စာ

နောက်တစ်ခါမဟံလာဆောင်ရပါစေလို့။ မိန်းမများများ ရပါစေလို့။”

“ဟေ့ကောင်.. မင်း ဝေါက်ကရလျှောက်မပြောနဲ့။ မင်းပြော သလိုဆိုရင် ငါတို့သူငယ်ချင်း သိက္ခာကျတယ်။ ငါတို့သူငယ်ချင်းက အချစ်ကြီးသား။ တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်ပဲ။ မျက်နှာမများဘူး။ မင်းလို ကောင်မလေးဖြစ်ရင် အပြီးလေးတန်းဖြစ်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။”

“အံ့ဟ.. ငါ့ကိုမပြောစမ်းပါနဲ့။ မင်းကရာ တွေ့မရှောင် လိုက်နေတာတောင် ခုထိမဖွံ့မင်းတဲ့ကောင်ကများ။”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မှန်လိုက်တာကွာ”

သူငယ်ချင်းများက တောင်းဆိုသဖြင့် မဟံလာဦး လူမျိုးညွှဲ ကလေးဖြစ်၏။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နဝဒေး လိုက်၍တိုက်ကျွေးရ၏။

“မင်းမသောက်ချင် နေပေါ့ကွာ။ ငါတို့ကို တိုက်”

ဟု ခိုက်ကလေးက သူ့ခိုက်ကိုပွတ်၍ ပြောခဲ့သော်ငြား နဝဒေး ကိုယ်နိုက်ကပင် ယနေ့ည သောက်ချင်နေသည်။ မူးချင်နေသည်။ အရာရာကို မေ့နေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများကို တိုက်သည်ပွဲမှာ သူငယ်ချင်း များက နည်းနည်းသောက်ပြီး များများစကားဖောင်နေခိုက် တစ်စွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်၍ ယစ်ရွှေရည်ကိုသာ တစ်စိပ်စိပ်သောက်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဒိန်းဒေါင်က..

“ဟေ့ကောင်နဝဒေး.. မင်းကချည်း ချနေပါလားကွ။ တစ်ခါ ပွဲ မချမှူးတဲ့ကောင်။ အမူးလွန်လို့ ဒီည မဟံလာဦးညလေး လွတ်သွား ဦးမယ်”

သတိပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ..။ တော်ကြာ အိမ်ကိုတွဲပို့ရပြီး လူမှန်းပသိ သူမှန်းပသိ ဖြစ်နေရင် သတို့သမီးက ခဲလေသမျှ သိရေကျတယ်ဆိုပြီး ငါတို့ကို ပြဿနာရှာနေမှာကွ။ ဟဲ့.. ဟဲ့..။ သိပ်မသောက်နဲ့။ အဲဒီနိ

ရရှိပဲသောက်”

ခိုက်ကလေးက အနှုန်းဖောက်ပြီး တားသည်။

နဝဒေး/ ဘာမျှပြန်မပြော။

သူတို့ကို လက်ကာပြကာ ဆက်၍သောက်သည်။

မေ့ချင်၍ မူးအောင်သောက်သော်လည်း မူးလာသည့်တိုင် မေ့ချင်သောအရာတွေက မပေး။

‘ခင်ပုံ့ကို ချစ်တယ်။ ခင်ပုံ့ကို လက်ထပ်မယ်။ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရရင် ခင်ပုံ့ကို လက်ထပ်ယူမယ်’ ဟု ပြောခဲ့သောစကားများကို မပေး။

‘ခင်ပုံ့ကြောင့် အစ်ကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ခင်ပုံ့ကြောင့် အစ်ကိုဒုက္ခပရောက်စေချင်ဘူး။ ခင်ပုံ့ကြောင့် အစ်ကိုဘဝ ပုန်တိုင်း ယထန်စေချင်ဘူး။’ ဟူသော ခင်ပုံ့စကားများကိုလည်း မပေး။

‘ကိုယ် ခင်ပုံ့ကို လက်ထပ်မယ်။ ဒါ.. ကိုယ့်ရဲ့ သစ္စာစကားပါ’ ဟု မိမိပြောခဲ့သည်ကိုလည်း မပေး။

ယခုတော့ မိမိက သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီ။ မိမိပြောခဲ့သော သစ္စာစကား ကို မိမိကိုယ်တိုင် လက်နှင့်ချေ၍ ခြေနှင့်ဖျက်ခဲ့မိပြီ။ မိမိသည် သစ္စာပဲ့သူ တစ်ဦး။

ခင်ပုံ့ သူလက်ထပ်သည်သတင်းကို ကြားရလျှင် မည်မျှခံစား လိုက်ရလေမည်နည်း။

ခင်ပုံ့အပေ ဆုံးသည်ကို နဝဒေးကြားစဉ်ကလည်း တက္ကသိုလ် ပြာဇို ခင်ပုံ့ကို မိမိအားမပေးနိုင်ခဲ့။ အပေးရှိတော့၍ အားငယ်ညှိုးချိုး နေမည် အထီးကျန် ခင်ပုံ့ကို မိမိက ဝေဒနာတွေ ဆင်ပိုး၍ ပေးမိပြန်ပြီ။

ခင်ပုံ့ မိမိကို မုန်းသွားလေမလား။ နာကျည်းသွားလေမလား။

ခင်ပုံ့သည် ခံစားရချက်ကို ရင်တွင်မျှသိပ်ကာ မိမိအနား မှားလည်ခွင့်လွှတ်နေမည်သူဟု နဝဒေးယုံကြည်သည်။ ခင်ပုံ့သည် ခံစား

က မည်သို့ပြောပြော နှလုံးသားလှသည်သူ။

မြသီတာသည် နဝဒေး၏သူငယ်ချင်း။ မြသီတာကို နဝဒေးက သူငယ်ချစ် လိုပင် ခင်သည်။ သည်ထက် မပိုခဲ့။ မိမိရင်မှာ ခင်ပွဲရှိသည်ပဲ။ ဒါကို မြသီတာလည်း မသိမဟုတ်။

ယခုကိစ္စက မိဘများစိစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းပိတ်ရက် ခဏ အပြန်မှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာသော မင်္ဂလာပွဲ။ နဝဒေးက မြသီတာကို မယူနိုင်ပါဟု ခါးခါးသီးသီးငြင်းခဲ့ပါသေး၏။ မဂ္ဂ . . . လူကြီးချင်း ပြောဆို စိစဉ်ပြီးနေပြီ။

နဝဒေး ရှောင်ပြေးဖို့ စဉ်းစားပါသေး၏။ မဖြစ် . . . အမေက ယခုတလော နှလုံးအခြေ မကောင်း။ ဆရာဝန်က အချိန်မရွေး ဖောက် သွားနိုင်သည်ဟု သတိပေးစကား ပြောထားချိန်။

“သားရယ် . . . အမေက မကြာခင် မျက်စိမှိတ်ရတော့မှာ။ အမေ မသေခင် အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် သားမလိုက်လျောပေးနိုင်ဘူး လား”

ဟု အမေမေးခဲ့သည်စကားကို ဥပမာပြောရက်နိုင်။

ကျေးဇူးကြီးလှသော မိခင်ကတစ်ဖက်၊ မိမိနှလုံးသားနှင့် ခင်ပွဲ ကတစ်ဖက် လွန်ဆွဲနေသည်ကာလမှာ အင်ဖြစ်သူက . . .

“သား . . . မင်းအမေဟာ မင်းကို ဘယ်လောက်ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်။ နှလုံးရောဂါကြောင့်ရယ်။ ကျန်းမာ ရေးမကောင်းတာရယ်ကြောင့် မင်းကို ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်မှာ ဆရာဝန်တွေက ကလေးမယူသင့်ဘူးလို့ အကြံပေးခဲ့ကြတယ်။ အသက်ကို ထိခိုက်နိုင် သတဲ့။ ဒါကို သားအမေက သူ့အသက်သေချင်သေပါစေ၊ ကလေးကို တော့ မွေးမှာပဲဆိုပြီး ခေါင်းမာဟနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ သားကို မွေးခဲ့တာ ခုလိုအချိန်မှာ သားက သားအမေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြည့်ပေးပါ ကွာ။ ဒါ . . . ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပါပဲ”

ဟု မျောင်းဖျဲခဲ့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် . . .

“သား ဟိုကလေးမလေးကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အဖေသိပါ တယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက မေတ္တာရပ်ခံ တာပါ သားရယ်”

ဟုလည်း အခင်က စာနာမှုဖြင့် ဆိုခဲ့သည်။

ဒီရုံးချုပ်မှာတော့ နဝဒေးလက်ခံရတော့သည်ပေါ့။

မင်္ဂလာပွဲကို အပြန်ဆုံးစိစဉ်ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်က လည်း ကုန်တော့မည်လေ။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် ကျောင်းကိုပြန်သွား ရဦးမည်လေ။

ဒါတွေကို နဝဒေး ခင်ပွဲကိုရင်းပြလိုသော်လည်း ခင်ပွဲပျက်မှာ ကို မကြည့်ရဲ၍ နဝဒေးလက်လျှော့လိုက်ရ၏။ မုန်းချင်လည်း မုန်းပါစေ တော့။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း လူရမ်းကားဟု ခင်ပွဲပြင်သွားပါစေတော့။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . မင်းက နဝဒေးမဟုတ်လား”

နဝဒေး အတွေးများဖြင့် မျက်ရည်ခဲနေခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက် က နဝဒေး၏ပခုံးကို ပုတ်၍ ခေါ်သည်။ မော့ကြည့်တော့ နဝဒေးမသိသူ တစ်ယောက်။ နဝဒေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိမည် လူငယ်တစ်ယောက်။

ဇိုက်ကလေးတို့ ဒိန်းခေါင်တို့ကလည်း ထိုလူငယ်ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေကြ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းကရော ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူငယ်သည်လည်း မဟန်နိုင်အောင် မူးနေပုံရ၏။ လူက ယိုင်ထိုးနေသည်။ သူက ရင်ကို ဖြန်းခနဲပုတ်က . . .

“မင်းကြောင့် ရင်ကွဲနေရတဲ့ကောင်ပေါ့ကွ”

ဟု ပြောသည်။

မထင်မှတ်ထားသောစကား . . .

နဝဒေးအဖို့ ဇာတ်လမ်းက အလယ်ကစောက်ပြောသလို ဘာမှ
နားမလည်။

“ငါက မင်းကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

နဝဒေး ပြန်ဝေးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ချစ်သူကို လှည့်ပေးလိမ့်”

မိုးမြင့် နားနာကြည့်ကြည့် ပြောလိုက်သောစကားက နဝဒေး
ကို အံ့အားသင့်သွားစေသည်။

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“ငတ်... မင်း ဒီနေ့လက်ထပ်တဲ့ မြသီတာက ငါ့ချစ်သူကွ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်... မြသီတာနဲ့ ငါနဲ့ ချစ်နေကြတာ။ ငါ့ဘာ
ဆင်းရဲတယ်။ သူတို့နဲ့ အလုပ်သမား။ သူ့ပိတောက်က ငါနဲ့ အဆင့်အတန်း
မတူလို့ သဘောမတူဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပေးစားတာ”

နဝဒေး ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတော့။ သူ့မသိထားသော
အကြောင်းတရားများ။

“ဟေ့ကောင်... မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့”

ဇိုက်ကလေးက ဆီးပွဲကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ထိုလူငယ်၏ ရင်
ဘတ်အင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်သည်။ ဒီနီးအိုင်ကင်ပါ ထပြန်။

“တမင်သက်သက် မြသီတာကို မင်းအရှက်လာခဲ့တာလား”
ဟု ဆိုကာ ဝင်ထိုးသည်။

သည့်မှာပင် ပွဲက ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူငယ်နှင့်
အတူပါလာသူကပါ ဝင်လာသဖြင့် ဇိုက်ကလေးတို့နှင့် ထိုးပွဲကြိတ်ခဲ့ခြင်း
သွားသည်။

ဘေးလူများ ဝင်ဆွဲသဖြင့် ပွဲက မကြာဘဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

“မကျေနပ်ဘူး... ငါ့ချစ်သူကို ငါပြန်ရအောင်ယူမယ်”

ထိုလူငယ် ကြိမ်းငါးပြောဆိုသွားခဲ့သော စကားများ...။
နဝဒေးရင်ထဲ၌ ဝေးနာတစ်ခုက နှစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရ၏။

၂၂၂

ဇိုက်ကလေးတို့လိုလိုရှိသဖြင့် နဝဒေးအိမ်ပြန်ရောက်တော့ လူက
အတော်တို့ ဟန်ချက်ပျက်နေ၏။ သူတို့တွဲမထားလျှင် နဝဒေးရပ်နိုင်
မည်မဟုတ်။

မြသီတာက...

“ဟေ့ငါက အလွန်အကျွံပါလားကွယ်”

ဟု ဆိုသည်။ ငြိငြိစကားတော့ မဟုတ်ပါ။

“ထဲ... မြသီတာ။ နဝဒေးကို နှင့်လက်ကို ပြန်အပ်ခဲ့ပြီနော်။
ငါတို့ပြန်တော့မယ်။ ကျွန်တောတော့ နှင့်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စပဲ”

ဇိုက်ကလေးစကားနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ငါတို့မပြန်ရင် နှင့်က စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်လား။ မှန်လာဦးည
ကိုချက်တဲ့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ကောင်တွေ ဆိုပြီးတော့လေ...။
ဟဲ...ဟဲ...”

ဟု အနောက်စကားကို ဆိုသည်။

မြသီတာ မျက်နှာကလေးနီ၍ရှိ၏။

“ငါတို့ ပြန်လော့ဘုနော်။ စိတ်ချ...”

ဟု ဇိုက်ကလေးက အော်၍ ပြန်သွားသည်။

နဝဒေးနှင့် မြသီတာအတွက် မြသီတာမိဘများက လေ့လာပေး

www.burmeseclassic.com

ထားသောအိမ်မှာပို့ လှူကြီးတွေမရှိသဖြင့် နှစ်ဦးသား လွတ်လပ်မှုရှိသည်။
မြသီတာက နဝဒေးကို အိပ်ခန်းထဲသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။

“ဟိုကောင်တွေကို တိုက်မလို့ ပြောသွားပြီး မောင်က အများ
ကြီးသောက်လာရသလား?”

ဟု မြသီတာက သူ့ကို ခုတင်ပေါ်လှဲချပေးရင်း ပြော၏။
နဝဒေးခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေသည်။ ယစ်ရွှေရည်အရှိန်
ကြောင့်ထက် နုလုံးသားကြောင့် ပို၍ခံစားရ၏။

စားသောက်ဆိုင်မှာ ပြဿနာလာရာသွားသော လူငယ်မှာ
မြသီတာတို့အိမ်မှ အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ မြသီတာတို့အိမ်က အဝေး
ပြေးကားများထောင်ထားရာ လိုလူငယ်က စပယ်ရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ အမည်
က အောင်ကျော်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဇိုက်ကလေးက အောင်ကျော်ကို သိသည်။

“ဒီကောင်က မြသီတာကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတာ နေမှာ
ပါကွာ။ မြသီတာက ဒီကောင်မျိုးကို ကြိုက်ဖို့မလား?”

ဟူ၍ ဇိုက်ကလေးက သူ့ကိုလိုက်ပို့ရင်း ပြောခဲ့သည်။

“ဇိုက်ထွေးပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဒီကောင်အကြောင်း ခေါင်းထဲကို
မထည့်ပါနဲ့။”

ဟုလည်း ဒီနိုးခေါင်က ပြောသွားခဲ့၏။

သို့သော် နဝဒေးဘဝင်မကူ။

ထို့ကြောင့် မြသီတာ သူ၏ဘေးတွင် ဝင်၍လှဲလိုက်သောအခါ
နဝဒေးက..

“မြသီတာ.. နင့်ကို ငါတစ်ခုပေးချင်တယ်”

ပူးပူးနှင့် ပေးမိ၏။

“ဘာလဲ..။ မောင်ကို ချစ်ရဲ့လားလို့ ပေးမှာမဟုတ်လား၊
ဒါများ မောင်ရယ်..။ မိဘတွေစိစဉ်ပေးလို့ လက်ထပ်ရတာဆိုပေမယ့်

မောင်ကို မချစ်ရင် မြသီတာက လက်ခံပုံမလား”

မြသီတာက နဝဒေးကိုဖက်ရင်း ပြန်ဖြေ၏။

“မြသီတာ အောင်ကျော်ကို သိလား?”

“ရှင်..”

“မသိဘဲတော့ မနေပါဘူး။ မြသီတာတို့အိမ်က အလုပ်သမား
ပဲဟာ။ သူ စားသောက်ဆိုင်ကိုလာပြီး ငါ့ကိုပြဿနာရှာသွားတယ်”

“ဟင်.. သူ ဘာတွေလျှောက်ပြောသွားလဲ”

“မြသီတာက သူ့ချစ်သူတဲ့။ သူ့ကို အဆင့်အတန်းမတူလို့
မြသီတာမိဘတွေက ငါနဲ့ပေးစားတာတဲ့”

“ဟာ.. အလကား။ အဲဒီကောင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်
ပြောတာ။ သူ မြသီတာကို ကြိုက်ရင်ကြိုက်နေမှာပေါ့။ မြသီတာက
သူ့လို အနုတ်နုတ်ကုန်နုတ်ကို ကြိုက်ဖို့မလား”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

နဝဒေးက မြသီတာကို ကျောပေးကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်
သည်။

“မောင်..”

မြသီတာက နဝဒေးကို နောက်မှပိုင်းဖက်ရင်း သူမဘက်သို့
ခွဲလှည့်သည်။ နဝဒေး မလှုပ်။

“မောင်က အဲဒါကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာလား။
ဒါများ မောင်ရယ်..။ မြသီတာက မောင်ကိုပဲ ချစ်တာပါ။ မယုံဘူး
လားဟင်.. ဟင်လို့..”

နဝဒေး မလှုပ်..။

“မောင် ဒီဘက်ကိုလှည့်လေ”

နဝဒေးကား အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေပြီ။

သုဂ ဝ သီဟထိပ်တင်စေ

နောက်တစ်နေ့မှာ ဇိုက်ကလေးတို့ ဒိန်းဒေါင်တို့နှင့် တွေ့သော အခါ နဝဒေးကို သေသေချာချာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ဝိုင်းနောက်ကြဇာ၏။

“နဝဒေး.. မင်း မျက်နှာတွေ ချောင်နေပါလား။”

“အေးကွ.. ။ ဟုတ်တယ် နဝဒေး။ မင်းကြည့်ရတာ အားမရှိသလိုပဲ။ ဟေ့ကောင်.. ။ ဟရသွန်မြေပွဲဆိုတာ အားကုန်မပြေးရဘူးကွ။ မြည်းမြည်းပုန်ပုန် ပြေးရတာ။ တာထွက်ကတည်းက မိတာတစ်ရာပြေးပုံနီး ပြေးရင် မင်း အမောဆိုလဲသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ပါးစပ်က မဟုတ်တာတွေပဲ ပြောတတ်တယ်။ စကားကောင်း ပြောစမ်းပါ”

နဝဒေးက ခပ်တည်တည်နှင့် ဟောက်လိုက်မှ..

“ငါတို့က မင်းအတွက် ဖျော်လို့ပါကွာ”

ဟု ဇိုက်ကလေးက မျက်နှာပိုးသတ်၍ ပြောသည်။

“ငါကတော့ မပျော်ဘူး”

“ဘာလဲ.. ။ ညက မင်းအပူးလွန်သွားဖို့.. ။ ဟဲ.. ။ အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မြသီတာက မင်းမူးလာလို့ ဒေါပူပြီး ဟိုဘက်လှည့်အိပ်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား.. ။ ဒါပျားကွာ.. ။ ချော့လိုက်ပေါ့”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဖြစ်၏။ မြသီတာကို သူ့မိဘများအိမ်လို လိုက်ပို့ပြီး နဝဒေးက ဇိုက်ကလေးတို့ရှိရာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေရသော်လည်း ဒါတိုင်းလို အရသာက လျှာမှာ ခွဲပြီပဲလား။

“အောင်ကျော်အကြောင်း ငါစုံစမ်းချင်တယ်”
ဇိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
“မင်းကလည်းကွာ.. ။ အဲဒါကို ခေါင်းထဲမထည့်ပါနဲ့ ပြောထားတာ”

ဇိုက်ကလေးစကားနှင့် ဒိန်းဒေါင်က..

“ဘာလဲ.. ။ မြသီတာကဧရာ ဘာပြောလို့လဲ”

ဟု မေးသည်။

“ငါ ညက မြသီတာကိုမေးတော့ အောင်ကျော်လိုကောင်ကို ဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲလို့ ပြောတာပဲ”

“အေး.. ။ အဲဒါ ဟုတ်တယ်လေ။ အောင်ကျော်က သူတို့အိမ်က စပယ်ရာ။ မိဘမရှိလို့ မြသီတာမိဘတွေက ကျွေးမွေးပြီး ခိုင်းထားတဲ့ကောင်.. ။ မင်းက အရေးအရာလုပ်လို့ ခေါင်းရှုပ်ခဲနေတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး နဝဒေးရာ။ အဲဒီ အောင်ကျော်အကြောင်းကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ညကအတွေ့အကြုံလေး ငါတို့ကို မျှပါဦး”

ဇိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင်ကတော့ သည်သို့ပင်။

“မင်းတို့နုမ မြသီတာကို ငါ ညက လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး”

နဝဒေးက အပြတ်ပြောလိုက်သော်လည်း သူတို့က ရယ်ကျဲကျဲ နှင့်..

“ဟဲ.. ။ ဟဲ.. ။ လက်ဖျားနဲ့သာ မတို့တာ မဟုတ်လား”

ဟု နောက်နေပြန်သေးသည်။

“မင်းတို့ ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ.. ။ ငါနဲ့မြသီတာဟာ သူ့အဖေဟောင်းဟောင်းနဲ့ပဲ မောင်နုမလို့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ”

“ဟာ.. ။ အဲဒါတော့ ကမ္ဘာခံချိန်စာအုပ်မှာ မင်းကို နှုတ်မိသွားလို့ပဲ”

သားလို စာရင်းသွင်းရတော့မှာပဲ။ မင်းကွာ..”

“မင်းတို့ အဆင်မပြေဘူးလား”

ဗိုက်ကလေးက စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။

ငါ ပြသီတာကိုလက်ထပ်ရတာ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ။ ဘာမှ ရေရေ ရာရာမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဓိကက ငါ ခင်ပွဲကို ချစ်တဲ့စိတ်ပဲ။ အခုတစ်ခါ အောင်ကျော်ပြသီနာက တစ်မျိုးဝင်လာပြန်ပြီ”

“ဟာကွာ.. မင်းက ဟိုဒင်းပြုရမှာတော့ ဟိုဒင်းပြုဘဲ ဟိုဒင်း မပြုရမယ့်ဟာတွေကို ဟိုဒင်းပြုနေတာကိုးကွ။ ကျွတ်..”

ဒိန်းဒေါင်က စုတ်သပ်သည်။

“မနေညက ကံမကောင်းပါလား”

ဗိုက်ကလေးက ထပ်မံရယ်သွင်းသွေးသည်။

“ဒီညတော့ မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမယ့် မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ”

ဒိန်းဒေါင်ကလည်း ထပ်ဆင့်အရွှန်းဖောက်ပြန်သည်။

နဝဒေးကတော့ ကျောက်ရုပ်သာ..။

ကားသမားတွေထဲမှာ နဝဒေး၏အသိအကျွမ်းများ ရှိသည်ပို နဝဒေးက စုံစမ်းခိုင်းခဲ့ရာ အောင်ကျော်နှင့်ပြသီတာအကြောင်း တစ်စွန်း တစ်စ သိရသည်။

နဝဒေးသိခဲ့ရသော အောင်ကျော်နှင့်ပြသီတာအကြောင်းမှာ အောင်ကျော်ပြောခဲ့သောစကားများနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိခဲ့ပေ။ များနှင့်ပုံ ကိုက်ညီမှုမရှိခဲ့ပေ။

တစ်ဆင့်သိခဲ့ရသော အကြောင်းများဖြစ်၍ မည်သည်ကို ယုံရ ပါမည်နည်း။ အောင်ကျော်အမှန်ပဲလား..။ ပြသီတာအမှန်ပဲလား..။ တစ်ဖက်တွင် ခင်ပွဲကို သတိရတမ်းတစ်တ်ကလည်း နဝဒေးကို နှိုင်းစက်ကလူပြုသည်။

ခင်ပွဲကို တွေ့ချင်စိတ်ပြင်းသဖြင့် တစ်ညနေတွင် ခင်ပွဲတို့ရွာ ဘက်သို့ စက်ဘီးဖြင့်ရောက်သွားခဲ့၏။ ခင်ပွဲကို ခြံထဲမှာ ဖိုက်ခင်းရေ လောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခင်ပွဲကို နဝဒေး မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားတွေ့ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခင်ပွဲမျက်နှာကို မြင်ချင်၍ သွားခဲ့ခြင်းသာပါ။ စက်ဘီးကို သစ်ပင်တစ်ပင် အကွယ်မှာ ရပ်ကာ ခင်ပွဲကို နဝဒေးငေးကြည့်ခဲ့ခြင်းသာပါ။

ခင်ပွဲမျက်နှာ ညှိုးလျော်လွန်းလှသည်ဟု နဝဒေးထင်သည်။ ခင်ပွဲလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ယခင်မြင်နေကျ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုတွေကို မမြင်ရတော့ဘဲ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဝတ်ကျွတ်နိုးကျေ လှုပ်ရှားနေပုံမျိုးဟု သာ နဝဒေးထင်သည်။ ခင်ပွဲသည် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်နိုင်ဘဲ အိပ်မက် ထဲလမ်းလျှောက်နေသူဟု နဝဒေးထင်သည်။

ရင်ထဲမှာ မကောင်း..။

ခင်ပွဲကို သနားသည်။ မိမိက ခင်ပွဲကို ချစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ ခြင်းမှာ ချစ်ရာမရောက်ဘဲ ခင်ပွဲစိတ်ဆင်းရဲရလေအောင် နှစ်ရာရောက် ခဲ့သည် အမှန်။

နောက်ဆုံးတွင် ခင်ပွဲခြံထဲသို့ မဝင်ရဲဘဲ ငေးကြည့်ရုံမျှဖြင့် အဆုံးသတ်ကာ နဝဒေးပြန်လာခဲ့ရ၏။

ပြန်လာရင်း နဝဒေးခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။

မြသီတာသည်လည်း မိမိလိုပင် မိဘဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး မိမိကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းများလား။ မြသီတာက အောင်ကျော်ကို တကယ် ချစ်ခဲ့မိလေသလား။

ဖြစ်နိုင်သည်ဟု နဝဒေးထင်မိ၏။
ထို့ကြောင့် ညအိပ်ချိန်မှာ နဝဒေး မြသီတာကို မေးမိပြန်သည်။

“မြသီတာ. . နင်အမှန်အတိုင်းပြောပါဟာ။ နင် အောင်ကျော်နဲ့ တကယ်ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာလား။ အဲဒါဆိုရင် နင်တို့အချစ်ကို ငါ့ကြောင့် မကွဲကွာစေချင်ဘူး။ ငါရှောင်ပေးမယ်”

မြသီတာက ခေါင်းယမ်းသည်။
“မောင် မဟုတ်တာတွေ မတွေ့စမ်းပါနဲ့။ သူနဲ့ မြသီတာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မောင်ဟာ မြသီတာခင်ပွန်း ဖြစ်နေပါပြီ။ မောင်နဲ့ မြသီတာ အထင်မလွဲချင်ဘူး”

“ငါ နင့်ကို အပြစ်သဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး မြသီတာ။ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“ဘာလဲ. . မောင်က ခင်ပွဲဆီကို မြန်သွားချင်လို့ မြသီတာ ကို တရားခံရှာနေတာလား”

သည်စကားကတော့ နဝဒေး၏သိက္ခာကို ထိပါးသည်ဟု ယူဆ မိ၏။

“ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ မြသီတာ။ ငါ့ကြောင့် ငါ့မိဘတွေ စိတ် မဆင်းရဲစေချင်သလို နင့်ကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ဒါ. . ငါ့သဘော အမှန်ပဲ။ သဘောအမှန်နဲ့ ပြောတာပါ မြသီတာ”

“ဒါဆို မြသီတာက သဘောမမှန်ဘူးလို့ မောင်က ဆိုလိုချင် တာလား”

သည်မှာပင် မြသီတာနှင့် နဝဒေး စကားအဆီအငေါင်တွေ မတည့် ဖြစ်ရ၏။ မြသီတာက မိန်းမပီပီ စကားနာတွေထိုးကာ အပြစ်

တွေကို သူ့အပေါ်ပုံလာသည်။ ခုတ်ရာတခြား။ ဂူရာတခြား ဖြစ်ပြန် လေပြီ။

တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ ကျောချင်းကပ် အိပ်ခဲ့ရသောည. . ။
ရင်ခုန်သံချင်း မနိုးစပ်သောညများဟု ဆိုရမည်။

၁၁။ ဘယ်သူက ဇနီးမလဲ

“ဟေ့... ပြသီတာ ဖြူခဏပြန်ဦးမယ်”

ကျောင်းဖွင့်၍ ကျောင်းဆယ့်ပြန်ခဲ့ကြသည်အထိ နဝဒေးနှင့် ပြသီတာ ဘာမျှမပြောခဲ့။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက မပေါက်ကွဲသော်လည်း အတွင်းမှာ တင်းမာမှုများ ရှိနေခဲ့သည်။

မိဘများကတော့ မသိ။

မိဘများမသိအောင်လည်း နဝဒေးနှင့် ပြသီတာတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။

နဝဒေးက နဝဒေးအောင်ဆောင်မှာ ပြသီတာက ပြသီတာအောင်မှာပို့ မကြာခဏတွေ့မြင်ခဲ့ကြသော်လည်း ဧည့်သည်သွား ဧည့်သည်လာ နှင့် မကြာ။ ချစ်သူရည်းစားအဆင့်မျိုးပျာသာ...။

သည်ကာလမှာ နဝဒေးက မိမိမိတ်ကို လျှော့ချခဲ့ပြသီတာသည်

မိမိသည် ခင်ပွဲကို ချစ်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ယခုမှ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ပြသီတာအပေါ် သစ္စာရှိရတော့မည်။ မိတ်မိတ်တွင် ခင်ပွဲကို မပေးနိုင်သည်မှန်သော်ငြား ပြသီတာကို မနောက်ပြန်

မောက်ပြန်ကျူးလွန်နေမိသည် ပြစ်မှားမီးသောကြောင့် ခင်ပွဲကို မပေးနိုင်အောင် ကြိုးစား၏။

ပြသီတာနှင့်လည်း အဆင်အပြေနိုင်ဆုံး ဆက်ဆံ၏။ ပြသီတာ၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝအောင် ကြိုးစားပေး၏။ ပြသီတာစိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ခြည့်ဆည်းပေး၏။ ပြသီတာအတွက် အချစ်မမြေးပွားနိုင်သေးသည်မှ တစ်ငါးပါး။

သို့သော်..

ကျောင်းထွက်ပြီး တစ်လကျော်အကြာတွင် ပြသီတာ ဖြူကိုပြန်ဦးမည်ဟု ပြောသောသောအခါ နဝဒေး ရုတ်တရက်နားမလည်။

“ဘာကိုခွင့်လိုလဲ ပြသီတာ”

နဝဒေး၏အကြံပြုကို ပြသီတာက ရှောင်ရှားရင်း..

“မေမေဟိုက မှာလိုပါ”

ဟု ဖြေသည်။ အသံက ဝဦးတိမ်သည်။ မောသံပါသည်။

“နေထိုင်မကောင်းကြလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...။ ပြသီတာဘာသာ ပြန်ပါမယ်။ ဟေ့ ကျောင်းထွက်နေမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ပြသီတာ”

“အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ်”

ထိုကျသေချာသောအကြောင်း မသိရခြင်းအတွက် နဝဒေးရင်မှာ မတင်မကျဖြစ်ရ၏။ လင်နှင့်မယား ဖြစ်နေပါလျက် လျှို့ဝှက်စရာ ဘာအကြောင်းများ ရှိနေပါသနည်း။

မိမိနှင့် ပြသီတာ မဟုတ် သန့်ရှင်းစွာရှိနေသလိုပဲ။

မိဘများကို အသိပေး တိုင်တန်းမည်လော။

အားနာသဖြင့် ထိုကိစ္စကို နဝဒေးထုတ်ပေးမေးမြန်းခဲ့ပါ။ မြသီတာ ရင်တွင် တစ်ခုခုခံစားချက်ရှိနေပုံရသည်ဟုတွေ့ ခန့်မှန်း၏။ နဝဒေး ကို မျက်လုံးချမ်းမဆုံအောင် ရှောင်နေသည်ကပင် နဝဒေးအဖို့ ပဟောဠိ တစ်ပုဒ်ပင်။

မြသီတာ မြို့ကိုပြန်သွားပြီးနောက် နဝဒေးသည် ဝိုက်ကလေး တို့ထံ ပုန်းဆက်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဝိုက်ထွေး.. မြသီတာ မြို့ပြန်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်း ငါမသိဘူး။ သူ့မိဘတွေက မှာလိုလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ အဖေအဖေမကံ တော့ မပြောနဲ့။ မင်းတို့ နည်းနည်းစုံစမ်းလိုက်ပါ။ မြသီတာမိမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပြီလို့ ငါထင်တယ်”

ဝိုက်ကလေးက “စိတ်ချ” ဟု ဆိုခဲ့၏။

ထိုနေ့က နဝဒေး၏ ဘယ်ဘက်မျက်ခမ်းများ လှုပ်နေသည်ကို သတိမပြုပါ။ “ငိုရတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းနည်းစရာတွေ့ရတတ် တယ်” ဟူသော အမေ့စကားကို အမှတ်ရမိ၏။ ဘယ်ဘက်အောက် မျက်ခမ်းလှုပ်ခြင်းသည် တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းစရာကြုံရတတ်သည့်သား ခင်ထံ၌ အဖအထစ်တစ်ခုခု ရှိနေသည်ကမူ အမှန်။

“ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ပင်းဘပေ ဆေးရုံတင်လိုက် ရတယ်။ အပြန်ပြန်လာခဲ့”

ဟူသော ဝိုက်ကလေး၏ပုန်းကြောင့် နဝဒေး ချရာကားဖြင့် မြို့ပြန်ခဲ့ရ၏။

ကာကိတ်မှနေ၍ နဝဒေး ဆေးရုံကို တန်း၍ပြေးသည်။ ဆေးရုံမှာ အမေ့ကို အသက်ပိတ်ပဲ့ရှိ၏။

အသက်ပိတ်သည့်ဆိုသည်မှာ အသက်ကို ပိတ်သွားဖြစ်ပြီး အမေ့ များ နဝဒေးရောက်လာခြင်းကိုပင် ပသိနိုင်ခဲ့။ နဝဒေးကို စကားတစ်ခွန်း မဆိုနိုင်ခဲ့။ နဝဒေးမျက်နှာကလေးကိုပင် ကြည့်ပြင်ပသွားနိုင်ခဲ့။ သားဟု ပင် မခေါ်နိုင်ခဲ့။

“အပေ.. အပေ..”

နဝဒေး၏ခေါ်သံများကိုလည်း အပေပထူးနိုင်။ ကြားပင် ကြားမလေ။ မုန်းဆရသည်မှာမူ အပေသည် နဝဒေးရောက်လာခြင်းကို သိပုံရ၏။ သားကိုစောင့်နေခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ နဝဒေးရောက်ရှိပြီး အဆိုနိုင်သည့်အတွင်းမှာပင် အပေသည် လူ့လောကကို အပြီးတိုင်ကျော့ခိုင်း သွားတော့၏။

“အပေရယ်..”

နဝဒေး ပြောဆည်နိုင်တော့။

ကလေးတစ်ယောက်လို အမေ့ကိုဖက်ကာ နဝဒေးငိုနေသည်ကို သင်သည် မျက်ရည်များဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုပေးရ၏။

“မိတ်ကိုလျှော့လိုက် သာ။ ဒါ.. မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ တရားပဲ။ အဲဒီစွဲဆိုတာ အဖေတို့ဆိုကလည်း ရောက်လာမှာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဖေရာ။ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ဖို့ ပွားတုန်းက အမေ့ကျွန်းမာရေးက အကောင်းကြီးရယ်”

ဒေသနာကောင်းမြတ်က မျက်ရည်များဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်တား

၁၅၈ ဝ သီဟသိပ်တင်စော

အဖြေမပေး...။

ဇိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းဒေါင်ကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ခေါင်းကို ငုံ့သူ့ငုံ့ မျက်နှာလွှဲသူ့လွှဲ...။

“မြသီတာဇရာ...။ မြသီတာ ဘယ်မှာလဲ။ အမေနေမကောင်း ကဲ့သို့ကို မြသီတာမလာဘူးလား”

မြသီတာကို သတိရကာ နဝဒေးမေးတော့လည်း ဦးကောင်း မြတ်ဇရာ၊ ဇိုက်ကလေးတို့ပါ မဖြေကြ။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“အမေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေကြပါဦး။ ဇိုက်ကလေး... ငြိမ်းအောင်... မင်းတို့ကဇရာ ဘာကြောင့်မဖြေတာလဲ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ သူငယ်ချင်းဇရာ။ မင်းအမေရဲ့ ဈာပန အတွက် ငါတို့ အကောင်းဆုံးလုပ်ကြရဦးမှာ”

ဇိုက်ကလေးထံမှ လူကြီးဆန်စွာ ပထမဦးဆုံးထွက်လာသော ကား။ သူ့အသံတွေလည်း တုန်နေ၏။ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံရ၏။

“ဟုတ်တယ် သား...။ မင်းအမေအတွက် အဖေတို့ လုပ်စေရ ရှိတာ လုပ်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ အနားမှထွက်သွားသည်။ ဇိုက်ကလေးနှင့် ငြိမ်းအောင်ပါ လိုက်သွားကြ၏။

နဝဒေး နားမလည်။ မြသီတာ ဘယ်မှာလဲ...။

မြသီတာအကြောင်း ဘာကြောင့်မဖြေကြတာလဲ...။

မြသီတာ ဘာဖြစ်လဲ...။

မြသီတာပြုံးပြန်လာကြောင်းသတင်းကို အသိတစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့် နဝဒေး၏မိခင် ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် ကြားရ၏။ မြန်ရောက်သည် မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီတဲ့။ မြသီတာ ဘာကြောင့်ပြန်လာသနည်း။ နဝဒေးနှင့် အဆင်မပြေသောကြောင့်လား။

ပြုံးပြန်လာလျှင် ယောက္ခမဖြစ်သူထံ လာဖို့ကောင်းသည်။ ယခု မလာ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း။

ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် စိတ်ပူသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကောင်းမြတ်အလုပ်မှပြန်အလာကိုပင် မစောင့်

နိုင်ဘဲ နဝဒေးနှင့် မြသီတာတို့၏ နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်တံခါးက ခပ်ဟဟပွင့်လျက်ရှိသည်မို့ အထဲတွင် မြသီတာ

ကေနံရှိမည်ဟု ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်တွေးမိ၏။ သို့သော် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မြသီတာကို လှမ်း၍မမြင်ရ။ အတွင်းဘက်တွင်ရှိမည်ဟု ထင်သဖြင့်

နာမည်ကိုမပေါ်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ အသာတက်လာခဲ့၏။ အိမ်အပေါ်ဆင့်အရောက်တွင် အတွင်းဘက်ဆီမှ စကားသံ

တချို့ကို ကြားရ၏။ အိမ်ခန်းဆီမှဖြစ်သည်။ မိန်းမသံများ...။ အတိအကျ သို့ရသော် မြသီတာနှင့် သူ့မိခင်၏အသံ...။

ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် နေရာမှာပင်ရင်၍ နားစွင့်ထားမိ၏။ ဘာတွေ များပြောဆိုနေကြပါလိမ့်။ အသံများက ခပ်တိုးတိုးပို့ ဂရုစိုက်မှ ကြားရ

ရှိသာ။ “ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါပြောတာ အမေ။ နဝဒေးနဲ့ သမီးက ခုထိဘာမှမဖြစ်ဘူး သို့တော့ ပြဿနာက မူးပေါ်တော့မှာ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ အမေကတော့ နဝဒေးနဲ့လက်ထပ်။ အချိန်

တန်ရင် ကလေးမွေး။ ကလေးက ခုနှစ်လနဲ့မွေးတာလို့ ပြောလို့ရတာပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံးစိစဉ်လိုက်တာပဲ။ သူက ဘာကြောင့်...

အတူပအိပ်တာလား”

“အောင်ကျော်ကြောင့်ပဲ အဖေ..။ အောင်ကျော်က မင်္ဂလာ
ဆောင်တဲ့ညက နဝဒေးကို ပြဿနာလာရှာသွားတယ်”

“ဟင်.. အဲဒါဆို အဲဒီကတည်းက သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ
ကို သူသိသွားတာလား”

“ဟင်အင်း.. သူ့ပယ်ဘူး။ အောင်ကျော်ကလည်း ဒီကိစ္စကိုမှ
မသိတာ။ သူ့ချစ်သူငါ့ ဘာညာ ချိဖြီးတော့ပဲ ပြောသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
အောင်ကျော်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နဝဒေးက စိတ်သကောင်းဘူး။ သူ့ကြောင့်
ဒါ မီးခိုးအောင်ကျော် ကဲ့ရဲ့တာဆိုရင် သူ့ရှောင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။
အဲဒီကတည်းက သူ သမီးကို သူ့ငယ်ချစ်လို့ပဲ နေခဲ့တာ”

“အခု သမီး ဒီကိုပြန်လာတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုပြောခဲ့လား”

“ပြောခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုပြောခဲ့လဲ”

“အဖေတို့မှာလိုလိုပဲ ပြောခဲ့တာ။ သူ သံသယတွေဝင်မှာ
သေချာတယ်။ သမီးလည်း စဉ်းစားတယ်။ ဝိုက်က တခြားခြားထွက်
လာတော့မှာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိမ်လို့ရပေမယ့် နဝဒေးကို လိမ်လို့မရ
တော့ဘူး။ သမီးတို့အလိပ်တွေ နေတော့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် သမီးတို့
သူ့ကို ခုတုံးလုပ်တာ သိသွားဦး ပိုးမီးသောင်ကုန်မှာ။ သမီး ဘယ်လိုရင်
ဆိုင်မလဲ”

“ငါက နှင့်ပြဿနာကို ပြေလည်အောင်လို့ တစ်ချက်ရတ်
နှစ်ချက်ပြတ် ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်ကို မနှုန်းစဉ်းခုံးပြီး နဝဒေးနဲ့ ပေးစားခဲ့
ရတာ။ အခု ငါ့မိမိကိုနားလည် ပျက်ပြီး အပိုက်မ.. နှင့်ကြောင့်..”

“အဖေရယ်.. သမီးလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နဝဒေးက
သမီးကို ဇနီးပယားလို့ မနေတာ”

“အဲဒါကြောင့် အခုပြဿနာတက်တာပေါ့။ ကဲ.. အခု ဘယ်

လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဇွတ်ပစ်မလား”

“ငလွယ်ဘူးအဖေ။ သမီး ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပြီးပြီ။ အန္တရာယ်
သိပ်များတယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ။ ဝိုက်က ထွက်လာတော့မှာ”

“မလားဘူး အဖေ..။ သမီးဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သမီး အောင်ကျော်
နဲ့ပဲ လိုက်သွားမယ်”

“ဟဲ့.. ငါက နဝဒေးရဲ့ပိဘတွေကို ဘယ်လိုဖျက်ရှာရမလဲ”

“သမီးအပေါ်ပဲ ပုံချလိုက်ပါ အဖေ”

ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် ကြားရသည်များကို ယုံပင်မယုံချင်။
ကြည့်စမ်းပါ..။ မိမိတို့ကို လှည့်ဖျားကာ သားလေးကို လှည်း
ကျွေးထမ်းနိုင်ခြင်းမိတာက။ ရက်စက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ယုတ်ဟ
ကောက်ကျစ်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ရှက်ခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ခြင်း၊ နာကြည်းဒေါသဖြစ်ခြင်းများ
တင်ညှိပ်တည်း နှလုံးကိုဆောင်တိုးကာ ဒေါ်စန်းစန်းမြင့် နေရာတွင်ပင်
ပုံခနဲသိက္ခာသွားခဲ့တော့၏။

“အပြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ သား။ မင်းအဖေ ဆေးရုံမှာ သတိ
တစ်ချက်ပြန်လည်လာတုန်းက အဖေကို ပြောပြသွားတာ။ အဖေလည်း
ယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ပြသိတာက ဆေးရုံကျော်

၁၅၂ ၀ သီဟထိပ်တင်စေ

နဲ့ လိုက်ပြေးသွားပြီ။ သူ့မိဘတွေလည်း အဖေတို့ကို မျက်နှာမပြဲဘဲ ရှောင်နေကြတယ်။ တစ်ဖြုံ့လုံးကတော့ သူတို့အကြောင်းတွေ ပြောနေကြပြီ။ အဖေလည်း ရှက်လို့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချင်တော့ဘူး။”

မိခင်ဈာပနပြီးသောနေ့မှ အခင်ဦးကောင်းမြတ်က နဝဒေးကို ရှင်ပြဲခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာကောင်းလေစွ။ အံ့ဩစရာကောင်းလေစွ။

နဝဒေး ရှက်လည်းရှက်၊ ခံလည်းခံပြင်း၊ ဒေါသလည်းထွက် ဖြစ်ရတော့သည်။

“ပြီးခဲ့တာ ပြီးခဲ့ပြီပဲကွာ။ ဘာမှ ပြန်ပြင်လို့ မရတော့ဘူး။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲပေါ့ သားရယ်”

ဦးကောင်းမြတ်က အံ့ဩတိုက်ကာ နံရံကိုလက်သီးနှင့်ထိုးသော နဝဒေးကို ဆွဲရင်း နှစ်သိမ့်သည်။

“ကျွန်တော် အလိမ်ခံရတာ နုဖားကြီးအတတ်ခံရတာကို ခံနိုင်ပုံ တယ်အဖေ။ ဒါပေမဲ့ အဖေမသေရတာ သူတို့အကြောင်း။ သူတို့က အဖေကို သတ်လိုက်တာ။ အဲဒါ အခံရဆဲခက်ဆုံး။ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ”

“အဖေသေဘောပေါက်ပါတယ်။ အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပဲပေါ့ကွာ။ အခုအချိန်မှာ အဖေဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး။ သူတို့က အပြစ်တွေလည်း မတင်ချင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း သူတို့ထွက်ပေါက်ကို ရှာခဲ့ကြတာပဲဟာ”

“သူတို့နဲ့ထွက်ပေါက်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ဂုဏ်ထိကွာ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့မထွက်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဘဝကို ခုတုံးလုပ်တာ အဖေ။ ဒါ.. ဘယ်လိုမှ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စ။ ယုတ်ဟုတ်ခက်လိုက်တာ”

“သားအဖေက ဟိုကလေးမလေးကို စုန်းမလေးရယ်လို့ထင်ပြီး သားနဲ့ဖြစ်မှာစိုးလို့ မြသီတာနဲ့ ပေးစားခဲ့တာပဲ။ ခုတော့မှ တကယ်စုန်း

လေးနဲ့ ပေးစားမိပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါပဲ သား..။ အဖေဖေအယူ အဆကတော့ နုလုံးသားမလှတဲ့သူသာ စုန်းမပဲ”

နုလုံးသားမလှသူသာ စုန်းမ.. တဲ့။ အခင်ဦးကောင်းမြတ်စကားက နဝဒေးရင်ကို ထိသည်။

‘မှန်လိုက်တာ’ ဟု နဝဒေးအပြည့်အဝထောက်ခံမိ၏။ မြသီတာသည် လှ၏။ ချမ်းသာ၏။ ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ သို့သော် ဟယာများ၏။ နုလုံးသားအကြည့်တန်ဖိုး။ လှည့်မြှားတတ်၏။ စွပ်စွဲချင်း စွပ်စွဲရလျှင် မြသီတာကိုသာ စုန်းမဟု စွပ်စွဲရပေတော့မည်။

ထိုအကြောင်းများကို နဝဒေးထက်စောစွာ သိနေသော ဝိုက်ကလေးနှင့် ဒီနှိုင်းခေါင်က နဝဒေးကို လာရောက်မြေသိမ့်ကြ၏။

“မင်းအတွက် ကောင်းသွားတာ နဝဒေး။ ဒီအဖြစ်သာ ပပေါ်ခဲ့ရင် တစ်သက်လုံး မင်းဟာ သူ့ရဲ့လှည့်မြှားမှဘောက်မှာ ခံနေရမှာ။ မွေးလာတဲ့ကလေးကို ကိုယ့်ကလေးပဲလို့ တယုတ်ယဉ် ချစ်မိလေလေ၊ မြသီတာက ကွယ်ရာမှာ ဟားလေ ဖြစ်မှာပဲ။ အခုတော့ တစ်သက်လုံး နွားမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”.. တဲ့။

“ငါ့ရှက်မိတာတော့ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း။ ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ.. ဝင်းက ဘာရှက်စရာလို့လဲ။ မင်း မဟုတ်တာလုပ်တာ၊ မင်းဖောက်ပြန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖောက်ပြန်တဲ့သူကသာ ရှက်ရမှာပါကွာ”

“အမေအတွက်လည်း ငါမြေမရဘူး”

“ဒါတော့ မှန်တယ်။ ငါတို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ နုလုံးရောဂါရှိတဲ့ မင်းအဖေဟာ အဲဒီ ပယုံကြည်နိုင်စရာ အလိမ်အညာခံမျှကြီးကို သွားခနဲ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့လိုက်ရတော့ shock ဖြစ်သွားတာပဲ။ တကယ်တော့ မြသီတာကမှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စုန်းမပေမယ့်”

www.burmeseclassic.com

ဟော... သူတို့ကလည်း ဤသို့တောက်ချက်ချနေပြီ။

“ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့ကလေးတွေက အောင်ကျော်ပြီသေ့နာလာရာသွားတာကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သူ့ကြောင့် မင်း မြသီတာကို ချောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

ဗိုက်ကလေး၏ ဝံ့ဆင်မှု...။

“မဟုတ်ဘူးကွ”

နဝဒေးက ခေါင်းယင်ချင်း ဖြေလိုက်သောကြောင့် ဗိုက်ကလေးနှင့်ဒိန်းဒေါင် ဆုံညှိသွားကြသည်။ နဝဒေးကို ရူးဆိမ်းကြည့် ကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“မြသီတာတို့ဘက်က ရုတ်တရက်ပြီး ကောင်းကောင်းက အလောသုံးဆယ် စိုက်ထွန်းစီစဉ်လာတာကို ငါသံသယရှိခဲ့တာ နဲ့ပါတ်တစ်ပဲ။ မြသီတာနဲ့ ငါဟာ သူ့ဆင်ချင်းလိုနေခဲ့ကြပြီး မြသီတာဆီက ငါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အစိပ်အမြွက် မြေခံခဲ့ရဘူး မတွေ့ခဲ့ဘူး ရုတ်ချည်း ဖြစ်လာရတဲ့ မက်လာခဲ့တာ တစ်စုံတစ်ခု ပယောဂကောင်းကျင့်လို့ ငါပူဆဲခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ ငါလက်ခံခဲ့တာ”

“နဲ့ပါတ်နှစ်က ဘာလဲ”

“ပြောပို့မယ်...။ မင်းတို့ ယုံ မယုံတော့ မသိဘူး။ မက်လာပုံကိစ္စ ဝေါ်လာတော့ ငါ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်။ ‘တပည့်တော်သည် အမေစိတ်ဆင်းရဲမည့်ကိစ္စများကို တင်းကြိမ်မှုပြုမိပါ။ ယခုလည်း အမေ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်သာ တပည့်တော် ဤမက်လာခဲ့ကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသစ္စာ မှန်ပါက တပည့်တော်အား အဆိုများဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ’ လို့လေး။ အဲဒီလိုသစ္စာဆိုပြီး အိပ်တိုက်မှာ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦးက ‘လူကလေး... အတိတ်ရက်အကြောင်းတရားဆိုတာ ရှိတယ်။ ငြင်းပယ်လို

မရနိုင်တာ၊ တားဆီးလို့မရနိုင်တာ ရှိတယ်။ အဲ... တားဆီးကာကွယ်လို့ ရနိုင်တာလည်း ရှိတယ်။ လူကလေးအဖို့ ကာကွယ်ထားဆီးရတာတော့ လူကလေးလက်ထပ်ရမယ့်သူကို ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းပဲဖြစ်တဲ့ နေဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ မြစ်သင့်တာ မြစ်ငြီး ပျက်သင့်တာ မျှော်မှာပဲ။ ဝမ်းနည်းစရာ တချို့ ကြုံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်လာပါလိမ့်မယ်’ လို့ ငါ့ကိုပြောတယ်။ ငါ့ခေါင်းကို လက်ခုံသပ်ပေးပြီး ပျောက်သွားတယ်”

“ဟာ... ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒါကြောင့် မင်းက မြသီတာနဲ့ မင်္ဂလာကင်းကင်းနေခဲ့တာကို။ ဒါဟာ သစ္စာတရားရဲ့ အစွမ်းပဲပေါ့နော်”
ဒိန်းဒေါင်၏ ဆုံအားထသင့်ကော...။

ဗိုက်ကလေးက...

“နဝဒေး... မင်း ကံမကောင်းတဲ့ကြားက ကံကောင်းသွားတာ ပဲပေါ့ကွာ။ မင်းအမေကိုပဲ မြသီတာကိစ္စတွေမှာ ငါတို့ မင်းပြန်ရောက်လာလာချင်း မပြောပြနိုင်ခဲ့တာတို့တော့ နားလည်ပေးပါ သူငယ်ချင်းရာ”

ဟု ဆိုသည်။

“ငါနားလည်ပါတယ်”

ဒိန်းဒေါင်က ဝင်၍...

“နဝဒေး... မင်းကို ငါ တစ်ခုပေးချေမယ်”

“မေးလေ”

“မင်း စင်ပုံကို မတွေ့ချင်ဘူးလား”

နဝဒေး ဝိုင်ကျသွား၏။ ပင့်သက်ချီးမြှူ...။

“မြသီတာပစ်သွားမှ ခင်ပွဲဆို ပြန်သွားမယ်ဆိုတာကတော့ ခင်ပွဲထုပေါ် ရက်စက်လွန်းရာကျမယ်လို့ ငါထင်တယ်”
တွေးဆတွေးဆ ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းမက်လာဆောင်တဲ့နေ့က ငါတို့ ခင်ပွဲနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ။ မင်းမက်လာဆောင်သွားပြီဆိုတာလည်းသိခရာ ခင်ပွဲ မျက်စိရည်တွေ ပန်းပိုး

၁၅၆ ○ သီဟယိပ်တစ်ဆာ

ပေါက်ပေါက်ကုလားသာ ငါတို့ကြည့်ရက်သို့ ရှောင်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။
ခင်ပွဲ မင်းကို တကယ်ချစ်နေတာတွေ အမှန်ပဲ နဝဒေး”
နဝဒေးသည် ဇိုက်ကလေးနှင့်ဒီနိုးဒေါင်းတို့ကို ဘားပြန်မကြော
နိုင်ဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်ကာ ကြွက်သေသေနေမိလေ၏။
ရင်ထဲမှာကား...။

၁၂၂ သံသရာဒီးတစ်ပတ်အထည်

နောက်ဆုံးအစဉ်ကို ကောင်းစွာမြေဆိုနိုင်ခဲ့ပြီ။ နဝဒေး
မြို့ကိုပြန်လာချိန်တွင် ပြည်တာနှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာများ လျော့ပါး
သွားပြီဟု ခံစားနိုင်၏။ ပြည်တာ သူ့ရင်တွင် မရှိတော့။
ပုန်းလည်း မခုန်းတော့။ နားကြည်မှုလည်း မရှိတော့။ ဥပေက္ခာ
တရားကို နဝဒေးပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။
ထစ်ခုပဲ ရင်မှာရှိနေ၏။
ခင်ပွဲအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့မိခြင်းအတွက် ဝေဒနာ...။ မိမိ
စကားတွေအပေါ် ရှက်သည်။ မိမိအပြစ်အတွက် ရှက်သည်။ ခင်ပွဲက
ရော နဝဒေးအပေါ် မည်သို့သဘောထားမည်မသိ။
အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့ထန်ထန်ကြောင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ဖျက်ခဲ့
သော သစ္စာခွဲယောဏ်းတစ်ယောက်ဟု အငြိမ်ဆိုလေမလား။
ဒီးသီးပုန်းကီးစွာ ခင်ပွဲက သူ့ကို အငြိမ်တင်မည်ဆိုလျှင်လည်း
နဝဒေး ခေါင်းငုံ့ခံနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ခင်ပွဲကို တွေ့ရမှာမူ နဝဒေး
မဝံ့ရဲသည် အမှန်။ ဆင်ခြင်မှု မျက်နှာကို ဆင်မည်းက မည်သို့ကြည့်ရဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၈ ○ သီဟထိမ်တင်စာ

ပါမည်နည်း။

ထိုကြောင့်ပင် အမေ့ကိစ္စပြီး၍ တက္ကသိုလ်သို့ပြန်မိ ခင်မြို့တို့ တွေ့ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း မိမိစိတ်ကို မိမိမချင်၍ မတွေ့ရဲဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ယခု ငြို့ကို ခြေပြန်ချခဲ့ရလေပြီ။

မေင်ဦးကောင်းမြတ်က။

“သားစာမေ့ခဲ့ပြေခိုင်ပုံမသားလို့ အဖေက ပူနေတာ။ သား စာမေ့ခဲ့ပြေခိုင်တွယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပီတယ်။ ချီးလည်း ချီးကျူးပါ့တယ်။ ဒါမှ ယောက်ျားကောင်းတွေ သားရဲ။ တစ်ပုံတစ်ခုသော စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းကြောင့် ဘဝကို ရေရှည်ရှောင်ထား သွေးကြောင့် တာပဲ။ သတ္တိနည်းတာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ဘဝပျက်မခံရဘူး။ ဘဝပျက်မခံ ရင် နှစ်ခါရှုံးတဲ့သူ ပြစ်သွားမှာ”

ဟု ချီးကျူးအားပေးစကားဆိုသည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် အဖေ”

“သားသူငယ်ချင်းတွေမှာ သားကိုပြောပြချင်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်။ သွားတွေလိုက်ဦး”

“ဘာများလဲ အဖေ”

“သူတို့ခွဲတွေတွေ သားသိမှာပေါ့။ အဖေကတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။”

မေင်ဦးကောင်းမြတ်စကားက စကားသာတက်သလိုပင် သို့ချင် စောကိုလည်း တွန်းအားပေးခဲ့၏။ အပြေတော့ ထုတ်၍မပြု။

သို့ဖြင့်ပင် ဇိုက်ကလေးနှင့် ဒီနိုးဒေါင်ကို ရှာမှီတော်ဖြင့်ရလေ တော့သည်။

“ကဲ... ပြောလေကွာ”

လက်မက်ရည်ကို မိမိခွဲ၍ သူတို့နှစ်ယောက်က သောက်နေ ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်၏ ဖန်ခွဲအသားနှင့်အတူ သီချင်းသံပြုကြကွ ကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နှိုက်၏။ နဝဒေးက သီချင်းစိတ်စောနေသူပို့ စိတ်မရွည်ချင်း အနီးတွင်ရှိသော ဇိုက်ကလေး၏ ပန်းကို လက်သီးနှင့်တိုး တာ တိုက်တွန်းလိုက်ရ၏။

“ပြောမှာပေါ့ကွာ မင်းကလည်း...။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ တာ မင်းသိလို့ ဘာမှထူးခြားလာမှာမှမဟုတ်တာ။ ငါ့အထင်တော့ မင်း ယခုနဲ့ ကံကောင်းသည်”

ဇိုက်ကလေး၏ ဇိုဒါနိုး...။

“ဟုတ်တယ် နဝဒေး...။ မင်းကို အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူဝင် ကြယ်နဲ့အသုံးကြီး ပြောခဲ့သလို အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်လာပြီလို့ ပြောလိုရတယ်။ မှားတဲ့အခါလည်း မမှားတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဒီနိုးဒေါင်၏ စကားဦး...။

“မင်းတို့က ဘာတွေလဲကွာ။ ငါ့နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြော”

ဇိုက်ကလေးက ဟက်ခဲရယ်၍ ဒီနိုး... ငါ့ကို ရွေးကြည့်သည်။

“ငါ ခင်ပွဲကို လက်ထပ်ယူတော့မယ်”

“ဘာ...”

“ဟာ... အော်လိုက်တာကွာ။ အသည်းတွေအူတွေကို တုန်သွား တာပဲ။ လိပ်ပြာတောင် သွင့်သွားပြီလား မသိဘူး။ လိပ်ပြာလေးရေ... ကလူ... ကလူ...”

“ဟေ့ကောင်ဇိုက်ကလေး။ မင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ် လျှောက် လုပ်မနေနဲ့။ အထည်ပြော”

“ဟာ... ငါ့အထည်ပြောတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် နဝဒေး။ ဒီကောင် အထည်ပြောနေတာပဲကွာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဒီနိုးခေါင်ကသည်း အတည်ပေါက် ဝင်ပြောသည်။ နဝဒေး
ခေါသထွက်ရမှာလား။ ဝမ်းသာရမှာလား။ ဝမ်းနည်းရမှာလား။ မဝေခွဲနိုင်။

“ဘာလဲ.. မင်းက ခုမှ နှုတ်ပြောနေတာလား။ မင်းပစ်ထား
ခဲ့တဲ့ပန်းကို ငါက ကောက်ယူမှာပါကွ။ မတွန့်တိုပါနဲ့”

“ငါ..”

နဝဒေး ဘာဆက်ပြောရမည်မသိ။

“ကျောင်းမှာကတည်းက ငါ ခင်ပွန်းကိုချစ်တယ်။ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့
တယ်ဆိုတာ မင်းကိုပြောပြဖူးတယ်။ ခင်ပွန်းကို လက်ဆွဲမိလို့ လက်ကိုက်ရ
တဲ့အကြောင်းလည်း မင်းသိတာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“အဲဒါက ဟို..”

“ခင်ပွန်း သနားစရာကောင်းတယ်။ ဗတ်ဝန်းကျင်က စုန်းမ
လေးလို့ ခွင့်ပေးပြီး ပိုင်းပယ်ခံရတဲ့သူ။ ဒါတင် မကဘူး။ ချစ်လှပါတယ်
ကြိုက်လှပါတယ်။ လက်ထပ်ယူမယ့်ဘာညာ သုံးအောင်ကြောပြီး
ငွေကြေးချမ်းသာ၊ ရွတ်ရည်ခဲရာတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်းတွေ့စရာ
လက်ထပ်သူသွားပြီ။ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ကောင်း ကိုယ်တိုင်ဖျက်၊ လိမ်ညာသွား
တာကိုလည်း ခံခဲ့ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ခင်ပွန်းကို လက်ထပ်ယူမှာ”

ဇိုက်ကလေးမျက်နှာက တကယ့်ကို လေးနက်တည်ကြည်စွာ။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား ဇိုက်ထွေး”

“မင်းက လုပ်ပြန်ပြီ။ ကျားကိုက်ဒါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေး
နဲ့လား.. ထဲ့”

“ခင်ပွန်း မင်းအာချစ်ကို လက်ခံမှာဆိုလား”

နဝဒေးက မစုံမခံပေးဆွန်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဇိုက်
ကလေးက ပြုံးပြင်း..

“လက်ခံတာပေါ့.. ငါက ပြောသလိုလုပ်တဲ့ကောင်း၊ ကျောင်း
တုန်းက ချစ်တယ်ပြောခဲ့တာ ခုထိ မေတ္တာမပျက်၊ သစ္စာမပြုမိပဲလေ။

ပြီးတော့ အားကိုးရာမဲ့၊ အထီးကျန်နေတဲ့ ခင်ပွန်းအတွက် ဒါက တစ်ခု
တည်းသော အားကိုးရာပဲ။ ခင်ပွန်းက လက်မခံဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

“ခင်ပွန်း မင်းကိုချစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နဝဒေးငြင်းနေမိသေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မချစ်ရမှာလဲကွ။ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ သူ့နှုတ်က
ထုတ်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီပြီ။ ဒါကြောင့် ငါက ခင်ပွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တာ။
မင်း၊ လက်ပွဲမကောင်းကောင်းသာ ပြင်ထားပေးတော့”

ဒီနိုးခေါင်က ဝင်လာပြန်တာ..

“ငါကတော့ နှိုးဆက်တွေပေးထားတဲ့ နာရီဆယ်လုံးလောက်
လက်ဖွဲ့မယ် စိတ်ကူးတယ်။ နဝဒေး.. မင်းက ခုတင်မှာထွဲဖို့ ချူကလေး
တွေ လက်ဖွဲ့ကွ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီပေါ့ခေါင်းတို့၊ နို့တို့တို့။ ကလေးအဖိုးတို့
လက်ဖွဲ့ပေါ့။ ဒီကောင် ဇိုက်ကလေးက စိတ်ကဲနေတွေ အကြီးအကျယ်
ပေးဆွဲပြီးသားကွ။ ချက်ချင်း.. ချက်ချင်းကြီးကို အကောင်အထည်တွေ
ပေါ်လာမှာ။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. မင်း ပြသီတာလိုပေါ့ကွ”

ပြောပြီး ရယ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြရာ
နဝဒေးနာလိုသောကို လှဲတွေ့နှင့် ပိုင်းထိုးသည်ပဟ..။

“ငါပြန်တော့မယ်ကွ”

နဝဒေး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထသည်။ မျက်နှာမျက်စိနေသည်ကို
နဝဒေးထိန်းမရတော့။ ရင်ထဲမှာ ပြိုကျလာသော ခံစားမှုများက မျက်လုံး
ထဲမှာ နှင်းတွေလို အုံ့ပွဲလာသည်။ ဆုံးရှုံးတော့မည်ဆိုပါမှ လက်လွှတ်
မခံနိုင်လောက်အောင် တွယ်တာမြတ်ဖိုးခြင်းကို နားလည်လာသည်။

ဇိုက်ကလေးက နဝဒေး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

“နေပါနဲ့ကွ.. မင်းပဲ ပြောကွာ ပြောကွာနဲ့။ တကယ်လုပ်တာ
ပြောရာ ထခြင်းပေးတာ။ မင်းကွာ.. အသည်းနုလိုက်တာ”

“ငါ့ကို မရိုမဲနေတော့ကွ။ ငါ မခံနိုင်တော့လို့ပါ။ မင်း ခင်ပွန်းကို

တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ယူမှာကို ငါဝမ်းသာပါတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ်။”

“ဟ.. ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတဲ့ကောင်းကင် ချစ်ခင်စွာတွေနဲ့၊ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ကောင်းကင် ဝိုသ်ကြီးနဲ့ မင်းက ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ”

“ငါတကယ်ပြောတာပါ သူ့လည်ချင်းမှာ မင်းတို့အတွက် ငါဆုမွန်ကောင်း တောင်ဆေးပေးဇော်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

နဝဒေးကိုကြည့်ပြီး ဝိုက်ကလေးနှင့် ဒါနုဒေါင်က တဟားဟားနှင့် အတောမသတ်အောင် ရယ်ကြလေသည်။ သူ့က ဝမ်းနည်းနေမိသည်ကို သူတို့က ဘာကြောင့်ရယ်ကြပါသနည်း။ မလှောင်ပြောင်နေကြခြင်းလား။

“ကဲဒါကွာ.. ပြန်ထိုင်ပါဦး။ မင်းကိုပြောမယ့်ကောင်းကင် အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့က မင်းကို နောက်နေတာပါ”

“ဟာ.. ဝိုက်ကလေး.. မင်း..”

“ဟုတ်တယ် နဝဒေးရ၊ မင်းကိုတွေ့ရင် အတည်ခွဲနောက်ဖို့ ငါဆိုလိုက်တော့ တိုင်ပင်ထားကြတာ။ မင်းက တကယ်အောက်မေ့လို့လား။ ဟား.. ဟား..”

“မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေးမနေပါကွာ”

ယခုမှ ရင်ထဲပေါ်သွားပြီး နဝဒေးက ဒီနီဒေါင်ဝမ်းလက်ဆွဲခကားကို ငှားရမ်းသုံးစွဲနိုင်တော့သည်။

“အခြား.. ငါ့ကောင်းခင်ပွန်းကို ထကယ်ချစ်တာပါလား။ နောက်တာတောင် ဒီလိုဖြစ်နေရင် တကယ်သာ ခင်ပွန်း ငါ့နဲ့ယူရင်တော့..”

“တော်ကွာ.. ထင်မပြောနဲ့။ ဒါ.. ငါ အခက်တည်းက ထင်သားပဲ။ ခင်ပွန်းက မင်းကို မချစ်ပါဘူးလို့”

“အဲ.. မယ်.. ဝုဗ္ဗ ဒီကောင်းကို ချစ်ပြောနိုင်ပြီးတော့များ”

နိတ်ကူးသစ်စာခေ

“ကဲ.. ပြောစရာရှိတာ ပြောပါကွာ”

“ဒီလိုကွာ..”

“ဒီလိုကွာ” ဟုသာ ပြောသည်။ ဝိုက်ကလေးက မပြောသေးဘဲ ငရဲမွှေးကြမ်းကို အချိန်ဆွဲတဲ့ ငုံ့နေပြန်သည်။ ပြီးမှ ငရဲမွှေးကြမ်းပန်းကန်ကိုယူကာ တရုန်းရှုးမှတ်သောက်သည်။

“ဒီခိုင်ကရဲမွှေးကြမ်းက ကောင်းတယ်ကွာ။ လက်ဖက်ခြောက်က ရှယ်ပဲ”

ဟုလည်း စကားတွေ ချော်တော့ပေါ့ပေးပြန်၏။

နဝဒေး မိတ်မရွာည်း။

“ကဲ.. မပြောချင်လည်း နေကွာ။ ပြန်ပယ်”

“နေပါဦးကွာ မင်းကလည်း.. ငါအာရှင်းနေတာ”

၀ ၀ ၀

“မင်း တကွသိုလ်ပြန်သွားပြီး ဝှစ်လကျော် သုံးလလောက် အကြာမှာ ခြေထဲက ခေခံတက်ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးပျော်ကျလို့ပေါ့ကွာ”

“ပျော်တာလား။ ပျက်တာလား”

“ပျော်ကွာတာ။ ဒီလိုကွာ နဝဒေးရ၊ ခြေထဲက အောင်ကျော်နဲ့ လိုက်ခြေသွားတယ်။ ခြေထဲကရဲ့မိဘတွေက သဘောတူညှိမှတ်လိုက်တာပုန်ပေးမယ့် ပြန်မခေါ်ဘူး။ ဒါက အများအပြင်မှာ သဘောမတူဘူး”

နိတ်ကူးသစ်စာခေ

ပဘော ပြုချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ။ သူတို့က သမီးနဲ့တော့ အဆက်အသွယ်
နဲ့မှာပေါ့။ အဲ... အောင်ကျော်ကို ထကယ်နှစ်နှစ်ကာတာ သဘောတူလို့
ခတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ငါသဘောပေါက်တယ်”

“အောင်ကျော်က ကားသမားလေကွာ။ လည်တယ်။ ပြီးတော့
သောက်တတ်၊ စားတတ်တယ်။ အခုလို ခြင်္သေ့က သူနဲ့ ခြံနိုလိုက်ပြေး
တဲ့အခါ အောင်ကျော်က အပေါ်စီးနေရာ ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ဒီမှာ
ပြဿနာပေါ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်က အောင်ကျော်ကိုယ်ဝန် အမှန်း၊ ဒါပေမဲ့
ဒီကိုယ်ဝန်ရှိတာကို မင်းနဲ့လက်ထပ်သွားတဲ့အချိန်က အောင်ကျော်မသိဘူး။
မြသိတာကိုသားအမိပဲ သိပြီး မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကြိုက်စိမ့်တော။ အခု
သူနဲ့ပြန်လိုက်ပြေးပြီး မကြာမီ ကိုယ်ဝန်က ပေါ်လာတော့ အောင်ကျော်က
သူကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်ဝန်ပေါ်လို့ ထင်လာတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်း
လည်း ပြောတယ်။ မြသိတာကလည်း မင်းနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာ
ပြောမှာပဲ။ ဒါ... မဲ့ အောင်ကျော်က မယုံမဲ့ဘူး။ ဘယ်ယုံမလဲကွာ။
လက်ထပ်ပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာက ယုံနိုင်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“ထား...။ အဲဒီတော့ ဘာခွင့်ကဖြစ်ကြလဲ”

“အခြံ ရန်ဖြစ်တာပေါ့။ ရန်ဖြစ်တော့ မူးတတ်တဲ့ အောင်ကျော်
က ပြဿနာရှာတယ်။ လင်ကြီးနောက်က သူ့နောက်ပြန်လိုက်တာတဲ့
ပိန်းမရယ်လို့ နှိမ့်ချတယ်။ ဒါတင် မကဘူး။ ခြံရံနဲ့တဲခွား နောက်လည်းမှန်
ဦးမှာပဲဆိုပြီး အခြားလူတွေနဲ့လည်း စွပ်စွဲတယ်။ မြသိတာအဖို့ ငရဲဝန်းပဲ
ပေါ့။ ပြောရရင် မြသိတာပင်လည်တာပဲ။ မင်းတို့မိသားစု ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲရတာ အရှက်ရခဲ့တာတွေအတွက် နောက်သဝဏေကွား။ မြသိတာ
အရှင်လတ်လတ် ဝင့်လည်နေပြီပေါ့”

“ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ဒီလိုတော့လည်း သူ့ကို မပြစ်စေချင်
ပါဘူး။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါကတော့ မင်းစိတ်လေး၊ မင်းဘက်က ခွင့်လွှတ်လေး သူ့
ဘက်မှာ အမြဲဆိုကြီးလေပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေမှာ ပြသိတာနဲ့အောင်ကျော်
ရန်ဖြစ်ရာက အောင်ကျော်က မူးမူးနဲ့ ရိုက်တယ်။ မြသိတာ အိမ်ပေါ်ဆင့်
ဝနေ ပြတ်ကျတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီး သေးရုံရောက်ရတော့
တာပဲ”

“ကလေး ဆုံးသွားပြီပေါ့”

“အဲပေါ့။ ကလေး အသက်ဆုံးမကုဘူး။ မြသိတာရဲ့ အသက်
ပါ ဆုံးလှလည်း ကလေးပျက်လို့ သွေးတွေဆင်းတော့ သွေးသွင်းဖို့လိုလား
တယ်။ လဲ့ယဲကလေးဖြစ်နေတယ်။ မြစ်ချင်တော့ မြသိတာကို သွေးသွင်း
ပေးဖို့ ဆေးရုံက သွေးရှာတယ်။ မရဘူး”

“ဟာကွာ... သွေးလူးမယ့်လူတွေ အများကြီးပါ”

“အဲဒါပဲလူ နဝအေးရ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ အင်မတန်တော်တဲ့
ပျက်လှည့်ခရာကြီးပဲ။ မင်း မယုံမို့နဲ့၊ မြသိတာအတွက် သူ့မိဘတွေက
သူ့ငွေတွေပဲကွား ငွေကုန်ခံနိုင်တာပေါ့။ မြသိတာအတွက် သူ့အလုပ်
သမားတွေ၊ ဆေးရုံတွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ခေါ်လာတယ်။ သွေးလူး
နဲ့... ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ ငွေပေးပြီး ဝယ်ဖို့လုပ်တယ်။ မရဘူး”

“မြသိတာရဲ့သွေးက R.H Negative(O) ဖြစ်နေတယ်။

မိသွေးက လူတစ်သောင်းမှာမှ တစ်ယောက်လောက်ရှိတာတဲ့။ သိပ်ရှား
တာ။ ထခြားသွေးလည်း သွင်းမရဘူး။ ငါတို့လည်း ဒီအကြောင်းကို
ဗူးသိရတာပါ။ မြသိတာအတွက် သွေးပေးမယ့်လူတွေအားလုံး အဲဒီသွေး
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြသိတာကို ရန်ကုန်မို့မို့ သူ့မိဘတွေက စဉ့်စား
ကြတယ်။ အဲဒါလည်း မလွယ်ပြန်ဘူး။ မြသိတာက အခြေအနေသိပ်
ကောင်းဘူး။ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုသွားမလဲ။ ရန်ကုန်ထိ ခံယူမလာ။
ပဲသေရဘူး။ ဟာ... မြသိတာမိဘတွေ ရင်ကွပ်ကလက်ပေါ့ကွာ”

မိုက်ကလေးက ကောကို ခဏရစ်၏။ ဒီနီးဒေါင်က ဝင်၍

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“သမီးအတွက် ရတက်ပွေတော့မှ မင်းအမေ သူတို့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာကို သူတို့ သဘောပေါက်စာနာပီသွားကြည့် ရပါတယ်။ ဒါက နောက်မှ သူတို့ဆီက ထွက်လာတဲ့ လေသံပါ”

ဟု ပြောသည်။

“အဲဒါ.. ငါပြောတဲ့ ကံကြမ္မာပေါ့။ မြသီတာ အသက်ဆုံးရို ရာနှုန်းပြည့်လောက် သေချာသွားချိန်မှာမှ မြသီတာအတွက် သွေးအလှူ ရှင်တစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်။ R.H Negative(O) သွေးပိုင်ရှင်ပေါ့။ မြသီတာရဲ့အသက်ကို သူ့သွေးနဲ့ ကယ်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

“မြသီတာ အဲဒီသွေးအလှူရှင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်း တယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ နဝဒေးရာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့တင် မလုံလောက်ဘူး။ ထိုင်ကန်တော့ဖို့ကောင်းတာ။ ဒီမှာနဝဒေး.. ။ အဲဒီ သွေးအလှူရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ မင်းသိလား။ မင်းသိရင် သိပ်အံ့ဩတုန် လှုပ်သွားမယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

နဝဒေး ရင်ခုန်သွားသည်။

“ခင်မို့.. မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ခင်မို့ပဲ”

“ဟာ..”

“သူ့ဆီကနေ သူ့ချစ်သူကို လှပသွားတဲ့ မြသီတာအတွက် ခင်မို့က လိုလိုလားလားနဲ့ သူ့မှာရှိတဲ့သွေးကို လိုသလောက်ထုတ်လှူခဲ့ တယ်”

“ခင်မို့.. ခင်မို့က..”

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလဲ။ ဘယ်လောက် လေးစားစရာကောင်းလဲ။ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးစရာကောင်းလဲ။ ဘယ် လောက်နုလေးလှလဲ”

နဝဒေး ရင်တွေတခုနဲ့တခုနဲ့က ဓကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲရှိ သည်။

“မြသီတာ နေပြန်ကောင်းသွားပြီး ဆေးရုံကဆင်းလာတော့ ခင်မို့ဆီကိုသွားပြီး ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ ကျေးဇူးပြုတယ်။ ခင်မို့က လက်မခံဘူး။ မလိုပါဘူးတဲ့..။ သူ့ပေးတဲ့သွေးကို လက်ခံရယူပေးတာနဲ့ တင် ကျေနပ်ပါပြီတဲ့။ ကဲ..”

နဝဒေး မျက်ရည်လည်လာသည်။

“ခုအချိန်မှာ မြသီတာရင်ထဲကိုဝင်ကြည့်ရင် ကောင်းခြင်းနဲ့ဆိုး ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းနဲ့ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ လှခြင်းနဲ့အကြည်းတန်ခြင်း၊ ။ တရားနဲ့ ဖောက်ပြန်ခြင်းတွေကို ကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့နဲ့ တစ်ခါတွေ့တော့ မြသီတာက ငိုတယ်။ နဝဒေးကို သူ့တောင်းပန်ချင်တယ်တဲ့”

နဝဒေး ပင့်သက်ချသည်။

“အဲဒါတွေ ပြီးသွားပါပြီ။ မလိုတော့ပါဘူး”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်”

“သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း.. မပေါင်းတော့ဘူး။ ပေါင်းစရာလည်း မလိုတော့ ဘူးလေကွာ။ ကိုယ်ဝန်မှ မရှိတော့တာ။ ဒီတော့ မိဘတွေက မြသီတာ ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီပေါ့ကွာ။ ကာလတစ်ခုအထိ မြသီတာကို လှပအောင် ပြန်မွေးထားပြီးမှ နောက်ကျတော့ အိမ်ထောင်ချပေးမှာပေါ့။ ဂျပန်ကောင် လာတဲ့ ကားတွေလိုပေါ့ကွာ။ ရဲကွန်ခင်းရှင်းပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ.. ။ အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“ဟား.. ဟား.. ငါ့ကောင် ကရုဏာတော့ ကိန်းသေးတာပေါ့ ကွာ။ အေးကွာ.. ။ အဲဒီလိုသဘောထားနိုင်တာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ငါပေးချင်တယ်။ မြသီတာ မင်းကိုရူးထောက်လှပတဲ့ မင်း

လက်ခံမှာလား”

နဝဒေး ခေါင်းကို ယမ်းပြခြင်း

“ငါ့အဖို့တော့ လောကမှာ ပြည့်တာမရှိတော့ဘူး”

အခြေမှာလည်း ပြတ်သားတိကျလှပါပြီ။

စိုက်ကလေးပြောသမျှကို သောမု ထစ်ထိန်လှမ်းနားထောင်နေသော ဒိန်းခေါင်က..

“ပြောစရာမကုန်သေးဘူးကွ။ ကျွန်သေးတယ်”

ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်သေးတယ်.. ဟုတ်လား။ ဘာကျွန်သေးတာလဲ”

“ပြသတာနဲ့ ခင်ပွဲတာ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာလေ”

“ဘယ်လို..”

အံ့ဩရမှုသည် မပြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“မပြနိုင်တာ..”

“ဘာကြောင့်မပြနိုင်ရမှာလဲ။ ခုမှ နောင်တစားရားတွေရလာတဲ့ ပြသီတာရဲ့မိခင်ကိုယ်နှိုက်ကိုက ခင်ပွဲကို ထုတ်ပြောတာ”

“ဟင်..”

“ပြသီတာရဲ့အမေနဲ့ ခင်ပွဲအဖေဟာ ညီအစ်မလေး၊ ခြင်္သေ့အဖေက ဒေါ်ဖြူဖြူနဲ့ ခင်ပွဲအဖေက ဒေါ်သူတာ။ သူတို့မိသားစုစုဆင်းရဲတယ်။ ဒေါ်ဖြူဖြူက အိမ်ထောင်ရှိသူတွေအားလုံးရဲ့ အငယ်ဘဝဖြစ်သွားတော့ ဒေါ်သူစာနဲ့ မိဘတွေက ရှက်လို့ မခေါ်ကြဘူး။ ဒေါ်ဖြူဖြူကလည်း သူငွေမယားဆိုပြီး ဟန်တော့နဲ့ ထေးထေးနေခဲ့တာ။ ဒေါ်သူစာတို့ မိဘတွေကလွန်နဲ့ ဒေါ်သူစာအိမ်ထောင်ကျ၊ ဒေါ်သူစာရဲ့ခင်ပွဲကွယ်လွန်၊ အိမ်မီးလောင်ပြီး ဒီစစ်ပင်ကုန်းကို ခြန်ပြောင်းလာတာ ဒေါ်ဖြူဖြူက သိပေမယ့် မခေါ်ဘဲ နေခဲ့တာတဲ့။ ဒေါ်သူစာက ဆင်ဆဲပြီရုပ်ကလည်း ပျက်နေတော့ ညီအစ်မဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာမီးလို့ပါ။

ထွား ခေါ်သူစာကလည်း သိပေမယ့် မသိသလို နေခဲ့တာ။ ခင်ပွဲကို ဒီအကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ခင်ပွဲအဖေကြီးက ဘာကြောင့်စုန်းဖြစ်တော့မှာလဲ။ ရှင်းနေပြီပဲဗျာ”

“မှန်တယ် နဝဒေး..။ ဒါပေမဲ့ လူ့လောကရဲ့ သဘာဝပေါ့ထွား မရှိမီးနီး။ မလှစုန်းမျိုးပေါ့”

“အင်း.. ဒီနေ့တော့ လုံးဝမထင်မှတ်ထားတာတွေရဲ့ကြားရတာပါပဲလားကွ။ ဒါတွေကို အဖေက သိလျက်နဲ့ မပြောချင်လို့ မင်းတို့ဆီကို လွှတ်လိုက်တာပဲပေါ့”

“နဝဒေး..”

“ဟင်..”

“မင်း ခင်ပွဲကို လက်ထပ်မှာလား”

နဝဒေး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ။

“ရှင်းရှင်းပြောနော်..။ မင်း ခင်ပွဲကို လက်မထပ်ရင် ငါလက်ထပ်မှာ”

ဇိုက်ကလေးကို နဝဒေး လက်သီးနှင်ထိုးမိပြန်ပါလေ့ပြီ။ စိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းခေါင်ကတော့ တဟားဟား..။

၂၂၂

အပိုင်း(၅)

၁၃။ ကာမသိလ္လားနှင့် သူနိုင်ငံရိုင်

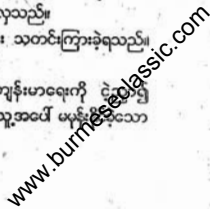
နေရောင်က ဦးခေါင်းတည့်တည့်မှာမှ အပူရှိန်က မြင်းလှသည်။
ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာလေသော လေပူ။ အောက်က မြေလမ်းက
လည်းပူ။ သည်တော့ အပေါ်ပူ၊ အောက်ပူ၊ အားလုံးပူနေသည်။

သို့သော် ခင်ပွဲရင်ထဲက အပူကိုကား မပီး။
သည်မနက် ဈေးထဲကို သူပန်းလာဝယ်သွားသည်။ သူ့ကို
မြင်လိုက်ရတော့ တစ္ဆေတစ်ကောင်မြင်ရသလို ခင်ပွဲရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်
သည်။ ပြီးတော့ ကြောက်သည်။ သူ့မျက်နှာညှိုးညှိုးကို မြင်စပြန်တော့
လည်း တဆစ်ဆစ်နာကျင်သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသလို မထင်မှတ်ထား
သော အလှည့်အပြောင်းတွေကလည်း များလှသည်။

ပထမဆုံး သူလက်ထပ်သွားကြောင်း သတင်းကြားခဲ့ရသည်။
ခင်ပွဲနှလုံးသားတွေ ကွဲအက်ပျက်ကြွေခဲ့ရ၏။

တစ်ဖန် သူသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ယှဉ်
ရင်ကို စတေးလိုက်ရကြောင်း ကြားသိရပြန်၏။ သူ့အပေါ် မပန်းစိန်သော

နှလုံးသားမှာ ကြိမ်းအားသလို ပူလောင်ကျွမ်းပြည့်ခဲ့ပြန်၏။
 သည်မှာတစ်ခဲး သူတို့ တက္ကသိုလ်ပြန်သွားကြောင်း တက္ကသိုလ်
 ပြန်သွားကြပြီး တစ်လကျော်အကြားမှာ ပြည်တာ ဗြိတိန်ရောက်လာသည်။
 ရုတ်တရက်သံသယတွေ ပြစ်ကုန်သည်။ သူ့ခင် ရှောင်ခြစ်ပြီး
 လဲကျကာ ဆေးရုံထင်ရသည်။ သူ့ပြန်ရောက်လာသည်။ ဇီဝင်က ဆုံးပါး
 သွားသည်။ ပြည်တာက အောင်ကျော်နှင့်လိုက်သွားသည်။ ခင်ပွဲရင်မှာ
 နားမလည်နိုင်ခြင်းများနှင့်အတူ သူ့ကို သနားကရုဏာသက်လှ၏။

သူ့ဘေးမှာနေကာ သူ့ကို ခြေထိခံပေးခြင်းပေးသော်လည်း
 ဦးနှောက်က ခွင့်မပြု လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်နေ၏။ စိတ်ထင်ရာ
 စိုင်းနှစ်ဖူး သူ့ကို ခြေထိခံမိ ဖိစက် ကြိုးစားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က
 အမြင်တစ်ချိုး ဖြစ်လာမည်။

သူနှင့် ပြည်တာကိစ္စမှာ ခင်ပွဲကြောင့်ဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးလာနိုင်
 သည်။ မပြုဘဲ...။ မသင်း...။ သူတို့အတွက် ဝေးဝေးကွာဝေး သူ့အတွက်
 အဆင်ပြေပေးကြောင်း ဆွေတောင်းပေးရ၏။

သူ တက္ကသိုလ်ကိုပြန်သွားပြီး နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို ဖြေ
 နေထဲကလာမှာ ပြည်တာက ပြသနာပေးပြန်သည်။ အောင်ကျော်နှင့်
 ရန်ဖြစ်ရာက လဲကျကာ ကိုယ်ခန့်ပျက်သည်။ ဆေးရုံရောက်သည်
 ကလေးအသက်ဆုံးချွန်က လူကြီးအသက်ပါ ဆုံးရောက်ခဲ့ရောက်သည်။

ပြည်တာအတွက် သွေးလှိုင်းကြောင့် အပူတပြင်းရှာနေကြောင်း
 ကြားရ၏။ သွေးက ရှားပါးသွေး။ R.H Negative(O)။ တိုက်သိုက်
 ဆိုင်ဆိုင် ခင်ပွဲသွေးကလည်း R.H Negative(O)။ သည်အတိုင်း
 ပြည်တာအသက်ကို ကယ်နိုင်မိ ခင်ပွဲသွေးလျှင်သည်။

ပြည်တာသည် ခင်ပွဲချစ်သူ နဝဒေးကို လူပုဆိုးသူဟုသောအဖျား
 ခင်ပွဲမှာမရှိ ပြည်တာ သည် သူ့လေးချင်း။ ငြီးတော့ ပြည်တာသည်
 လူသာ။ ပြည်တာ၏ အသက်ကို ကယ်ပေးချင်စိတ်ပဲ ရှိသည်။ သို့ဖြင့်

သွေးလျှာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခင်ပွဲသွေးဖြင့် ပြည်တာအသက်ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။
 ခင်ပွဲ ကျေနပ်မခံ။

ပြည်တာက နေကောင်းသောအခါ ကျေးဇူးလာဆင်သည်။
 ခင်ပွဲလက်မခံ သည်မှာ ပြည်တာ၏ ဝန်ခံကောများကို ခင်ပွဲတစ်
 တလကြာခဲ့ရ၏။

“ဝေးကေး ပြည်တာကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
 သူ့အပေးကြောင့်ပါ။

ပြည်တာကလည်း နဝဒေးကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ပြည်တာပီတ
 တွေက အထင်စိတ်တကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြည်တာ ပြသနာ
 ကြောင့်ပါ။ ပြည်တာ အောင်ကျော်နဲ့ကြိုက်မိပြီး ငြိစွန်းခဲ့ရာက ကိုယ်ဝန်ရှိ
 လာတော့ ဇီဝတွေက အောင်ကျော်နဲ့လည်း သဘောမတူ ပြည်တာရဲ့
 အရှက်ကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်ဖို့ တစ်ချက်ခုတ်။ သုံးချက်ပြတ် သူတို့
 သဘောကွဲခဲ့ နဝဒေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြတာပါ။ ပြောရရင်တော့
 နဝဒေးအပေါ် ပြည်တာ လုံးဝမတရားပါဘူး။ ပြည်တာက သူ့ကို
 အသုံးချခဲ့တာ၊ လှည်းကျိုးထပ်၊ဝေမိခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ နဝဒေးက သဘောထားမြန်မြင်တယ်။ ပြည်တာနဲ့
 အောင်ကျော်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သူ့ကြောင့်မကွေ့ကွင်းစေချင်ဘူးလို့
 ပြောထား။ သူက ကိုယ်ဝန်ရှိစွ ပယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဝန်ခံရရင် သူ ပြည်တာနဲ့
 လင်မယားလို မနေခဲ့ဘူး။

ထဲမိလို့ သူ့သက်က ပြောစဉ်းခဲ့တာဟာ ပြည်တာတို့အတွက်
 တော့ ဒဏ်ပတ်ခံရတာပဲ။ တပြည့်ဖြည်းရင်လာတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်လို
 လုပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် ပြည်တာ ပြန်ပြန်လာပြီး အပေးနဲ့ တိုင်ပင်တာ။
 ဒါမှာ နဝဒေးအပေး ကြားသွားပြီး ရှောင်ခြစ် အသက်ဆုံးရတာပဲ။
 သိတာကလည်း မသွေးဘူးဆိုပြီး အောင်ကျော်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့တာပဲ။
 ပြည်တာ နဝဒေးအပေါ် ဆပြစ်တွေ အများကြီးကျလျှင်...။

www.burmeseclassic.com

၁၇၄ ○ သီဟသီဟ်စာစာ

နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေတာတွေ ခင်ပွဲသီတဲအတိုင်းပါပဲ၊ ပြဿိတာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကုသပေး၊ ပြဿိတာရဲ့အသက်ကို ခင်ပွဲက ကယ်ခဲ့တယ်။ ပြဿိတာဟာ ခင်ပွဲပေးတဲ့အသက်နဲ့ ဆက်ပြီး လူ့လောကမှာ နေနေရ တာလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ခြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးအတွက် ပြဿိတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ပြောရင် မတရားမှန်သိပေမယ့် ပြဿိတာတောင်းပန် ပါရစေ၊ နဝဒေးကိုတော့ နားလည်ပေးဦး။”

ပြဿိတာ၏မျက်နှာပြင်မှာက ပြဿိတာ၏ ငန်ခံချက်စကားများ၏ အကောင်းဆုံးသက်သေပါပဲ။

သည့်ထက်ပို၍ ဆုံကြစရာကောင်းသည်က ပြဿိတာ၏စိတ် ချောက်လာကာ ပြဿိတာလိုပင် ဝန်ခံသွားခြင်းဖြစ်၏။

ပြဿိတာ၏စိတ် ခင်ပွဲအပေါ် အင်အားစိုက်စိုက် ညီပတ်ဖြစ်သည်တဲ့။ ပြဿိတာနှင့် ခင်ပွဲက ညီအစ်မပေးကဲ့ဖြစ်သည်တဲ့။ ခင်ပွဲအပေါ် အင်အား စိုက်သွား မပြောပြခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ချက်။

လေးက၏ မျက်လှည့်ပြခြင်းက မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ပြုပြန်ဆောင်ရွက်ပေးကြောင်း ကြားရ၏။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ ခင်ပွဲထံ ချောက်လာလိမ့်မည်ကို ခင်ပွဲကြံ့ခိုင်စွာပေး ထားသည့်အတိုင်း သည့်မနက်မှာ သူ ခင်ပွဲ၏နားထောင်နေရာသို့ ချောက် လာခဲ့သည်။

ပန်းဝယ်ရင်း သူ စကားနည်းနည်းပဲပြောသည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ခင်ပွဲ ဘာပြုပြန်ပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ မျက်စိတွေကို သူ့မပြင်နိုင်စေ သောငှာ ခေါင်းကိုငုံထားမိ၏။

“ရက်စက်မိခဲ့တဲ့အတွက် ခင်ပွဲပေးသမျှ အပြစ်ကို ကိုယ်ခံယူ ပါ့မယ်”

ခင်ပွဲ မည်သို့ပြောရမည်နည်း။

“တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းတဲ့ တောင်းဆိုချက်ပုန်းတော့ သိပါ တယ်။ ခင်ပွဲနှင့်လွတ်ဖို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်”

ခင်ပွဲ ပြန်ဖြေနိုင်စွမ်းအား မရှိခဲ့ပါ။

သူ ပန်းဝယ်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မယူခဲ့ကြောင်း၊ ထာဝရခွင့်လွှတ် ထားကြောင်း သူ့ကို ခင်ပွဲနဲ့တူမှ ထုတ်မပြောဖြစ်ခဲ့။ ရင်ထဲတွင် ခြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောနေခဲ့သော ဝေဒနာများကြောင့်ပင် ခြစ် ပါသည်။

ခင်ပွဲ မည်သို့ ပြန်ပြောပြော၊ မပြောပြော ခင်ပွဲသဘောကို သူ သဘောပေါက်သိမြင်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

ထိုဝေဒနာများကြောင့်လည်း နေ့မှ မပြေပေတော့ပျက် ခင်ပွဲပေး ခိုင်း မခံစားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဝေဒနာပေးပျက် ရည်များကြောင့် အသေအချာ ဂရုမစိုက်မိခဲ့။

သည့်မှာပင် မမျှော်လင့်ထားသော ပြဿနာတစ်ရပ်က ခင်ပွဲကို သီးကြီးနေပြန်ပါလေ၏။

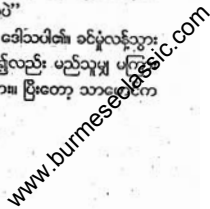
ရွာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မြင်နိုင်ရုံမှ ဝေးသေးသည်။ လယ်ကွင်းကို မြတ်လာပြီး လျှိုကလေးတစ်ခုကို မြတ်အသင်းမှာမြစ်၏။ ဘွားခနဲပေါ်လာ သည်တ သားမောင်။ ဦးကောက်ရ၏သာ။

သာမောင်က ခင်ပွဲရှေ့မှာ ပိတ်၍ရပ်သည်။

ခင်ပွဲကို သာမောင်က စူးစူးငါးငါး ကြည့်နေ၏။

“အပေးသေရတာ နှင့်ကြောင့်ပဲ ခင်ပွဲ။ နှင်လုပ်လို့ သေရတာ ပဲ။ အကြောင့် ခင်ကို ငါ လက်တံပြန်ရမှာ”

သာမောင် မှူး၍နေ၏။ စကားသံမှာ ဒေါသပါ၏။ ခင်ပွဲလန့်သွား သည်။ နေရာက လှုပ်တင်သောနေရာ။ အော်၍လည်း မည်သူမှ မကြား ခိုင်း။ သူက ယောက်ျားကြီး။ ခင်ပွဲက မိန်းမသာ။ ပြီးတော့ သာမောင်က

၁၇၆ ၀ သီဟထိပ်တင်စော

ခါးကြားမှ တားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

နေရောင်မှာ တားသွားက လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ခင်ပွဲ အထိတ်တလန့် နောက်ကိုတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကို ပထိခံနေနော်။ ငါ့ကို ဘာမှတ်လဲ”

“ဘာမှတ်ရမှာလဲ။ နင်က စုန်းမလေးပဲ”

သာမောင်က ရှေ့ထိုးလာသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါက စုန်းမ။ ငါပြုစားလိုက်ရင် နင်ဘာဖြစ်

သွားမယ်ထင်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ နင်ကို ကောင်းကောင်းဖျက်ဆီးပြီးမှ သတ်ပစ်မယ်။ နင် ငါ့ကိုဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“နင်ရော လွတ်မယ် ထင်လို့လား”

စကားဖြင့်သာ နှုတ်လှန်ထိုးနေရ၏။ ကြောက်စိတ်က ငယ်ထိပ်

ရောက်နေသည်။ ခင်ပွဲဘဝပျက်ရတော့မည်ထင်၏။ နောက်ကို ထပ်ဆုတ်

သည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်မှာ ဆုတ်ခံရာမရှိတော့။

သာမောင်က တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်၏။

သာမောင်ရယ်နေစဉ် ခင်ပွဲက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖန်းထည်သည်ခန်းဖြင့် သာမောင်ကိုရိုက်

ကာ သာမောင်ရှေ့မှ ခင်ပွဲမြတ်၍ပြေးထွက်သည်။

ရှုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ပွဲရိုက်လိုက်သောကြောင့် သာ

မောင်ယိုင်းသွားသည်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။

“ဟာ... ဒီခွေးမ”

ခင်ပွဲ အားယူ၍ လျှို့ဝှက်မှဘက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား၏။ သာမောင်က

နောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

ကံတရားက ခင်ပွဲဘက်က မလိုက်။

လျှို့ဝှက်မှပြေးအထက်မှာ မြေကုမာတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီး

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

ခင်ပွဲလဲသည်။ မြေဆစ်က နာသွားသည်။ သာမောင်က ချက်ချင်းအနား

ရောက်လာ၏။ ခင်ပွဲ ထည့်ပြေးချိန် ပရတော့။

“နင်ပြေးလို့လွတ်မှာလား ခင်ပွဲ”

သာမောင်က လဲနေသောနေရာမှ လူးလဲထနေသော ခင်ပွဲကို

မြေပေါ်သို့ မြန်၍တွန်းလိုလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အပေါ်မှ

နေ၍ ခင်ပွဲကို ခွန်ထိလိုက်သည်။ ခင်ပွဲ မည်သို့ ရုန်း၍လွတ်မိမည်

မူလည်း။

ခင်ပွဲက လွတ်နေသောလက်ဖြင့် သာမောင်၏လက်များကို

တွန်းဖယ်ရင်း ရုန်းထွက်ဖို့ အားကုန်ကြိုးစား၏။ အားက ပျက်။

သာမောင်က ဘီလူးမီးနေပြီ။

သာမောင်၏ညာလက်က တားမြှောင်ကိုကိုင်ထားသံ။ သာမောင်

၏ဘယ်လက်က ခင်ပွဲ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို လှမ်းဆွဲကာ မြေချလိုက်၏။

မြေခနဲ အင်္ကျီက ကြယ်သီးတွေပြုတ်ကာ တစ်စွန်းတစ်စပြဲသွားသည်။

“အိုး..”

ခင်ပွဲတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်ဖြင့် တုန်သွားသလို ရှုံ့စိတ်ဖြင့်

လည်း တုန်လှုပ်သွား၏။ ခင်ပွဲလက်များက သာမောင်ကိုမရိုက်နိုင်တော့

ဘဲ ရင်ပေါ်တွင် ကနဲလန်မြတ် ကွယ်ကာလိုက်ရတော့၏။

သာမောင်က တဟားဟားအော်ရယ်ကာ ခင်ပွဲကိုဖက်၍ နှမ်းဖို့

ကြိုးစားသည်။ အရက်နံ့စူးစူးချဉ်ချဉ်က ခင်ပွဲနာခေါင်းတွင် တိုဝင်လာ၏။

ခင်ပွဲ သာမောင်၏ရင်ဘတ်ကို လက်များဖြင့် အတင်းတွန်းထားရသည်။

သာမောင်ကလည်း ခွန်အားမလေးကောင်းသဖြင့်၏။ ပြီးတော့

အရက်လည်းမူးနေပြီ။ စောက ကပ်နေပြီ။

ခင်ပွဲလက်တွေ အားပျော့လာ၏။ သာမောင်ပျက်နာကြီးက

ခင်ပွဲပျက်နာနှင့် ပို၍နှိုးလာ၏။ သာမောင်ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားသော

ခင်ပွဲလက်များက သာမောင်အားကို မယှဉ်နိုင်တော့။

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သာမောင်က နိုင်သွားပြီ။

သာမောင် ခင်ပွဲကိုယ်ကလေးကိုမိက ခင်ပွဲကို နမ်းသည်။ ခင်ပွဲက မျက်နှာကို ဘယ်ညာတိမ်း၍ ရှောင်ရှား၍ လွတ်နေသောလက်က ဘေးမှာလိုက်စမ်းရာ မြေပိုင်ခဲမဟာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ခင်ပွဲကိုသာ အာရုံစိုက်နေသော သာမောင်က အနိုင်ရပြီဟူ၍ ထင်တိုင်းကြိန့် ကြိုးစား ချိန်...။

“အား..”

ခင်ပွဲလက်မှ မြေပိုင်ခဲက သာမောင်၏ခေါင်းကို အရှိန်ဖြင့်ထိ၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားရှိပါးရှိ ထုလိုက်ခြင်းမဟုတ်သော်ငြား မြေပိုင်ခဲ က ဖွားခဲခဲ့ဖြစ်သွားကာ သာမောင်ကို အငိုက်မိသွားစေသည်။ ခေါင်းကို ထိလိုက်သောကြောင့် သာမောင်အာရုံက ခင်ပွဲထံမှ လွဲချော်ကာ လက်များ က ခေါင်းဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကိုယူ၍ ခင်ပွဲက သာမောင်ကို ဆောင့်တွန်းပစ် လိုက်သည်။ ခင်ပွဲကိုယ်ပေါ်မှ သာမောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘေးသို့ယိုင်ကာ မြေပေါ်ကျသွားသည်။

ခင်ပွဲ နေရာမှ အတင်းလူးလဲထကာ ထွက်ပြေးခဲ့၏။ အကျိုးကို မပြုနိုင်အား။ ထာဘီကို မပြုနိုင်အား။ သာမောင်နှင့်ဝေးဖို့ရာသာ အရေး ကြီးသည်လေ။

“ခင်ပွဲ.. မပြေးခဲ့”

သာမောင် အော်၍ နောက်မှလိုက်လာ၏။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သမင်ပလေးက အပြေ ကောင်းခဲ့ပြီ။ သာမောင် လိုက်မမိတော့။

ခင်ပွဲ တိမ်ကလေးသို့ မည်သို့မည်ပုံပြန်ရောက်ခဲ့မှန်းပင် မသိ တော့။

“အရှင်ဘုရား.. တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဦးဘုရား။ အရှင် ဘုရားမှလွဲပြီး တပည့်တော်ကို ကယ်မယ့်သူမရှိတော့ပါဘူး ဘုရား” ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးစေနေထံ ခင်ပွဲပြေးကာ ငို၍ လျှောက်ထားမိတော့၏။

အဖြစ်က သည်လို..။

ခင်ပွဲရေးမှအပြန် လျှီကလေးကိုအမြတ်မှာ ခင်ပွဲအား သာ မောင်က အပေးကျင့်၍ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံခဲ့၏။ ခင်ပွဲ ရုန်းကန်၍ ပြေးခဲ့ရ၏။ ကံကောင်း၍ ခင်ပွဲ အညွန့်မကျခဲ့။ အသက်အန္တရာယ်လည်း ကင်းခဲ့၏။

သို့သော်..။

ထိုညမှာ သာမောင်တစ်ယောက် သေဆုံးသည်။

သေဆုံးပုံကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း။

“ခင်ပွဲ.. ခင်ပွဲ.. ငါ့ကို မလုပ်ပါနဲ့။ ကြောက်ပါပြီ”

အော်ရင်း လူးကာလိမ့်ကာဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သာမောင်မိသားစုတွေ အံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ ခင်ပွဲကိုလည်း ကြောက်စွဲ မုန်းတီးသွားကြ၏။

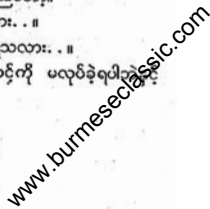
ခင်ပွဲကို သာမောင် တစ်ခုခုစော်ကားခဲ့ပြီ။ ထိုကြောင့် ခင်ပွဲက ပညာဖြင့် ပြန်လုပ်သည်။ ခင်ပွဲပညာဖြင့်လုပ်သောကြောင့် သာမောင် သေဆုံးရသည်။ အများ၏ယူဆချက်မှာ ဤသို့ပင်။

တစ်ရွာလုံးက ဤသို့ယူဆသည်မှာ မဆန်းဟု ဆိုရသော်လည်း ခင်ပွဲကိုယ်နိုက်ကပင် မိမိကိုယ်ကို မယုံကြည်တော့။

မိမိကြောင့် သာမောင်သေရသလား..။

မိမိပညာကြောင့် သာမောင်သေရသလား..။

မိမိက ဘာပညာနှင့်မျှ သာမောင်ကို မလုပ်ခဲ့ရပါ။ အဘယ့်ကြောင့် သာမောင်သေရသနည်း။

မိမိဝိတ်ထံမှာ စုန်းပညာ အလိုလိုတတ်နေသလား.. ။ ရှိနေသလား.. ။ ဝမ်းတွင်းစုန်းဆိုတာများလား.. ။

သည့်မှာပင် ခင်ပွဲ မိမိကိုယ်ကိုပင် ရွံ့မှန်းကြောက်လန့်ကာ ဆရာတော်ထံသို့ ပြေး၍ ဦးမိုက်ကာ ငိုယို၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လျှောက်ထားမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဦးဝေနေက တည်ငြိမ်စွာ သက်ပြင်းချတော်မူ၏။

“ဒကာမလေး စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးနေတာပါ။ ဒကာမောင်သာမောင် သေဆုံးရတာဟာ အစာအိမ်ရောဂါကြောင့် ဒါမှမဟုတ် အခြားရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ အစာအိမ်ရောဂါရှိနေမှန်း မသိဘဲ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်၊ အစာကမစား။ ဒီတော့ အစာအိမ်ပေါက်ပြီး သေဆုံးရတာဖြစ်မယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ထင်တာပဲ။ မသေခင် ပြောတဲ့ဆိုတဲ့စကားဆိုတာကလည်း သူက ဒကာမလေးကို အပြစ်ကျူးလွန်ထားတာရှိလေတော့ အစာအိမ်ကြောင့် နာတာ၊ အောင့်တာ၊ ခံစားရတာကို ဒကာမလေးလုပ်တယ်လို့ စိတ်စွဲဘူးတာကြောင့် နေမှာပါ။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါ။ ဒကာမလေးစိတ်ကို ဒကာမလေး သတိနဲ့ ဖြေသိပုံပါ”

ဆရာတော်က ဦးစွာ နှစ်သိမ့်ဖြေရှင်းမှုပေး၏။

“ဒါဖြင့် တပည့်တော်နဲ့ တပည့်တော်မိခင်တို့ကို ဘာကြောင့် စုန်းမလို့ ပြောကြတာလဲ။ တပည့်တော်တို့နဲ့ ဆက်စပ်မိသူတွေ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြစ်ကြတာ၊ တချို့ အသက်ဆုံးရှုံးရတာတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်လည်း ဘာကြောင့် ခုလောက် တိုက်ဆိုင်မှုတွေ များနေရတာလဲ။ တပည့်တော်မှာများ သူများတွေပြောသလို ဝမ်းတွင်းစုန်းများ ရှိနေလေသလား။”

ခင်ပွဲက သူမကိုသူမ ဘဝင်မကျူနိုင်သည့်များကို လျှောက်၏။ ဆရာတော်က ခေါင်းကိုးယမ်းသည်။

“ဘုန်းကြီးကတော့ ငါပထမဆုံးအားအားထုတ်တဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တယ်။ လောကီပညာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိဘူး။ ဘုန်းကြီးသိပပျံ့ ပြောရရင် ဒါဟာ ဒကာမလေးတို့ရဲ့ ဝင့်ကြွေးပဲ”

“ဝင့်ကြွေး.. ဟုတ်လားဘုရား”

“မှန်တယ် ဒကာမလေး။ ဒါဟာ ဝင့်ကြွေးပါ။ လူ့သတ္တဝါမှန်ပေမယ့် အတိတ်အကြောင်းတစ်လွှာကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးတစ်လွှာ ဖြစ်လာကြရတာပါ။ အတိတ်က ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေရဲ့ အကျိုးကို ဒီဘဝမှာ ခံစားကြရတယ်။ အတိတ်ဘဝက ကောင်းတာလုပ်ရင် ဒီဘဝမှာ ကောင်းကျိုးခံစားရမယ်။ အတိတ်ဘဝက မကောင်းမှုလုပ်ခဲ့မိရင် ဒီဘဝမှာ မကောင်းကျိုးခံစားရမယ်။ ဒါဟာ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိတော်ပဲ။ တူသောအကျိုးပေးတယ်လို့ ဗုဒ္ဓက ဟောပြောတဲ့ ဒကာမလေး”

ခင်ပွဲ သိပ်နားမလည်ပါ။

ဆရာတော်က ခင်ပွဲနားမလည်မှန်းသိ၍ ဆက်၍ရှင်းပြသည်။

“အတိတ်ဘဝမှာကတည်းက ဒကာမလေးတို့နဲ့ ဟောဒီရွာသူများတွေ ဒကာမလေးနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့သူတွေဟာ အကြောင်းကံ ရှိမယ်။ အဲဒီအတိတ်ဘဝမှာတုန်းက ဒကာမလေးတို့ဟာ သူတို့ကို ကုတ်မမှန်တာတွေ ပြောဆိုခွင့်မရှိပေမယ့် သွားပုလဲလေလွင့် ပြောဆိုခဲ့ပေမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာ သူတို့ရဲ့ ခွင့်မရှိပုတ်ခတ်ပြောဆိုမှုကို ဒကာမလေးတို့ ခံကြရတာပဲ။ အဲ.. အဲဒီအတိတ်ဘဝမှာတုန်းက သူတို့ဟာ ဒကာမလေးတို့ကို အသက်သေအောင် ငိုဝမ်းလှုပ်ကြွခဲ့ကြဖူးတာလည်း ကောင်းရှိမယ်။ ဒါကို ဒီဘဝမှာ သူတို့ကလည်း ပြန်ပေးဆပ်ပြောရတာပဲ။ ခင်ပွဲနည်းပြောရရင်လည်း ဒီဘဝမှာတင် ဒကာမလေးတို့ကို ပြောဆိုစေတာမှန်တွေလုပ်လို့ အဲဒီအပြုအမူတွေရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဒီဘဝမှာခံခဲ့ရလည်းပေးဆပ်ရတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ ဒကာမကြီး”

က ဗုဒ္ဓအလိုတော်အရ တွေးကြည့်ပြီး ပြောတာပါ”

“အရှင်ဘုရားဟောပြောလိုဆိုရင် တပည့်တော်မတို့ကို ဝင့်ကြံဆင်နေရတာကို သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝင့်ကြံ မကျေနပ်တော့ဘူးလား။ တပည့်တော်မကြောင့် ဘယ်သူမှ ထပ်ပြီး ဒုက္ခမရောက်စေချင်တော့ပါဘူးဘုရား”

“အိမ်... ဒါကတော့ ဒကာမလေးရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ချိုးကျွေးတော့မှာပဲ။ ဒီဝင့်ကြံကျွေးကျွေး၊ ဒကာမလေးရဲ့ စိတ်ကိုလည်း စင်ကြင်သန့်ရှင်းစေဖို့ ဆိုရင်တော့ တရားဝမ်းနဲ့ပဲ လျှော်ဖွတ်ဆေးကြောရမှာ ဒကာမလေး”

“မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“ဒကာမလေးရင်ထဲမှာ ဝမ်းတွင်းစုန်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဒကာမလေးလုပ်ရမှာကတော့ ‘မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား’.. ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမနဲ့အညီ ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“ညွှန်ပြပါဘုရား”

“ဘုန်းကြီးက ဒကာမလေးကို ဘုရားပေးတဲ့ မေတ္တာဆေးပေးဖို့မယ်။ ဒကာမလေး ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါတော့”

“မှန်ပါဘုရား..။ တပည့်တော် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါစေ ဘုရား”

၂၂၂

၁၄၂ သံယောဇဉ်၏အရပ်အနောင်

“အဖေအနေနဲ့ကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ သားဟာ သားအမေအတွက် စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို အဖေသိတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ ဒီဝင်္ဂါမိတော့ သားက ဟိုသူငယ်မလေးကို ပြန်ပေးဆပ်ချင်တယ်။ ဒါကိုလည်း အဖေနားလည်တယ်။ အဖေမှာတော့ အယူအဆ၊ အစွဲအလမ်းဟောင်းတွေ မရှိဘူး။ သား သဘောအတိုင်းပဲ။ သားရဲ့သူငယ်မလေးက မြသီတာကို သွေးလျှူခဲ့တဲ့ အကြောင်း ကြားရကတည်းက အဖေက သူ့ကို လေးစားနေမိတာပါ”

“ဒါဆို သား သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အဖေသဘောတူတယ်ပေါ့နော်”

“အဖေပြောပြီးပြီလေ။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးလို့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖေရယ်”

ဖခင်ဦးကောင်းမြတ်က ခင်ပွဲအပေါ်မှာ အမြင်ရှင်းသည်မို့ နဝဒေဝဝမ်းသာရသည်။ ခင်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်ကိုပြောရန်မှာ နဝဒေဝိုးမို့မိခဲ့သည် အမှန်ပင်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သို့သော် ခင်ပွဲအပေါ်တွင် မိမိတင်ခဲ့သောအကြော၊ မိမိပျက်ခဲ့သော ကတိကောင်းတို့အတွက် ပေးဆပ်ရလှသည်။ အထီးကျန်ပြီနေသော ခင်ပွဲကိုလည်း မေးပေးချင်လှသည်။ ခင်ပွဲခမျာ သောကဒုက္ခတွေ့ကာ အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်နှင့်။

မိခင်ကြီးက ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။
နဝဒေးက ပစ်ထားခဲ့သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်က နှိမ့်ချပိုင်းပယ်ထားခဲ့သည်။
မိန်းမသားဖြစ်သော ခင်ပွဲရင်ထဲတွင် ပည့်မျှအားငယ်နေမည်နည်း။ နဝဒေး စာနာမိသည်။

မခင်ကို ဖွင့်မပြောမီ သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင်သောအခါ။
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းက ငါ ခင်ပွဲကို လက်ထပ်မယ်တာနဲ့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး အခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား။”

ဇိုက်ကလေးက မေးသည်။
“အခုမှ မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာပြီး အချစ်ရဲ့သရဲတွေ ပြည့်ဝလာတာဖြစ်မယ်။ မင်းကွာ . . . ဘာဖြစ်လို့ နှေးနေတာလဲ ခင်ပွဲက မင်းဘက်မှာရှိသားပါ။ ငါ့ကိုများကြိုက်ရင် နိုးပြောတာ ကြာလှပြီ နိန်းဒေါင်က ဝေဖန်သုံးသပ်သည်။

“ငါက အပြစ်လုပ်မိထားသူပါ။” အခုအချိန်မှာ ပြောရရခင်ပွဲနဲ့ငါ မတန်ဘူး။ ငါက သစ္စာပျက်ခဲ့သူ။ ပြီးတော့ မိန်းမရွန့်ပစ်စခံရတဲ့ တစ်ခုလုပ်”
“ဟကောင်ရဲ့ . . . လှေကားသုံးထပ်ဆင်းရင် လူမျိုးပြန်ဖြစ်စေပါ။ နောက်ပြီးတော့လည်းကွာ မင်းက လူမျိုးရည်မှ ပျက်သေးတာ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ဇိုက်ကလေးကတော့ အရယ်တွေနှင့်ပါ။ ပြီးမှ . . .
“ငါ့အဖို့တော့ ဒီနေ့ကမကောင်းပါလား။ မင်း ခင်ပွဲကို ယူပါ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆိုရင် ငါက ကျွန်ုပ်ရစ်ဖြစ်ပြီပေါ့။ အဟီး . . .”
ဟု အသောစွက်သည်။ ငိုဟန်ပြုသည်။

“ဟောကောင် . . . ငိုပြမနေနဲ့။ မင်းငိုနေလို့ ဘယ်သူမှ မသနားဘူး။ ဗြတ္တာပျက်ရည်ကျရင် အစာရေစာ ရှားတတ်တယ်ကွ။ မငိုနဲ့”
ဟု ဒီန်းဒေါင်က ဝင်နက်သည်။

“ဒါဆို ငါ ခင်ပွဲကိုလက်ထပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို မင်းတို့က မကန့်ကွက်ဘူးပေါ့”
နဝဒေးက လိုရင်းကိုမေးသည်။

“ဘာလို့ ကန့်ကွက်ရမှာလဲ။ ငါတို့က ခင်ပွဲရင်ထဲကို မြင်နေတဲ့ကောင်တွေပဲကွ။ နဝဒေး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ပှားတဲ့အခါလည်း ပှားပေးပေမဲ့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ”
ဒီန်းဒေါင်က သူ့သဘောကို ပြောသည်။

ဇိုက်ကလေးကလည်း . . .
“နဝဒေး . . . မင်းက မြသီတာတို့များ ထည့်တွက်နေသေးလို့လား။ ဒီမှာ . . . မင်းရဲ့နဂါးသားကိုပဲ မင်းဆန်းစစ်။ မင်းရင်ထဲကအကြေ ပြတ်သားတိကျဖို့ပဲ လိုတယ်။ အဲ . . . သေချာပြီဆိုရင် မင်းအဖေကို ဖွင့်ပြော။ မင်းအဖေ သဘောတူဖို့တော့ လိုတယ်”

ဟု အဆုံးအဖြတ်နှင့် အကြံပေးသည်။
သူတို့နှစ်ဦးကလေးကလေးပေးပြီး နဝဒေး ဖခင်ဦးကောင်းမြတ်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။
ယခုတော့ အစေအရာရာ ပြောင်းပြားနေပြီဟု ပြောရပေတော့မည်။

၂၂၂

“ပြသီတာ. .”

မဖျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နဝဒေး တအံ့တဩ နှုတ်မှ ထွက်သွားသော စကားသံဖြစ်၏။

အိမ်ပေါ်သို့ ပြသီတာတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ ဖခင် ဦးကောင်းမြတ် မရှိ။ အလုပ်သွားနေသည်။ နဝဒေးတစ်ယောက်တည်း။

ခေါင်းခပ်ပိုင်ဖြင့် တက်လာသော ပြသီတာက သူ့ရှေ့မှာ မပုံမရဲရပ်နေသည်။ မျက်လွှာခပ်ရုံမျှဖြင့် ဟောကြည့်ပြီး. .

“ပြသီတာကို လက်ခံပြီး စကားပြောချင်သေးရဲ့လား။ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြသီတာပြန်ပါ့မယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ပြသီတာကို အကြည့်လွှဲလိုက်၏။ မိမိဘဝထဲသို့ မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ဝင်ရောက်မွေ့နောက်ခဲ့သော မိန်းမမို့ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် နာကြည်းမိခဲ့၏။ သို့သော် နောက်တော့လည်း နားလည်ခွင့်လွတ်မိခဲ့၏။ အမှန်းတော့ ရင်မှာမရှိ။ အမှန်းမရှိသည်တိုင် ပြသီတာဆိုသည်ကိုတော့ မေ့ထားချင်သည်။ ခိုက်ကလေးတို့ကို မိမိပြောခဲ့ဖူးသလို လောကတွင် ပြသီတာဟူသော မိန်းမတစ်ယောက် မရှိဟု နဝဒေးထင်မှတ်ထားချင်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ထိုင်ဖို့ မပြောသေးဘဲ မေးခွန်းတစ်ခုကိုသာ နဝဒေးထုတ်လိုက်သည်။

“နဝဒေးကို တောင်းပန်ချင်တာပါ”

ပိသရုံကလေး ကြားရ၏။ နဝဒေးက မဲပြုံးကို မပြုံးမိအောင် သတိထားလိုက်ရသည်။

“ပြီးတာတွေ ငြီးသွားပါပြီ။ မလိုတော့ပါဘူး. . . ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အဲဒါတွေ မေ့ပျောက်ထားလိုက်ချင်တယ်။ ပြန်မစပါနဲ့တော့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ပြသီတာ မှားခဲ့တာပါ”

“တော်ပါပြီ ပြသီတာ၊ ပြန်ပါတော့. .”

“ပြသီတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြသီတာ အမှားတွေကိုတော့ ဝန်ခံတောင်းပန်ပါရစေ။ ပြီးခဲ့သမျှ အရာအားလုံးဟာ နဝဒေးကို အရမ်းထိခိုက်နှစ်နားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ပြသီတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

နဝဒေး ဘာမျှပြန်မပြော။ မျက်နှာကိုလည်း လွှဲထားသည်။

“ပြသီတာ တစ်ခုပဲတောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ခင်ပွဲကို နှေးထွေးမှု ပေးပေးပါ”

ရှိက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပြသီတာ ချာခနဲလှည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွား၏။

ပြသီတာပြေးထွက်သွားသည်ကို နဝဒေး ငေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်မှာ မငြိမ်သက်တော့။

၂၂၂

“ခင်ပွဲ. . ခင်ပွဲ. .”

ခြံဝမှရပ်ကာ အသံပြုသည်။ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ ထိုအတူ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတစ်ရာကိုလည်း မတွေ့ရ။

“ခင်ပွဲ. . ခင်ပွဲ. .”

နဝဒေးက ထပ်မံအသံပြုသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အိမ်ကလေးကလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခင်ပွဲမရှိဘူးလား..။ ခင်ပွဲဘယ်သွားနေလဲ..။

မနက်ကလည်း ခင်ပွဲရှေးမလာ။ တွေ့ချင်၍ ရွေးကိုသွားစောင့်သော နဝဒေး မောဉ်ပြန်ခဲ့ရ၏။ ညနေပိုင်း အိမ်ကိုလာပြန်တော့လည်း မတွေ့ရပြန်။

အိမ်ကလေးက တံခါးပိတ်ထားသည်။

ရွာထဲသို့ ခင်ပွဲသွားလေသလား..။

ရွာထဲမှ လူများနှင့် ခင်ပွဲက ပတ်သက်ယှက်ကူးမှု မရှိသလောက် နည်းပါးသည်။ ရွာထဲ မဖြစ်နိုင်။ တခြားကိုပဲ ခင်ပွဲထွက်သွားလေပြီလား။

“ခင်ပွဲ.. ခင်ပွဲ..”

နဝဒေး အသံမြှင့်၍ အော်အော်ပြန်သည်။ တုံ့ပြန်မှု လုံးဝမရှိ။

နဝဒေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုနောက် ငြိယူနေ၍ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ စက်ဘီးကိုတွန်း၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မိမိကို မတွေ့လို၍ပဲ ခင်ပွဲရှောင်နေလေသလား။ မိမိကို ခင်ပွဲ ရွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား။ မိမိကို ခင်ပွဲ နှာကြည်းမုန်းတီးနေလေသလား။

စက်တီးတွန်း၍ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရင်း အတွေးအိမ်ပွဲမင်း ရင်ထဲမှာ စိုးနောင်ဇရာပေနေသည်။

ရွာအပြင်ဘက် ရောက်လာသည်။ စက်ဘီးပေါ် တက်လိုက်သည်။ အထေးထဲမှာ စက်ဘီးက ချိန်းကြိုးကျညွှားသည်။ စက်ဘီးကို ဒေါက်ပြန်ထောက်ကာ ချိန်းကြိုးပြန်တင်ဖို့ ကြိုးစားရ၏။ တော်တော်နှင့် အဆင်မပြေ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ငါကတော့ အပြတ်လုပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်။ အဖေသေရတာလည်း သူ့ကြောင့်၊ အစ်ကိုသေရတာလည်း သူ့ကြောင့်။ သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ရင် တစ်ရွာလုံးအတွက်လည်း ကောင်းသွားမှာပဲ။ ဒါမှလည်း ငါ့စိတ်တွေ အေးချမ်းမှာပဲ။ အခုတော့ အမုန်းနဲ့ ဒေါသပဲ တရစ်ရစ်တိုးနေတယ်”

အဝေးမှ စကားပြောလာသံ နဝဒေးနားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နဝဒေးရင်၌ စက်ဘီးပြင်နေရာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်း တောလမ်းကလေးဆီမှ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားသံများ..။ လူငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသည်။

“သေသေချာချာတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် မင်းကို ပြန်ပတ်မှာ”

“ဟာ.. ဒါတော့ အပိုင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ”

“မင်း ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ည..”

“အေး.. ကောင်းတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဟိုဘက်ရွာဘုရားပွဲမှာ ပွဲရှိတယ်။ တစ်ရွာလုံးလိုလို သွားကြမှာ။ အခွင့်ကောင်းပဲ”

သူတို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေပုံဖြစ်၏။

“အဟင်.. စုန်မလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ။ မျိုးပြုတ်အောင်ကို လုပ်ပစ်ရမှာ”

အသံတွေ ဝေးသွားသည်။

နဝဒေး မျက်လုံးပြူး၍ ကျန်ရစ်သည်။

‘သူတို့ကြံစည်နေသည်မှာ ခင်ပွဲကို ဒုက္ခပေးဖို့များလား’

မီးစတစ်စနှင့် ရင်ညွှန်ကို ထိုးလိုက်သည်ပဟာ။

၁၈၈

၁၅၅။ မေတ္တာတရား၏ အလေ့အစား

“ပါပသ္မိ ရမတိ မနော... ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်အရ သတ္တဝါတို့ရဲ့ စိတ်ဟာ မကောင်းမှု၌သာ မွေ့လျော်တတ်မြဲဖြစ်လို့ ကိုယ် ဘာတွေ့လို့ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာပြောမိတယ်ဆိုတာကို သတိမထားမိဘဲ မထိန်းချုပ်နိုင် ဖြစ်ရတယ်။ အမှားများစွာ၊ အကုသိုလ်များစွာ ကျူးလွန်မိတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် မိမိရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံးကို ထိန်းသိမ်း ဆုပ်ချုပ်ရမယ်။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ သမာဓိ ပညာ၊ ဝိသီယဆိုတဲ့ ဖိုလ်ငါးပါး အနက်မှာ အဓိကကျတဲ့ သတိ၊ ဝိသီယ၊ ပညာ ဖိုလ်သုံးပါးရဲ့ အကူအညီ နဲ့ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် အခြားသူတွေကိုလည်း အောင်နိုင် မှာပဲ ဒကာမလေး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဒကာမလေးကို လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝမှု မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို ပေးချင်တယ်။ ဒကာမလေး နံနက်၌ နေ့စဉ်ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါ။

ဆရာတော်ဦးစေခန်း၏ စကားသံများက နှလုံးသားမှာ ပဲ့တင်ထပ် နေ၏။ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ခင်မုံအားထုတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လာခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။

ခင်မုံသည် မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော်အား ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်များ၊ ကပ်လှူပူဇော်၏။

ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်အတွင်း၌ ကြောင်ရေသန့်ကို အပြည့် ထည့်ကာ ရှေ့မှာချ၏။

ဘုရားရှိခိုးပြီး ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်၏။ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား အဓိဋ္ဌာန်တင် လျှောက်ထား၏။

“လူ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား...။ ဘုရားတပည့်တော်မသည် ဤပေတ္တာကျင့်စဉ်ပေါ်၌ အကျိုး ထူးများစံစားရနိုင်သည်ဟု သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါစွမ်းအားဖြည့်ဝ စွာဖြင့် သတိ၊ ဝိသီယ၊ သမာဓိ အထောက်အကူဖြင့် ဘုရားတပည့်တော်မ စိတ်များ ပြင်းချမ်းပျင်း နေစဉ် နံနက်၊ ည ကျင့်ကြံအားထုတ်မည်ဖြစ် ကြောင်း အဓိဋ္ဌာန်တင်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။ ယနေ့သည် တတိယမြောက်နေ့ ညပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို စတင်ပါမည် ဘုရား။

ဤအဓိဋ္ဌာန်စွမ်းအားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်သည် အများ သတ္တဝါများအပေါ် ပြုမူပတ်င် ကင်းစင်သော မေတ္တာစိတ်တတ် ကိန်း အောင်၍ အများ၏ချစ်ခင်ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကို ရရှိရမိစေလိုတော့၏။ သူတော်ကောင်းတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၏ စောင့်ရှောက် ကူညီ ဖြည့်ဆည်းခြင်းကိုလည်း ရရှိခံစားရမိစေဘုရား။

ခင်မုံသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချွန်ရှိခိုးပြီးနောက် နေရာပြင်ထိုင် ကာ ၁၀၀ လုံးစိပ်ပုလင်းကိုယူ၍ ပုလင်းစိပ်ခြင်းကို စတင်သည်။ နှုတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုမည့် ပုလင်းစိပ်ဂါထာတော်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စိတ်တွင် အဖန်တလဲမဲ့ ရွတ်ပွားဆင်ခြင်လိုက်သည်။

“ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ ရှေ့မှာချက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သုံးပါးတည်းဟူသော မြတ်တရားသုံးပါးသည် ဘုရားတပည့်တော်မအား ရှည်ကြာစွာတည်ရှိစေ၍ ဉာဏ်ပညာအစေား၊ ချမ်းသာအလုံးစုံကို စောင့်ရှောက်တော်မူပေး၏ဟု သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်ပါသည်ဘုရား။

ဤသည်ပင်လျှင် ဘုရားတပည့်တော်မ၏ မှန်ကန်သောသစ္စာ စကား ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်မ၏ အလို ဆန္ဒဖြစ်သော 'အများသတ္တဝါတို့၏မေတ္တာကို ရရှိလိုသောဆန္ဒ' သည် ထူးထူးခြားခြား ပြည့်ဝပါစေသတည်း။ ထိုနည်းတူစွာ ဘုရားတပည့်တော်မ ကဲ့သို့ အများသတ္တဝါတို့သည်လည်း အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝခံစား ရရှိကြပါစေသတည်း။"

ဤအဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းကို စိတ်တွင်ပွား၍ ခင်ပွဲသည် ပုတီးစိပ် ခြင်းကို ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံးလျှင် ပုတီးတစ်လုံးချဖြင့် စတင်၍စိပ်ပါတော့ သည်။ အာရုံ၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်၏ သက်ရှိထင်ရှားပုံတော်မြတ် ကို မြင်အောင်ရှုလျက်..

"ဗုဒ္ဓေ၊ ဓေ ရက္ခတု နိစ္စံ၊
ဝဗ္ဗော ဓေ ရက္ခတု သဒ္ဓါ၊
သံဃော ဓေ ရက္ခတု ဒီနေ၊
အာယု ဒီဃော သုခံ ဘဝေ"

(စာဖတ်ပရိသတ်များ ဤကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံလိုပါက အထက် ပါအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ပါသည်။)

"....." ဖြင့် ဖော်ပြထားသော ခင်ပွဲ၏ဆန္ဒနေရာ၌ မိမိ၏ ဆန္ဒကို ထည့်သွင်းရွတ်ဆိုရန် ဖြစ်ပါသည်။

နဝဒေး၏စက်ဘီးသည် မြေလမ်းလေးအတိုင်း ခင်ပွဲတို့၏ရွာ ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် အချိန်ဖြင့်မြေးလျက်ရှိသည်။

စက်ဘီး၏အချိန်က မြင်းနေသည့်တိုင် နဝဒေး၏စိတ်လျင်မြန်မှု ကို မမီနိုင်သေး။ နဝဒေးစိတ်က ခင်ပွဲထံ ရောက်လိုလှပြီ။

ခင်ပွဲဘေးကင်းစေကြောင်းလည်း စိတ်တွင် ဆုတောင်းနေမိ၏။ နံနက်က ဈေးထဲတွင် ခင်ပွဲကို နဝဒေးသွားရှာပါသေးသည်။

မတွေ့ရ...။ နေ့လယ်က တစ်ဖန် ခင်ပွဲ့ဆိပ်ကို လာခဲ့ပါသေးသည်။ ခင်ပွဲ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ညဦးချုပ်မှာ ခင်ပွဲ့ရိရာရွာသို့ နဝဒေးခရီးနှင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

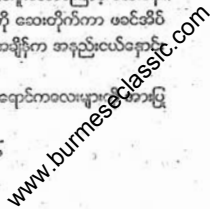
မနေ့က နဝဒေးကြားလိုက်သော လူငယ်တို့က ခင်ပွဲ့ကို အန္တရာယ်ပြုလိုပုံရှိ၏။ သူတို့၏အကြံအစည်က အခုညတွင် အကောင် အထည်ဖော်မည်ဖြစ်သည်။

အခုညတွင် ရွာသူရွာသားအများစုက ဘုရားသွံသို့ သွားကြမည် ဖြစ်၍ ရွာတွင် လူအနည်းငယ်သာ ကျန်ခဲ့ပေမည်။ လူဆိုးလူညစ်တို့ အတွက် အခွင့်ကောင်းပင်။

နေ့လယ်က ဝိုက်ကလေးနှင့် ဒိန်းခေါင်ကို တိုင်ပင်ရန် ရှာတော့ လည်း သူတို့ကမရှိ။ ခရီးသွားနေကြသည်။ သူတို့ပါလာလျှင် နဝဒေး အတွက် တအားရပေမည်။ အခုတော့ တစ်ကိုယ်တော်ထွက်ခဲ့ရ၏။ မတတ်နိုင်...။

ပုလအစီအစဉ်က မိုးချုပ်စအချိန် ထွက်လာဖို့ပင်ဖြစ်သော် လည်း အခင်ဦးကောင်းပြတ် သွားတက်၍ ခေါင်းမူးသောကြောင့် ဆေးခန်း လိုက်ဖို့နေရ၏။ ဆေးခန်းမှပြန်လာပြီး အခင်ကို ဆေးတိုက်ကာ အခင်အိပ် ပျော်သွားမှ နဝဒေးထွက်လာရခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်က အနည်းငယ်ခနာင့် သွားခဲ့ပြီ။

ဆန်းစလက မထွက်သေး၍ ကြယ်ခရောင်ကလေးများအားဖြင့်

၁၃၄ ။ သီတင်းကျွတ်နေ့

ကာ စက်ဘီးကိုနင်းနေရ၏။

ဟိုရေတွင် ခင်ပွဲတို့အားသည် အမှောင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်ကို ရေခဲရေပူပူဖြင့်ရ၏။

အချိန်အတန်ကြာ စက်ဘီးကိုနင်းရပေမည်။ နှုတ်တွင် ရွေးကစီနေပြီး လူက အနည်းငယ်မောနေသော်လည်း ခြေထောက်ဆီနင်းအားကိုမှ နှုတ်အေးထပ်မံဖြင့်တင်လိုက်သည်။

ခင်ပွဲ အေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေ...။

လူငယ်နှစ်ယောက် ခင်ပွဲတို့ဖြစ်တွင်းသို့ ချစ်ခင်နှစ်သက်လာကြ၏။ ရှေ့မှလူငယ်က ပလတ်စတစ်ပုံးတစ်ခုကို ဆွဲလာသည်။

သူတို့သည် ငြိတွင်းဝင်လာပြီး မျှော်စင်ရိပ်၌ ဆော့ရပ်သည်။

“ခင်ပွဲရှိတယ်ကွ”

“အေး... ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး။ မီးအရောင်ထွက်နေတာ မြင်ရတယ်”

“မင်းတတ်သိက ပုံးအပြည့်ထား”

“အပြည့်မီးပါပဲ...။ အိတ်ထဲထည့်ပြီး မီးတိုလိုက်ရင် ခမီးပိုဆူဝါးထင်ရဲတဲ့ အချိန်ကောင်းကောင်းနဲ့လောင်ပြီး ခဏအတွင်း ပြာကန္တာသွားမှာပါ။ ခင်ပွဲတော့ အချိန်ပဲကျန်မယ်”

“ငါတို့က မီးရှိပြီးဘာနဲ့ ခြွေးမှာလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အိတ်ပေါ့...”

လေသံဖြင့်ဖြင့် သူတို့စကားပြောကြသည်။

“ကဲ... လာ...။ အခြေအနေက လုံးဝကွက်တိပဲ။ တစ်ရွာလုံးလည်း တိတ်နေတာပဲ။ မီးလောင်တာကိုမြင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ ငြိမ်းပေးတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ဦး အိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။

အိမ်နားသို့ရောက်လျှင် ခေါင်းဆောင်လူငယ်က တတ်ဆီပုံးကို

ပွင့်ကာ ခွက်တစ်ခုထဲသို့ညှို့ထည့်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပက်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် နောက်တစ်ခွက်...။

ခေါင်မိုးနှင့် အိမ်ထဲမှအားလုံး ပတ်လည်လှည့်၍ တတ်သိဖြင့်

ပျန်းလိုက်သည်။

မြန်မာ့ အသံဟစ်ချီ အကြားအာရုံတွင်း ဝင်လာ၏။ ခေါင်မိုးပေါ်

သို့ မီးရေစက်တွေလားမယ်... ကျလာသည်။ ထရပ်တွေကို မီးရေစက်တွေ

တို့ ပက်လိုက်သံ ကြားသည်။

ဘာပါလိမ့်...။

အချိန်အခါမဟုတ်၊ ရာသီမဟုတ်ဘဲ မိုးရွာသလား...။

မိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုထူးခြားသော နှိပ်စိတ်လား...။

ခင်ပွဲအာရုံက မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်ထံတွင် ကျည်နှောင်နေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် ရေယူရေချက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ “အများသတ္တဝါ၊ ဤရေကိုသို့ အေချမ်းကြပါစေ” ဟူသော ဖေတ္တာကို ပို့သနေချိန်။

“အလုံးဆုံသော လူပင်၊ နတ်ဆင်း၊ မြေဟူပင်၊ ယပေမင်း၊ တကု သုံးဆယ်တစ်တို့ရှိ စေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယနေ့ယ ဤအချိန်မှစ၍ ကံဆိုးကံညစ်ဟူသမျှ ပိန်းကြာရွက်တွင် ခေပတင်ဘိသး သို့ စကြဝဠာပြင်ပသို့ လွင့်ပြယ်ပျောက်ပျက်ပြီး သုန်းတံးများ ပွင့်လ ကြပါစေ။ အန္တရာယ်ဆိုး၊ ဘေးဆိုးဟူသမျှ ကင်းဝေးကြပါစေ။ မိမိတို့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နှာခံခန္ဓာကို ခွံပြီးအောင် ခြေညီဆည်းနိုင်ကြပါစေ။

အပြစ်ကင်းသော လာဘ်ရတနာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ အိုး၊ သိမ်း ရှာဖွေရရှိနိုင်ကြပါစေ။ ရန်လိုသော၊ ရန်ပြုသောသူတို့မှ သည်းခံခွင့်လွှတ် စာနာထောက်ထား။ စိတ်နှလုံးဖျား ပြောင်းလဲတည်ရှိကြပြီးလျှင် ရန် သမျှ မြို့မြူမကျန် ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ရတနာသုံးပါး၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မိဘစေရာအဆရာ သူဘော်ကောင်း၊ သူတော်စင် အာရုံယာအပေါင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်ခြင်း ကို ခံစားရရှိကြပြီး ကျေးဇူးတုံပြန် ဆင်နိုင့်ကြပါစေ။

ကပ်ကြီးဆုံးပါးမှ ကပ်လွတ်ကြပြီး ကာယကံ၊ ဝေဏ်ကံ၊ မဂ္ဂ ကံ ကြမ်းရိုင်းနေသည်တို့မှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ပျော်ရွှင်နေထိုင်အာ စောင့်ထိန်းကာကွယ်သည် ကျေးဇူးပြုမှုကြောင့် စင်ကြယ်သော ဝါ သီလ၊ ဘာဝနာအင်္ဂါတို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားရရှိနိုင်ကြပါစေ။ သာသ ဘော်ကြီးကို ထွန်းလင်းတောက်ပအောင် ဆောင့်ထိန်းကာကွယ်နိုင်ကြပါစေ။

ဤသို့ရှိလွှတ်သောဖေတ္တာသည် ရိုးလွတ်ရာ နေရာဌာနမှ ဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအသီးသီးထံသို့ အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ ပျံ့လွှဲ ရောက်ရှိပြီး ထိုရိုးလွတ်သော ဖေတ္တာတော်အတိုင်း အကျိုးမီးပွားပျံ့ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြပါစေ”

၀ ၀ ၀

“အမလေး..”

အချိန်ဖြင့်နှင်းလာသော နဝဒေဝ၏စက်ဘီးမှာ အမှောင်ရိပ်တစ် ခုနရာအထောက် ခဲလေးကြီးတစ်လုံးကို တိုက်မိကာ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ထိန်းမရတော့ဘဲ တိမ်းအောက်သွားကာ နဝဒေဝတစ်ကိုယ်လုံး လေတွင် ဝဲ၍ ပြေပြင်သို့ အချိန်ဖြင့်ပစ်ကျသွားသည်။

ပြေပြင်သို့အကျတင် ဦးခေါင်းနှင့် သစ်ဖြစ်ဆုံတစ်ခုတို့ ဟောမိတ် ဖြစ် ထိတွေ့သွားကြ၏။

“ဒုတ်..”

“အား..”

မျက်လုံးထဲတွင် မီးရောင်တွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဝင်းလက်သွား သည်။ လူက ဇူးဝေနောက်ကနွဲကာ လဲကျနေရာမှ ရုတ်တရက် ပထမိုင်း၊ အားယူ၍ ခေါင်းကိုးစမ်းလိုက်သည်။ သွေးသွေးနုတော့ စမ်းပရု ခေါင်း မကွဲဟု ယူဆရသည်။ နာကျင်မှုကတော့ ပြင်းသည်။

နေရာမှ အလောတကြီးကုန်းထလိုက်သောအခါ လူက ယမ်းထိုး နေသည်။ ခေါင်းက ပုခိုးပိုးရိပ်ဖြင့်..။

သည်ပုံဖြင့် စက်ဘီးကို မည်သို့ဆက်၍ နင်းရပါမည်နည်း။ ဝဏတော့နားမှ ဖြစ်တော့မည်။

လဲကျနေသော စက်ဘီးကလည်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မယိ နိုင်..။

အနားရှိ မိမိခေါင်းခေါင်းအား မိတ်ဆွေခွဲခဲ့သော သစ်ဖြစ်ဆုံပေါ် တွင်ပင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်ရ၏။

ရေကို မျှော်ကြည့်သည်။ ခင်ပွဲတို့ရှိသည့် မဝေးတော့။ တစ်ရွာလုံးက မှောင်ထဲမှာ မလွှတ်မယှက်။

ခင်ပွဲအိပ်မျှော်နေပြီလား။

“ခင်ပွဲ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေ”

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဆုတောင်းရင်း အမှူးပြောအောင် စောင့်နေရသည်။ စိတ်
စောလွန်းနေ၍ ရင်က မောနေ၏။

၂-၂-၂

“ရှဲ့..”

လူ့လူမက ယမ်းမီးခြစ်ကို ခြင်လိုက်၏။ မီးတောက်ပါဝါကလေး
က တလူလူတောက်လာ၏။

“ပစ်လိုက်တော့..”

တခြားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

မီးခြစ်ဆဲကိုကိုင်ထားသောလူငယ်က မီးတောက်နေသော မီးခြစ်
ဆဲကို ဆိပ်ခေါင်းနူးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ သို့သော် ခေါင်းနူးပေါ်ပရောက်
လေထဲတွင်ပင် မီးက ငြိမ်းသွား၏။

“ဟာ.. အသုံးမကျလိုက်တာကွာ”

တစ်ယောက်က ရေခွတ်သည်။ အနားမှ တတ်ဆီစိုနေသော
ခနီပျစ်ဟောင်းတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မီးခြစ်စမ်း..”

ကျန်လူငယ်က မီးခြစ်ပြန်၏။

“ရှဲ့..”

မီးတောက်လာသည်။ ခနီပျစ်ကိုကိုင်ထားသော လူငယ်က မီး
တောက်ကို တို့လိုက်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဂုန်း..”

မီးတောက်ကလေးက တတ်ဆီစိုနေသော ခနီပျစ်ကို ကူးကာ
မီးတောက်ကြီးများဖြစ်သွား၏။

“အမလေး..”

“ပစ်.. ပစ်တင်..”

အလန့်တကြားနှင့် လူငယ်က မီးခွဲနေသောခနီပျစ်ကို ဆိပ်ပေါ်
ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဂုန်း..”

ခေါင်းမိုးကို မီးခွဲသွားသည်။

“ပြေး.. ပြေးတော့”

လူငယ်နှစ်ယောက် မှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

၂-၂-၂

“ဆင်းရဲခြင်းအလုံးစုံမှ ကင်းလွတ်ကြပါစေ။ အကျွန်ုပ်အကျွန်
ုပ်ကလေးမှ လွတ်ကြပါစေ။ အလိုရှိမှု ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်တိုင်း ပြည့်ဝကြပါစေ။
ဝသက်ရှည်၍ ကျန်းမာကြပါစေ။ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့်
လုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ”

“ဂုန်း..”

ခင်မှု၏ မေတ္တာပို့ အဆုံးမသတ်သေးမီမှာပင် ခေါင်းမိုးပေါ်
မီးခနဲအသံနှင့်အတူ မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဖျိုးဖျိုးလျှစ်လျှစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တောက်လောင်သံများ ကြားရသည်။

သို့သော် မိမိအဓိဋ္ဌာန်က မပျိုးပေး။

မိမိရှေ့မှ ရေပန်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်၍ နေ့တာတော်တော်သည်

မီးတောက်က ပြိုကြွေးလာ၏။ တစ်အိမ်လုံးကို အချိန်အဟုန်ဖြင့်

စွာ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းနေပြီ။

“အားလုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ . . အမျှ . . အမျှ . . ယူတေ
ပူကြပါကုန်”

“သာဓု . . သာဓု . . သာဓု . .”

၂၀၂

“ဟာ . . ခင်ပွဲအိမ် မီးလောင်နေပြီ”

နဝေးလှမ်းပြင်လိုက်ရသည်က ခင်ပွဲအိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ကြုံ
ကြပ်မြည်အောင် ဝါးချိုနေသေး၏။ . . တစ်အိမ်လုံး တဟုန်ဟုန်တောက်
လောင်လျက် . . . အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာ . . .

နင်းလာသောစက်ဘီးကို အသားကုန် အချိန်ဖြင့်လျက်နင်းပို့
ခင်ပွဲတို့ကြံတွင်းသို့ ဝင်သွား . . . စက်ဘီးကိုထိုးရပ် . . . စက်ဘီးပေါ်
ခုန်ချကာ စက်ဘီးကိုပစ်လွှဲပြီး အိမ်ဆီသို့ နဝေးပြေးသွားသည်။

သို့သော် ပူထူနေသောစိတ်ကြောင့် နဝေး ဘာလုပ်၍ ဘာကို
ရမှန်း မသိ။ အိမ်ရှေ့မှာ နဝေးပျာလောင်ခတ်နေသည်။

“ခင်ပွဲ . . ခင်ပွဲ . . . ခင်ပွဲအိမ်ထဲမှာလား . . . ခင်ပွဲ . .”

စိတ်ကူးသစ်တင်

ဘာသံမျှ မကြားရ။ ခင်ပွဲ အထဲမှာလား။ သယ်ရောက်နေ
သနည်း။

မီးရှိုက်က ငြင်းလှသည်။ တစ်ခြံလုံး မီးထောင်ဖြင့် ထိန်နေ၏။
အနားတိုက်ကင်း၍ပင် မရချင်။ အပူရှိန်က လှူကိုဟပ်သည်။

မီးကိုသတ်ရန် ရေကို သတိရသည်။ အိမ်ဘေးမှာ ရေရှာတော့
ပျက်စီးခြောက်သွေ့ထပ်လုံးကို နဝေးအတွဲသည်။ စည်ပိုင်းထဲမှာ ရေ
အချိုရှိသည်။ အနားတွင်တွေ့သောပုံဖြင့် ခပ်ယူကာ လောင်နေသော
မီးဆီသို့ ပက်သည်။

သို့သော် မီးရှိုက်က တအားပြင်းသည်။
နဝေးခက်နေသောရေများက မီးကိုမချိတ်။
“ခင်ပွဲ . . ခင်ပွဲ . .”

ရေပက်ရင်း အော်လည်းအော်၊ ခေါ်လည်းခေါ်သည်။ ဘာသံမျှ

မကြားရ . .

မီးက တစ်အိမ်လုံးကို အချိန်ပြင်းစွာ ဝါးပျိုလောင်ကျွမ်းဆဲ . .

ရေက ကုန်သွား၏။

အနားတွင်တွေ့သော ရေအချိုတ်ဖြင့် မီးလောင်နေသော ထရု

များ ဝန်များကို နဝေးချခဲ့သည်။ ဇက်သည် . .

မီးက နဝေးဆဲလက်တွေ့ကို လောင်မြိုက်သည်။

မီးညှန်ကြီးကား ကောင်းကင်ကိုထိုးတက်လျက်။

“ခင်ပွဲ . . ခင်ပွဲ . .”

ငိုသံပါကြီးနှင့် နဝေးအားကုန်အော်နေဆဲ။

၂၀၂

“ဟား..ဟား..ဟား.. နှလောက်စိုရင် တစ်ခါလည်း ပြော
လောက်ပြီ။ ခင်ပွဲလည်း မီးသွေးတုံ့ခြင်းလောက်ပြီ”

“ငါတို့ သယ်သွားမလဲ”

“ငါတို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့က သုရာဆွဲတက်ကို သွားကြတာပဲ
ကွာ”

“အေး.. ကောင်းတယ်”

လူငယ်နှစ်ယောက်က မီးလောင်နေသော ခင်ပွဲတို့ကြည့်ထဲမှ
ခင်ပွဲတို့အိမ်ကလေးကို ရွာပြင်လယ်ကွင်းထဲမှ လှမ်းကြည့်ရင်း အားရဝမ်း
သာရယ်ဟေလိုက်ကြပြီး သုရာဆွဲရုံသည် တပြောခွာဘက်သို့ ဦးတည်
လိုက်ကြ၏။

ခင်ပွဲ၏ အမိဌာနံပတ္တာကျင့်စဉ်က ပြီးဆုံးနေပြီဖြစ်၏။
ထိုအချိန်တွင် တစ်ခါလည်းကောင်း မီးလှုပ်ပတ္တာနန်းအောက်
တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ခင်ပွဲ၏အိမ်ထဲရှိ ခေါင်းပိုမှာ မီးခွဲလျှောက် မီးလောင်ကျွမ်းနေ
သော ဝန်ပျစ်များ ထုတ်ဖုတ်ပြုတ်ကျနေ၏။ မီးပွားတွေကလည်း
ဖွားခဲနဲ့.. ဖွားခဲနဲ့..။

ခင်ပွဲဘေးမှာလည်း ထမုံတွေ ဝါးတွေက တဖျောင်းဖျောင်း
တဖောင်းဖောင်း လောင်ကျွမ်းလျက်..။

ဝါးကြမ်းပြင်တွေလည်း မီးခွဲနေပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မီးတောင်လောင်ကျွမ်းမှုနဲ့သိသိလျက် ခင်ပွဲက အမိဌာနံကို
သန့်ရှင်းမခံဟုသောစိတ်ဖြင့် ဆက်၍ပတ္တာပွားများနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးပွား အရှိန်ဖြင့်လောင်ကျွမ်းလာသည်ကို သိ၏။ တစ်ခါလည်း
ကြာမီအချိန်အတွင်း ပြာကုသွားတော့မည်ကို သိ၏။ ထိုအတူ မိမိ
သည်လည်း မီးထဲပါကာ အသက်ဆုံးရှုံးတော့မည်ကို သိ၏။ သို့သော်
ပတ္တာကျင့်စဉ်ကို အဆုံးထိ ဆက်၍ပွားများအားထုတ်မည်ဟု ခင်ပွဲ
တို့ဖြတ်ခဲ့၏။

ခင်ပွဲ အသက်ဆုံးရှုံး ဆုံးပါစေတော့ဟု ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
လျှင် ခင်ပွဲ၏ ပတ္တာကျင့်စဉ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ခင်ပွဲ နေရာမှ မထ..။ မထတော့..။

ခင်ပွဲအာရုံတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ပုံတော် ထင်ရှားရှိနေသေး။

မိမိနေ့ရှိ ဓမ္မဂုဏ်ထံမှရေကို ကြည့်ကာ ပတ္တာကို ဆက်လက်
ပွားနေသေး။ သဟာဓိက နိုင်ကျည်စွာ..။

သတ္တဝါအားလုံးကို ပတ္တာပိုနေဆဲ..။ ဆက်ကာဆက်ကာ
ပတ္တာသာဝနာပွားနေဆဲ..။

“ဆင်းခဲခြင်းအလုံးစုံမှ ကင်းလွတ်ကြပါစေ။ အကျဉ်းအကျပ်
အားလုံးမှ လွတ်ကင်းကြပါစေ။ အလိုရှိမှုဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ဝကြပါစေ။
အသက်ရှည်၍ ပတ္တာသင်္ဂဏ်သ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်း
ကြပါစေ”

“ဂုန်း..”

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းပိုမှ မီးသင့်လောင်ကျွမ်းနေသော ဝါးလုံး
များ အောက်သို့ တစ်ဖြိုင်တည်းပြိုကျလာကြ၏။

တစ်ဖြိုင်တည်းမှာပင် အိမ်ကြမ်းခင်းများလည်းပြိုကာ ပြေပေါ်
သို့ ပြုတ်၍ကျကျန်ကြသည်။

တစ်ခါလည်း မီးပွားပြင်း..။

“သွားရမှာပေါ့ကွာ။ မသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒါကြောင့်
မင်္ဂလာဆောင်မှာ မပိုမိအောင် အခု ဒီမှာကတည်းက မျက်စည်ကုန်
အောင် ဝိုနေတာကွ။ အိး..ဟီး..ဟီး..”

“မပိုပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါလည်းဝိုချင်လာ
ပြီကွာ။ အိး..ဟီး..ဟီး..”

၀.၀.၀

၀၀၀ နဂါးလူနုနုအောင်အိမ်

“အိး..ဟီး..ဟီး..”

“ဟော့ကောင် ပိုက်ထွေး..။ မင်း သာလို့ ဝိုနေတာလဲ”

“ခင်မို့့အတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါကွာ။ မင်းရော ဝမ်းနည်း
ဘူးလား ငြိမ်းအောင်”

“အတူတူပေါ့ကွာ..။ ဟီး..”

“ငါ့အဖို့တော့ ဒီနေ့ကံမကောင်းပါလားဆိုတာ အမှန်ပဲကွ”

“ငါ့အသည်းနုလုံးလည်း မှားတဲ့အခါ မှားပေမေ့ ချိတဲ့
အတိုင်းပါပဲကွာ”

“ခင်မို့့အိမ်ကို မီးရှို့တဲ့ သားမောင်ရဲ့ညီ သားအောင်နဲ့ ပိုးချွေးတို့
ကတော့ ခင်မို့့အိမ်မီးရှို့တာ သူတို့ပါလို့ ဝန်ခံပြီး ခိုခန်းမှာ လာအမ်း
ခံကြတယ်တဲ့။ အတော်ရက်စက်တဲ့ တောင်တွေပဲကွာ”

“သူတို့ရဲ့ မကောင်းမှုအတိုင်း သူတို့ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပေါ့ကွာ။
ဒါဟာ ငြင်းမယ်လို့မရတဲ့ အမှန်တရားပဲကွ”

“ဒါနဲ့ ဟော့ကောင်.. မင်း မင်္ဂလာဆောင် သွားမှာလား”

ဝိတ်ကုသစ်စာပေ

“ပြသိတာ.. နင် မင်္ဂလာဆောင် မသွားဘူးလား”

“မသွားချင်ဘူး မွန်မွန်။ ငါက ဘယ်မျက်နှာနဲ့ သွားရမှာလဲ။
သူတို့ကို မျက်နှာမပြရဲဘူး”

“နင်မျက်စည်မပိုင်လို့မဟုတ်လား ပြသိတာ။ ငါ နင်ရင်ထဲကို
မြင်နေပါတယ်”

“မွန်မွန်ရယ်..။ ငါ ဝန်ခံပါတယ်။ ခင်မို့့ကို ငါပြောခဲ့တုန်းက
နဝဒေးကို ငါမချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ခင်မို့့အပြင်ရှင်းအောင်လို့ပါ။ တကယ်
တော့ ငါ.. နဝဒေးကို ချစ်တယ်။ အောင်ကျော်နဲ့တုန်းက အထိအတွေ့မှာ
ယစ်ဖူးခဲ့တာ။ အချစ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို နောက်ပိုင်းမှ ငါ့ခြွားနားလည်
လာခဲ့တာပါ မွန်မွန်”

“အေးလေ..။ အဲဒါတွေ ပြည်ရုံးကားချလိုက်ပါတော့။
အကြည်းတန်နဲ့တဲ့ ဖြစ်ရင်တွေကို ဆေးကြောဖို့ပဲ ကြိုးစားပေါ့ဟာ”

“ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

၀.၀.၀

“မီးကို မီးနဲ့သတ်လို့မရဘူး။ မီးကို ရေနဲ့သတ်ရတယ်။ အမှန်းတရားတွေကို မေတ္တာတရားနဲ့ အနိုင်ယူရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ ခင်ပွဲ။ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေလောင်ပြီး ပြိုကျသွားတုန်းက ကိုယ့်ရင်တစ်ခုလုံး မီးတွေစွဲနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မီးတောက်တွေပိုင်းနေတဲ့အလယ်မှာ ဘုရားဆင်းတုတော်ရယ်၊ မေတ္တာရေဖန်ခွက်ရယ်၊ မေတ္တာပို့နေတဲ့ခင်ပွဲရယ် မီးတောက်တွေကြားမှာ ဘာမှ အလောင်အကျွမ်းမရှိတဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ အဲဒါလွန်းလို့ ကိုယ်ကြိုက်သေသေသွားတယ်။ သိလား ခင်ပွဲ..”

“ဆရာတော်ချဲ့ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း ခင်ပွဲက ကျင့်တာပါ။ အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ လက်တွေ့တွေ့ရပြီနို့ ရှေ့ကိုတိုးပြီးကျင့်ဖို့ပဲ လိုတော့တာပေါ့။”

“ရွာထဲက လူတွေကတော့ ဒီစုန်းပလေးဟာ မီးရှို့လို့တောင်မသေဘူးလို့ ပြောနေကြဦးမှာပဲနော်”

“ပြောချင်ပြောပါစေ အစ်ကိုရယ်။ ခင်ပွဲဝင်ကြော့ရှိနေရင်တော့ ခံရမှာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ခင်ပွဲမေတ္တာထားနိုင်ပါပြီ”

“ကိုယ့်ကိုရော မေတ္တာမထားဘူးလားဟင်”

“အစ်ကိုကလည်း..။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ မယုံသေးဘူးလား”

“ဟင် အင်းကွာ..။ ခင်ပွဲနဲ့ခွက်က ချစ်ပါတယ်အစ်ကိုရယ် ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ ကြားချင်တာ”

“ဟွန်း.. တော်ပါ။ ရှက်စရာကြီး..။ ပြောချင်ပါဘူး..။”

“မပြောသေးဘူးလား။ မပြောရင် ဒဏ်ခတ်လိုက်မှာနော်။ ကဲ..။”

“အိုး.. အစ်ကို..”

ဒို့
ဒုဒုညွှန်ပြ၊ ပြတ်ဝေ့ဖြင့်၊ သုခချမ်းသာ၊ ရကြပါစေ..။
သီဟသိပ်တင်စော

BURMESE
CLASSIC
.COM

အိမ်ထောင်စုံ

နုလင်းမလှစုန်းမ